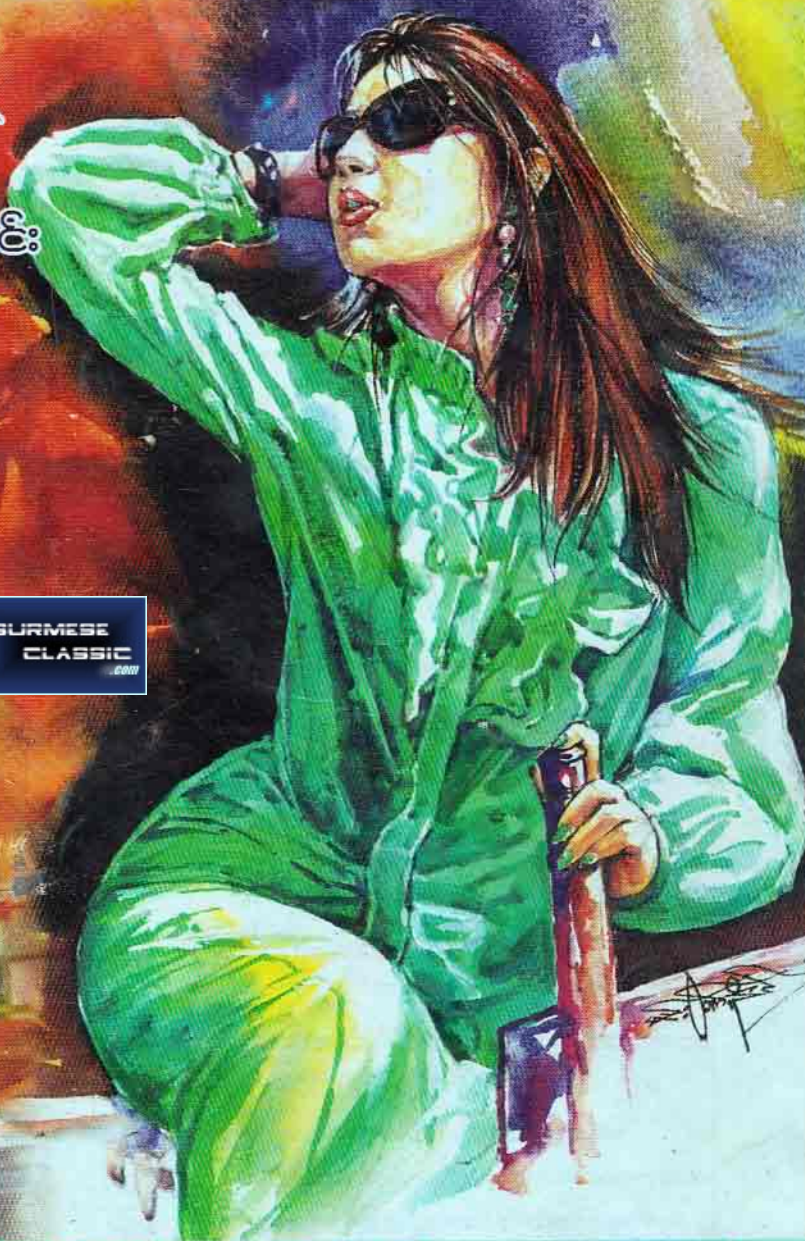

အကြောင်း အမြင်

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

LUCKY STAR

ဆားသမီးရတနာ မထွန်းကားသူများအတွက်

福星男女不孕不育專科

ဆရာဝံ 楊醫師

B.E (Chemical) D.E.S (U.S.A)

Boy Baby
အမျိုးသား

အသက် ၁၀ နှစ်အထက်

$x+y = \text{♂}$

Girl Baby
အမျိုးသမီး

အသက် ၁၀ နှစ်အထက်

$x+y = \text{♀}$

Twin Baby
အမွှာအလေး

အသက် ၁၀ နှစ်အထက်

ဇနီး(၇) အခန်း(၆) ရွှေပယ်ရိပ်ဗွန်၊ ရေကြောင်းသိပ္ပံရေ၊ ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီး၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

Tel : 01 - 536355, Hp - 09 - 73241356, Hp - 09 - 5139886

E mail : luckystar568830@yahoo.com

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ အမှတ်စဉ် (၉၇)

- ★ အယ်ဒီတာချုပ်
အောင်ကျော်စော
- ★ အယ်ဒီတာအဖွဲ့
ထက်ထက်ဦးစေ(B.Sc.Physies.)
သဏ်း(သတ္တဗေဒ)၊ အေးအေးခိုင်
ညိုမိအောင်(B.A.Myanmar)
- ★ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
ဦးရဲလွင်(ရဲတိုင်အို)
- ★ ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်လွင်(၀၄၁၄၉)
- ★ ပုံနှိပ်သူ
ဦးမြင့်ဦး(၀၁၅၈၃)
သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
၁၁၉/၁၂၁-၂၄၄လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ★ မျက်နှာစုံနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော်
ရဲသူ (ရန်ကုန်စာတိုက်)၊ မင်းထက်နိုင်
- ★ စာပြင်- ဦးစင်းတင်
ထန်မိုး - ၃၀၀
အုပ်ရေး - ၁၀၀၀

ဆောင်းပါး
ကိုညွန့်အောင် (ရွှေပန်းထိမ်) --- ၁၃
(နောင်တကိုရင်မှာပိုက်မိသူ)
နိုင်ငံတကာသတင်း
ဆောင်းဟောမန် --- ၁၀၀
ပေဒင်
သစ္စာမေတ္တာ ဆရာထွန်းလင်းကျော် --- ၁၅၈
နက္ခတ်ဗေဒင်လက္ခဏာပညာရှင်
ပြည်တွင်းသတင်း ကလောင်စုံ
ကွန်ပျူတာစာစီ နေမျိုးအောင်

မူရင်းအမြင်မဂ္ဂဇင်း

အမှတ်(၁၁၆)၊ ဗိုလ်မင်းရောင်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ဖုန်း-၂၀၅၀၀၉၊ ၀၉-၄၉၂၉၄၂၁၈

မူခင်းဝတ္ထု

- ထက်ထက်ဦးဝေ (သကြဲနိပိညာဉ်) - - ၁၈
- အောင်ကျော်ပြုံး (ပိတောက်မျက်နှာအိုးမဲသုတ်သူများ) - - ၃၄
- နွေအလွန် (သောကခရီးသည်) - - ၄၀
- ကိုရွှေသိမ်းအေး (ငါးသိုင်းချောင်း) (စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း သည်းခံပါ) - - ၅၂
- ရေနဂါး (အလျော်ပေးတဲ့ ယောက္ခမ) - - ၆၂
- မောင်ထွန်းညွန့် (ကွမ်းခြံကုန်း) (လမ်းခွဲလေးက နှုတ်ဆက်မယ်) - - ၇၄
- မောင်သာမန် (ဖီးကုန်း) (မပီပြင်ခြင်း၏ ပို၍လေးနက်သော) - - ၈၀
- အေးမိစံ (သရဲကြောက်တဲ့ ချစ်တင်) - - ၉၄
- ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ) (မာယာမိုးည) - - ၁၀၆
- ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း) (အကုသိုလ်အရိပ်) - - ၁၁၄
- ချောယဉ်ချစ် (ဘဝသစ်က စောင့်နေမယ်) - - ၁၂၂
- အောင်ကျော်ဖော (ပြောဖို့လိုလိုလား) - - ၁၃၆

ကာတွန်း

မောင်တင်ယု၊ ဟန်၊ လူမင်းအောင် (သာစည်)၊ သူရိန်၊ မြေရိုင်း။

ကဗျာ

သွေးစက်သစ်၊ မင်းကြယ်စင်သွန်း၊ အေးခင်ခင်လှိုင် (အညာမြေ)၊
 မောင်ထည်ဝါ (ပျော်ဘွယ်)၊ မသုံးလုံး-အစိုး၊ ကျော်လွင်ဦး (ပျဉ်းမနား)၊
 လမင်းသစ္စာ၊ သရက်တန်းစိုးရွှေ (မြစ်ငယ်)။

လူကုန်ကူးမှုပျောက်ဖို့ အတုတကွ ပူးပေါင်းတိုက်ဖျက်ကြပါစို့

အောက်ပါ ဖုန်းနံပါတ်များကို ဆက်သွယ်အကူညီတောင်းပါ။

- လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ (နေပြည်တော်) ၀၆၇-၄၁၂၂၀၁
 - အထူးအဖွဲ့(မြစ်ကြီးနား) ၀၇၄-၂၂၃၃၆
 - အထူးအဖွဲ့(ဗန်းမော်) ၀၇၄-၅၀၁၉၉
 - အထူးအဖွဲ့(လွယ်ကျယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀ (မူဆယ်မှတစ်ဆင့်)
 - အထူးအဖွဲ့(မူဆယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀
 - အထူးအဖွဲ့(လောက်ကိုင်) ၀၈၂-၇၂၀၀၃/၇၂၀၃၆
 - အထူးအဖွဲ့(လားရှိုး) ၀၈၂-၂၃၀၁၇/၀၉၅၂၇၅၉၆၂
 - အထူးအဖွဲ့(တောင်ကြီး) ၀၈၁-၂၀၀၇၆၄/၀၉၅၂၁၄၉၁၇
 - အထူးအဖွဲ့(ကျိုင်းတုံ) ၀၈၄-၂၁၆၃၇/၀၉၅၂၄၂၅၀၄
 - အထူးအဖွဲ့(တာချီလိတ်) ၀၈၄-၅၃၀၂၂
 - အထူးအဖွဲ့(မြဝတီ) ၀၅၈-၅၀၂၆၈
 - အထူးအဖွဲ့(မော်လမြိုင်) ၀၅၇-၂၆၉၈၃
 - အထူးအဖွဲ့(ကော့သောင်း) ၀၅၉-၅၁၉၈၁
 - အထူးအဖွဲ့(ခြံတော်) ၀၅၉-၄၁၀၄၁/၄၁၀၀၄
 - အထူးအဖွဲ့(ပုသိမ်) ၀၉၈၅၄၈၀၈၇/၀၉၅၀၁၂၈၁၉
 - အထူးအဖွဲ့(မုန်ကန်) ၀၁-၂၁၇၅၁၆/၀၉၅၁၂၈၈၂၆
 - အထူးအဖွဲ့(ပဲခူး) ၀၅၂-၂၁၀၃၀/၂၁၂၅၉
 - အထူးအဖွဲ့(စစ်ထွေ) ၀၄၃-၂၃၆၂၅
 - အထူးအဖွဲ့(မောင်တော) ၀၄၃-၅၅၀၈၉
 - အထူးအဖွဲ့(ကလေး) ၀၉၄၇၀၇၂၂၀၂
 - အထူးအဖွဲ့(မကွေး) ၀၆၃-၂၃၃၇၄/၂၅၀၁၆
 - အထူးအဖွဲ့(မိတ္ထီလာ) ၀၆၄-၂၄၇၁၄/၂၃၀၅၄
 - အထူးအဖွဲ့(မန္တလေး) ၀၂-၇၃၈၃၀
 - UNIAP ၀၁-၂၅၄၈၅၂/၂၅၄၈၅၃
- အထူးအဖွဲ့- လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအထူးအဖွဲ့

3-1 MAR 2013

သံသရာတစ်ချပ်မှောက်

လွှဲ:စက်သစ်

ကမ္ဘာ့ သတ္တဝါ ဝိဘာဇော်

ကမ္ဘာ- ကံသည်

သတ္တဝါ- အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ကို

ဝိဘာဇော်- အထူးပြုပြင်၏တဲ့။

တွင်တိဝမ်းထို့ ကိုးမီးတို့လို

ငွေကိုကြိုတင်ရင်းနှီးရတာ မဟုတ်ဘဲ

ရောင်းသူဝယ်သူ အသံတူပြီး

ရှမ်းကြိုက်မှ နွားချောခွင့်ရှိနိုင်တာလည်းအမှန်။

ငွေမျောတိုင်း ငွေလိုက်စရာမလိုဘဲ

အခေါ်အပြောကို ကိုယ့်သဘောကျ စီမံခွင့်ရပြီး

ငွေကို ကိုယ့်အကြိုက်

ကိုယ်လိုက်ချင်မှ လိုက်လို့ရတာလည်းအမှန်။

သူ့အောက် ကိုယ့်အောက်မှာ

ကံကြမ္မာက မှောက်ထားပေးတဲ့

ဖဲတစ်ချပ်ကို သိခွင့်ရဖို့

ရောင်းသူဝယ်သူ အသံတူတဲ့အခိုက်

အခေါ်အပြောကို ကိုယ့်သဘောကျ စီမံကာ

ကိုယ်လိုက်ချင်လို့ လိုက်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့်

ကိုယ်ခံအားနည်းပြီဆိုရင်

သူတစ်ပါးက ငွေနဲ့ဖိပြီး ဟောက်လည်းကြောက်ရ

ပျောက်နေတဲ့ဖဲနဲ့ ခြောက်လည်းပြေးရ

ကိုယ့်ဘက်ကျပြန်တော့လည်း

အစ ကောင်းပေမယ့်

အနှောင်းမသေချာတဲ့ ဘဝတွေအတွက်

အေး၊ ကေ၊ ကြူ။ ဂျက်ကို ကိုးတက်မှာကြောက်ရင်း

တစ်၊ ကိုးကို ကင်းတက်မှာစိုးရင်း

မိုးလင်းခွဲရတဲ့ ညတွေ

တစ်သံသရာလုံး ရှည်ခဲ့တယ်။

၆၀၅ JAN ၂၀၁၅

စွန့်ခွာလေဦး

မင်းကြယ်စင်သွန်း

- ❁ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရရဲ့
'နမလက်လျှော့နေလေတော့' ဆိုတဲ့အချိန်တန်ပြီ။
- ❁ သည်မိုး
သည်လေ
သည်ကြယ်
သည်နေ
သည်နက္ခတ်တာရာ
သည်စိတ်ကူးတွေနဲ့ ပျော်နေဆဲလား။
- ❁ သွားတော့
သွားပါတော့
သွားပါတော့လေ။
- ❁ နွေပြင်းပြင်းမှာ နင်းပွင့်မရှာနဲ့တော့
အလင်းမတောက်တော့တဲ့ အိပ်မက်တွေကို ရုပ်သိမ်း
ယိမ်းအသစ်နဲ့
ပွဲအသစ်ကို စထွက်ပါတော့ မိန်းကလေး။

နှလုံးလှတဲ့ အမေအို

- * ခါးကိုင်းတဲ့ အမေမှာ
ရွှေ အသပြာနတ္ထိ၊
မေတ္တာတွေ ဝေဖြာကဲ
ရင်ထဲအပြည့်။
- * နားထိုင်းတဲ့ အမေမှာ
တိုက်အိမ်ရာ နတ္ထိ၊
ကရုဏာ ဝေဖြာကဲ
ရင်ထဲအပြည့်။
- * မျက်စိမူန့်တဲ့ အမေမှာ
ဥစ္စာဆို နတ္ထိ၊
မုဒိတာ ဝေဖြာကဲ
ရင်ထဲအပြည့်။
- * ဘဝကံအကျိုး ဆိုးလွန်းတဲ့ အမေမှာ
နေစရာအိမ်မရှိ
ငွေသပြာလည်း နတ္ထိ
သဒ္ဓါတွေ ဝေဖြာကဲ
စေတနာတွေ စွေရွာသည်း
ရင်ထဲပီတိ။ ။

စော့ခင်ခင်လွင် (စာရေးဆရာ)

မွေးရပ်မြေသို့

* ထနောင်းပင်ပျို၊ အေးရိပ်ညိုနှင့်
 လေချိုသုတ်ဖျန်း၊ တမာတန်းနှင့်
 ရွာလမ်းအဝင်၊ ရေချမ်းစင်နှင့်
 ခိုင်နားလေ၊ ချစ်မိတ်ဆွေ.....။

* ငြိမ်းချမ်းသာပေ၊ မွေးရပ်မြေ။
 ကြာပန်းလှလှ၊ ဖူးပွင့်ကြသည့်
 ဝါလကင်းလွတ်၊ သီတင်းကျွတ်ပွဲ
 မီးထွန်းပွဲကို၊ နွှဲလိုက်ချင်သေး
 စိတ်မှာတွေးလည်း
 ဝေးခဲ့ပြီ အကြိမ်ကြိမ်.....။

* ရွှေစင်ရည်လူး၊ ပိတောက်ဖူးသည်
 နှစ်ကူးခါပွဲ၊ သင်္ကြန်ပွဲကို
 ဆင်နွှဲပါဝင်၊ တူပျော်ချင်လည်း
 နှစ်စဉ်အမြဲ၊ ကံဆေ့မဲ့၍
 လွဲခဲ့ပြီ အလီလီ.....။

* ဆောင်းနင်းကွယ်ပျောက်၊ နွေဦးပေါက်
 အရောက်ပြန်မည်၊ စိတ်ကရည်လည်း
 ပြည်၏ဝန်တာ၊ မလွန်သာ၍
 ကျိတ်ကာပြေရ၊ အခါခါ.....။

* ဝဲဩဂျီ.....ရွှေမုဋ္ဌောဦး၊ စေတီထူး၏
 ကြည်နူးလွင့်ပျံ၊ ဆည်းလည်းသံကို
 နာခံမှတ်သား၊ ပြန်လည်ကြား၍
 ဘိုးဘွားမိဘ၊ ဆရာစသား
 ဆွေမျိုးများကို၊ ညွတ်ထွားမှန်းဆ
 ဦးနိမ့်ချရင်း
 တမ်းတဝေ့လည် မြေမျက်ရည်.....။
 လွမ်းမိပါသည် မွေးမြေဆီ။

မောင်တည်ဝါ (ဖျော်စွယ်)

တကယ့်ဖြစ်ရပ် အသိကပ်

- ဘဝကိုပင်၊ လှစေချင်၍
ဆွတ်ငင်ပန်းအား၊ အလှပွားသည်
လူသားဆန္ဒ ဖြည့်ဆည်းကြ။
- ဘဝကိုပင်
ရယူချင်၍၊ ဆွတ်ငင်ခြွေပျက်
လက်နက်စုံစွာ၊ သေမင်းမှာလည်း
လိုရာဆန္ဒ ဖြည့်ဆည်းရ။
- လိုရာဆန္ဒ
ဖြည့်ဆည်းကြရင်း၊ ဘဝသံသရာ
ရည်ကြာဖြစ်ပျက်၊ ဝဲဂယက်မှ
လွှဲထွက်ခက်ခဲ၊ နစ်မွန်းဆဲတည့်။
- လူပဲ၊ နတ်ပဲ၊ မြဟွာပဲဟု
ငါစွဲမဖြုတ်၊ ဝဲခလုတ်မှာ
ငုပ်ချည်တစ်ခါ၊ ပေါ်လာတစ်လှည့်
တကယ့်ဖြစ်ရပ်၊ အသိကပ်မှ
သည်ဇာတ်ကိုသိမ်း၊ နိဗ္ဗာန်ကိုနိုးမည်
ခပ်သိမ်းလူတို့ မြင်ပါစ။

မသုံးလျှိုး- အစိုး

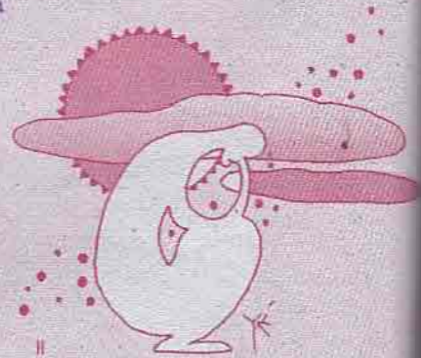

သောကနိဂ္ဂ

* နွေခုံနက်ခင်း အလင်းနိုးထ
 ရောင်နီကြွတော့
 တစ်စတစ်စ ပူလာတယ်
 ပူခြင်း မအေးခြင်း
 အလင်း အမှောင်
 ရှောင်ကွင်းမရ
 လောကလူတွေ။

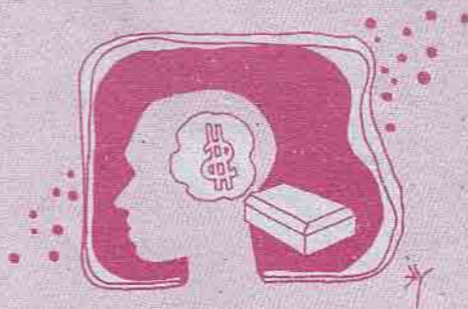
* နွေအပူနဲ့ လူအပူ
 အပူချင်းတော့မတူ
 နွေအပူသာဘဝ
 နွေကာလအပူက
 နွေလေးလမျှသာပူတယ်
 လူအပူ လူ့သာဘဝ
 ထာဝရရင်မှာ နွေစဉ်နဲ့အမျှ
 စားဝတ်နေဘဝကိုမူ
 လူတွေမှာ ပူနေရ ရှာဖွေရနဲ့
 သောကတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်
 မှိုင်ကြောင့်ကြ ဗျာပါရတွေက
 အနိုးနိုင်းယှဉ် ခံစားချက် ရင်ထဲမှာ
 နွေထက်ပင်ပူပင်သူကတော့
 သောကလူပင် ဖြစ်ပါတယ်။

ကျော်လွင်ဦး (ဗျဉ်းမစား)

အတွေးသစ်အောက်မှာ

- * တစ်နေ့ရွှေ
တစ်နေ့ငွေတဲ့.....။
- * အဆင်ပြေရင် ရွှေဝယ်လိုက်
အဆင်မပြေရင် ရွှေရောင်းလိုက်
အကောင်းတစ်လှည့်
အရွံ့တစ်ခါ။
- * စရိုက်အလွဲနဲ့
မိုက်မမှုကြောင့်
ရောက်လာမယ့် အရွံ့တွေမများဖို့
နည်းမှားအညိုတွေက
စီးပွားဒီရေကိုတားလို့.....။
- * တစ်နေ့ “ရွှေ”
တစ်နေ့ “ငွေ”ကနေ
တစ်နေ့ “ကြေး”မဖြစ်ဖို့
အတွေးသစ်ဖို့တော့ လိုမယ်ကွယ်။ ။

လမင်းသစ္စာ

ပန်းတိုင်မယိမ်းစေနဲ့

သရက်တန်းစိုးရွှေ (မြစ်ငယ်)

- ✓ ဂျာနယ်ခေတ်မှာ
ကဗျာချစ်တာမှန်လို့
မဂ္ဂဇင်းတို့ကို ဖတ်ကာရေး
အတွေး.....ဖိမ်းဆတ်ဆတ်။
- ✓ ကဗျာ.....
တစ်ခါဖတ်
စိတ်ဓာတ်တို့တက်ကြွ
အချက်ကျကျသုံး
အုန်းဆို လက်ရုံးဆန့်
ဆန္ဒတော့ သန့်ရမယ်။
- ✓ ကဲ.....ကဗျာချစ်သူ
အသက်ရှူ
တူရှုကိုကြည့်
အသိကို စုထား
သတိများထိန်း
ကဲ ပန်းတိုင်မယိမ်းစေနဲ့ဟော့။

ကျွန်းအောင် (ရှေးနန်းစိန်)

နှောင်စာတို

ရင်မှာ ပိုက်ဖိလို့

ကျေးလက်တောရွာမှာ လူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီး အရွယ်စုံ အရက်သောက်တာကို မြင်တွေ့နေရတယ်။ သူတို့ရဲ့အကြောင်းပြချက်က အဆင်မပြေလို့ သောက်တာတဲ့။ အရက်သောက်တော့ အဆင်ပြေသွားလားလို့မေးတော့ ပိုဆိုးတယ်လို့ဖြေတယ်။

ဒါဆို ဘာလို့ဆက်သောက်နေရတာလဲလို့မေးတော့ အဖြေက တစ်မျိုးပြောင်းသွားတယ်။ စိတ်ညစ်လို့တဲ့။ အရက်သောက်ရင် စိတ်ညစ်တာ ပျောက်သွားရောလားလို့မေးတော့ စိတ်ညစ်တာမပျောက်တဲ့အပြင် ထပ်တိုးတယ်လို့ ပြောပြန်ရော။ အရက်သောက်၊ အရက်စွဲနေတဲ့လူအားလုံးရဲ့အဖြေကတော့ အဆင်

မပြေလို့ သောက်တယ်လို့ ဖြေတာများပါတယ်။ အဆင် မပြေလို့ပဲသောက်သောက်၊ စိတ်ညစ်လို့ပဲသောက် သောက် သောက်လိုက်တဲ့ခဏအတွင်းမှာ မူးတယ်။ မူးတော့ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ပြဿနာတွေကို မေ့ကုန်တယ်။ မူးတဲ့ခဏအတွင်းမှာ စိတ်ချမ်းသာတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ အမူးပြေတော့ ပြဿနာက အဆပေါင်းများစွာ တိုးတယ်လို့ ဆိုတယ်။

ကျေးလက်တောရွာမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ လူ့အလွှာအသီးသီးက အရက်သောက်တာကို အဆင်မပြေလို့၊ စိတ်ညစ်လို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်လေးတွေနဲ့ သောက်ကြတာများတယ်။ မြို့ပြမှာ အခြေပြုနေထိုင်နေကြတဲ့ လူတန်းစားအသီးသီးကတော့ အချက်

www.burmeseclassic.com

သောက်တာကို အဆင်ပြေလို့၊ စိတ်ချမ်းသာလို့ သောက်တာလို့ ဖြေကြတယ်။ အရက်သောက်ရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေလားလို့မေးတော့ အဲဒီလိုတော့ ဘယ် ဟုတ်မလဲတဲ့။ အရက်သောက်တယ်၊ အရက်မူးရင် အမြဲတမ်း စိတ်ချမ်းသာလားလို့ ထင်မေးတော့ သောက် တိုင်းတော့ ဘယ်စိတ်ချမ်းသာမှာလဲလို့ ဖြေတယ်။ အရက်သောက်တဲ့လူ တော်တော်များများ အဆင်ပြေ လို့၊ စိတ်ချမ်းသာလို့၊ ပျော်ချင်လို့ သောက်တယ်။ မူးတော့ ပျော်တယ်လို့ထင်ရတယ်။ အမူးပြေတော့မှ မူးတုန်းကလုပ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာတွေပေါ်လာလို့ စိတ်ညစ်ရ တာကများတယ်လို့ဆိုတယ်။

အဆင်မပြေလို့၊ စိတ်ညစ်လို့၊ အဆင်ပြေလို့၊ စိတ်ချမ်းသာလို့၊ ပျော်ချင်လို့ စသဖြင့် ဆင်ခြေ အမျိုးမျိုးဖြင့် အရက်သောက်ကြတယ်။ သောက်တဲ့ လူတွေအားလုံး ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့ပဲ သောက် သော် သောက်ရင်တော့ မူးကြတာ အမှန်ပဲ။

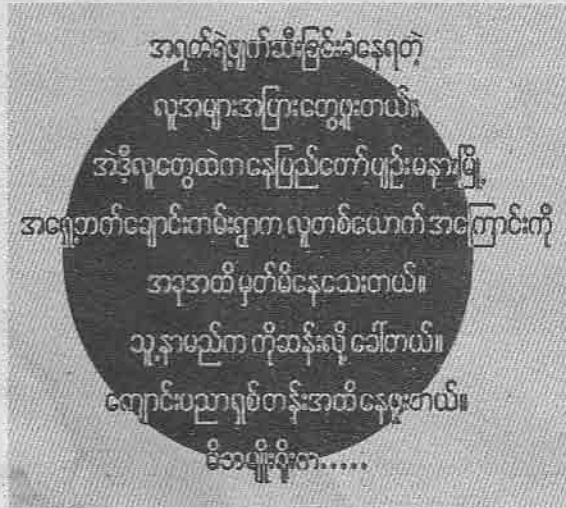
မူးတော့ ဆင်ခြင်တွေးတောညဏ်မရှိဘူး။ ဘာ လုပ်လုပ် အမှားမှားအလွဲလွဲဖြစ်တယ်။ အရက်သောက် သုံးသူ တော်တော်များများ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် အရက်မူးအောင်သောက်ပြီး အဖြေရှာလေ့ရှိတတ်ကြ

တယ်။ အဲဒီလို အဖြေရှာတတ်တဲ့လူတွေအား အရက်မူးလို့ ခေါင်းသာစိုက်သွားတယ်။ ဘာအဖြေ မရခဲ့ဘူး။ တကယ်လို့ အဖြေရခဲ့ရင်လည်း ကောင်းတဲ့ အဖြေတော့ မရနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စိတ် တည်ငြိမ်မှုမရှိတဲ့အချိန် ဖြစ်နေလို့ပဲ။

အရက်ကို ဆင်ခြေအမျိုးမျိုးနဲ့ သောက်နေကြတာ တောရော၊မြို့ပါ ရှိနေကြတယ်။ အရက်သောက်သုံး တဲ့လူတွေ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့သောက်သောက် သောက်ရင်တော့ စွဲတာကများတယ်။ အရက်စွဲပြီဆိုရင် လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဘာသာရေး၊ မိသားစုတာဝန် စသဖြင့် လစ်ဟင်းကုန်တယ်။ တာဝန်ယူလိုစိတ်လည်း သူ့မှာမရှိတော့ဘူး။ အရက်စိတ်ပဲရှိတော့ အရက် သောက်ရဖို့ပဲစဉ်းစားတယ်။ သူတို့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ မိသားစု ဆိုတာတောင် မရှိတော့ဘူး။ တစ်နည်းပြောရရင် အရက်ရဲ့ပျက်ဆီးခြင်းကို သူတို့ခံနေရပြီ။

အရက်ရဲ့ပျက်ဆီးခြင်းခံနေရတဲ့ လူအများအပြား တွေဖူးတယ်။ အဲဒီလူတွေထဲက နေပြည်တော် ပျဉ်း မနားမြို့ အရှေ့ဘက်ချောင်းကမ်းရွာက လူတစ်ယောက် အကြောင်းကို အခုအထိ မှတ်မိနေသေးတယ်။ သူ့ နာမည်က ကိုဆန်းလို့ ခေါ်တယ်။ ကျောင်းပညာ ရှစ် တန်းအထိ နေဖူးတယ်။ မိဘမျိုးရိုးက လက်သမား မျိုးရိုးမို့ သူလည်း လက်သမားလုပ်တယ်။ သူ့ရဲ့ဆရာ က သူ့အဖေပဲ။ လက်ပွန်းတတီး သင်တာတော့ မရှိ ဘူး။ နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရတော့ အမြင်နဲ့တတ်နေတာ။ တစ်ခါတလေ သူ့အဖေ လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဝင်ကူ လုပ်တာလည်း ရှိတာပေါ့။ ဒီလိုဝင်ကူလုပ်ရင်းနဲ့ သင် သလိုဖြစ်ပြီး လက်သမားဆရာဖြစ်သွားတာ။

၁၉၈၁ ခုနှစ်မှာ သူတို့နေတဲ့ရွာရဲ့ အရှေ့ဘက် ဆယ်မိုင်ခန့်ဝေးကွာတဲ့ ဖလောင်းတောင်ပေါ်က ဖလောင်းရွာ(ကရင်ရွာ)က ကရင်တိုင်းရင်းသူ မိန်းမ ကလေးနဲ့ မေတ္တာမျှပြီး အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ ကိုဆန်း

ပြုတော့ အသက်က နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ပဲ အိမ်ထောင် ပြန်မာ့ရိုးရာအစဉ်အလာ သျှောင်နောက် ရှိတော့ ပါဆိုတဲ့ အစဉ်အလာကိုဖျက်ပြီး ဆံထုံးနောက် သျှောင်လိုက်ပါသွားတယ်။

ဖလောင်းရွာက ကရင်တိုင်းရင်းသူလေးရဲ့ မိခင် အိမ်မှာပဲ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ အတူနေထိုင်ကြတယ်။ ကိုဆန်းက သူတတ်တဲ့ လက်သမားအလုပ်ပဲ ဆက် လုပ်တယ်။ သူ့ဇနီးကတော့ မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း ဖြစ်တဲ့ ကွမ်းခြံမှာပဲ ကူညီလုပ်ကိုင်တယ်။ ဇနီးမောင်နှံ တက်ညီလက်ညီ အလုပ်လုပ်ကြလို့ အဆင်ပြေကြ တယ်။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် ကလေးနှစ်ယောက် ရတဲ့အချိန် မှာ မြေကွက်ဝယ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်လေးဆောက်ပြီး မိသားစု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ကြတယ်။ ကိုဆန်းက အသန့်ကြိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် အသန့်ကြိုက်သလို ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ရေချိုးပေး တယ်။

သူတို့ရွာက အိမ်ခြေငါးဆယ်သာသာရှိတယ်။ ရွာ ပတ်လည်မှာ တောင်တွေရှိတယ်။ အဲဒီတောင်တွေက စိမ့်ထွက်တဲ့ရေတွေစုပေါင်းပြီး စမ်းချောင်းဖြစ်သွားတာ။ ဒီစမ်းချောင်းက ရွာလယ်ကနေ စီးဆင်းသွားတာ။ ရွာ သူရွာသားတွေအားလုံး ဒီစမ်းချောင်းရေကိုပဲ သောက် သုံးကြတယ်။ စမ်းချောင်း ဟိုဘက်ဒီဘက်ကူးဖို့ တံတား ထိုးထားတယ်။ အသန့်ကြိုက်တဲ့ ကိုဆန်းရဲ့အိမ်က စမ်းချောင်းနံဘေးမှာ ဆောက်ထားတာ။ ရေချိုးချိန် ရောက်ရင် တံတားအောက်နားမှာ သူတို့မိသားစု ရေ ချိုးကြတာပဲ။

ကလေးနှစ်ယောက်ဖခင်ဖြစ်လို့ ကိုဆန်း အလုပ်ပို ပြီး ကြိုးစားရပြီ။ လက်သမားအလုပ် မရှိတဲ့အချိန်မှာ အပိုဝင်ငွေရအောင်ဆိုပြီး ရွာကလူလေးယောက်နဲ့ သူ နဲ့ပေါင်းပြီး ငါးယောက်တစ်ဖွဲ့ လွှဲစင်ထောင်တယ်။

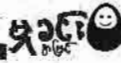
သူတို့ထောင်ဆိုလွှဲစင်က
သူတို့ရွာရဲ့ သူရွာဘက် မှာရှိတဲ့ ကျောက်လောင်းတောင်မှာ။
ထောင်ကမြင့်တယ်။
ကျွဲ၊ နွား မတက်နိုင်ဘူး။
ဒီတော့ သစ်လုံးကြီးတွေ ပမယ်နိုင်ဘူး။
သူတို့ထောင်အားတဲ လွှဲစင် ကနေ ခွဲစိတ်ပြီးမှ
လူနဲ့ထမ်းသယ်ရတာ။ ဒီအလုပ်က ပင်ပန်းပေမယ့်
ဝင်ငွေတော့

လွှဲစင်ကရတဲ့ အကျိုးအမြတ်ကို ဝေပုံကျ ခွဲဝေယူကြ တယ်။

သူတို့ထောင်တဲ့လွှဲစင်က သူတို့ရွာရဲ့ အရှေ့ဘက် မှာရှိတဲ့ ကျောက်လောင်းတောင်မှာ။ တောင်ကမြင့် တယ်။ ကျွဲ၊ နွား မတက်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ သစ်လုံး ကြီးတွေ မမယ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ထောင်ထားတဲ့ လွှဲစင် ကနေ ခွဲစိတ်ပြီးမှ လူနဲ့ထမ်းသယ်ရတာ။ ဒီအလုပ်က ပင်ပန်းပေမယ့် ဝင်ငွေတော့ ကောင်းတယ်။ ဝင်ငွေ ကောင်းတော့ အသောက်အစားက ပါလာတယ်။ အကြောင်းပြချက်ကတော့ ပင်ပန်းလို့ အေးလို့ ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။

ကိုဆန်း အရက်သောက်နေတာကို သူ့ဇနီးကသိ လို့ မသောက်ဖို့ပြောတော့ သစ်လုံးကြီးတွေခွဲရတာ အရမ်းပင်ပန်းတယ်။ ပြီးတော့ တောင်ပေါ်မှာက အရမ်း အေးတယ်။ အရက်သောက်ပြီးလုပ်မှ အလုပ်တွင်တယ်။ ပိုပြီးလည်းလုပ်နိုင်တယ်။ အေးတဲ့ဒဏ်လည်း ခံနိုင် အောင်လို့သောက်တာ။ ရွာပြန်ရောက်ရင်တော့ မသောက်တော့ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။

ကိုဆန်းတို့ ငါးယောက်အဖွဲ့ တောင်ပေါ်တစ်ခါ တက်ရင် တစ်လလောက်ကြာတယ်။ တောင်ပေါ်မှာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့၊ တစ်လစာစားဖို့ ဆန္ဒနဲ့ ဆီ၊

ဆား အကုန်သယ်ရတယ်။ ရေကတော့ သယ်စရာ မလိုဘူး။ တောင်ကျစမ်းရေက အမြဲရှိတယ်။ သူတို့ငါး ယောက်လုံး အရက်သောက်ကြလို့ အရက်ကိုတော့ အဓိကထားပြီးသယ်ကြတယ်။ သူတို့ရွာမှာက မြို့နဲ့ အလှမ်းဝေးတော့ အရက်ထည့်ဖို့ ပုလင်း၊ ကော်ဘူးက ရှားတယ်။ ဒါကြောင့် အရက်ကို ဘူးသီးခြောက် ရေဘူး လေးတွေနဲ့ ထည့်သောက်ကြတယ်။ သူတို့ဆီမှာ ဘူး သီးခြောက် တစ်ယောက်တစ်လုံးစီရှိတယ်။

တောလေ့၊ တောသဘာဝ ဘူးသီးခြောက်ကိုပဲ ရေဘူးအဖြစ် အသုံးပြုကြတယ်။ ဘူးသီးခြောက်ဆိုတာ က ဝယ်စရာမလိုဘူး။ ဘူးသီး မနုမရင့်ကို အညှာရှေ့ နားကနေ နီးနဲ့ ညီညီညာညာလေး လက်ကိုင်လို့ ကောင်းတဲ့ အနေအထားလောက် စည်းထားရတယ်။ ဘူးသီးကို ရင့်ပြီးခြောက်တဲ့အထိ ထားရတယ်။ ဘူးသီး ခြောက်သွားတော့မှ အညှာထိပ်ပိုင်းကို ကျောက်ပြားနဲ့ ပွတ်ပေးရတယ်။ အဲဒီလို ပွတ်ပေးလိုက်တော့ ပွတ် ထားတဲ့နေရာကပါးပြီး ကျပ်စိပိုင်းလောက် အပေါက် လေးပွင့်လာတယ်။

အဲဒီအပေါက်ကနေ အထဲက အစေ့ခြောက်တွေ ကို ထုတ်လိုက်ပြီး ရေခန်းနဲ့ သုံးလေးကြိမ်လောက် ဆေးပေးလိုက်ရင် သုံးလို့ရတဲ့ သဘာဝရေဘူး၊ သို့ မဟုတ် တောရေဘူးလေး ဖြစ်သွားရော။

အလုပ်ပင်ပန်းလို့၊ အေးလို့ဆိုတဲ့ ငြောင်းပြ ချက်နဲ့ အရက်သောက်တဲ့ ကိုဆန်း အရက် ခံယူလိုက်ရပြီ။ ရွာပြန်ရောက်ရင် မသောက်ဝေ သူ့ဇနီးကို ကတိပေးထားတယ်။ အရက်တက သွားပြီဆိုတော့ ကတိလည်း မတည်နိုင်တော့ အရက်မှ အရက်ဖြစ်နေပြီ။ အရက်ကလည်း ဈေးပေး သလို အလွယ်တကူလည်း ဝယ်လို့ရတယ်။ တောင်ပေါ် မှာရှိတဲ့ ရွာအကုန်လုံး အရက်ချက်တော့ အချိန်မရွေး ဝယ်လို့ရတယ်။ တောင်ပေါ်အရက်က ပိုက်ဆံမရှိ လည်း ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား ကြိုက်တာနဲ့ လဲသောက် လို့လည်းရတယ်။

ဘာမှမရှိရင်တောင် လူခင်ရင် အကြွေးဝယ်လို့ရ တော့ ပေါပေါများများ သောက်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ အရက်သောက်မိပြီဆိုရင် ဖြတ်ဖို့က ခက်တယ်။ ကို ဆန်းတို့အဖွဲ့ သစ်ခွဲရင်းနဲ့ အရက်ပြတ်လပ်သွားရင် ဆယ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ မရမ်းတောင်ရွာကို သွားဝယ် ရတယ်။ မနက်စောစောထသွားရင် မိုးချုပ်ဆိုရင် သူတို့ နေတဲ့ သစ်ခွဲစခန်းကို ပြန်ရောက်တာပဲ။ သူတို့ရွာ တဲ့ပိုက်ဆံက အရက်ဖိုးထဲရောက်တာက ပိုများနေ တယ်။ အရက်က သူတို့ရွာမှာလည်း ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မရမ်းတောင်အရက်မှ သူတို့ကကြိုက်တာ။

ကိုဆန်းအရက်သမားဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ စီးပွား

အမာဓလေ့၊ တောသဘာဝ ဘူးသီးခြောက်ကိုပဲ ရေဘူးအဖြစ် အသုံးပြုကြတယ်။
ဘူးသီးခြောက်ဆိုတာက ဝယ်စရာမလိုဘူး။
ဘူးသီး မနုမရင့်ကို အညှာရှေ့ နားကနေ နီးနဲ့ ညီညီညာညာလေး လက်ကိုင်လို့ ကောင်းတဲ့ အနေအထားလောက် စည်းထားရတယ်။ ဘူးသီးကို ရင့်ပြီးခြောက်တဲ့အထိ ထားရတယ်။ ဘူးသီး ခြောက်သွားတော့မှ အညှာထိပ်ပိုင်းကို ကျောက်ပြားနဲ့ ပွတ်ပေးရတယ်။ အဲဒီလို ပွတ်ပေးလိုက်တော့ ပွတ် ထားတဲ့နေရာကပါးပြီး ကျပ်စိပိုင်းလောက် အပေါက် လေးပွင့်လာတယ်။

သူ့သားနှစ်ယောက် ဂုဏ်ပြုအလှူပြုမှုမှာ ငွေအားလည်း မပါ။
လူအားလည်း မပါလိုက်ရဘူးဆိုပြီး နောင်တရရှိ အကုန်ပမောက်တော့ဘူးဆိုပြီး ဖြတ်လိုက်တယ်။ အလုပ်ကတော့
ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့လို့ ဧည့်သည်ရဲ့ အကြော်ရောင်းရငွေလေးနဲ့ စားနေရတယ်။
မိသားစုတစ်စုမှာ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာ အိမ်ထောင်ဦးစီးအပေါ်မှာ မူတည်တယ်။
အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ကျန်းမာရေး....

ရေး ကျဆင်းလာတယ်။ သူ့ဇနီးလည်း ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့မို့ ကွမ်းရွက်မခူးတော့ဘဲ ရွာထိပ်မှာ အကြော် ကြော်ရောင်းနေတယ်။ ဒီတော့ ဝင်ငွေက နည်းပြီး ထွက်ငွေကများလို့ အဆင်မပြေဘူး။ အသန့်ကြိုက်တဲ့ကို ဆန်းလည်း ရေပုံမှန် မချိုးတော့ဘူး။ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ရေချိုးပေးမယ့်သူ မရှိတော့ ညစ်ပတ်နေပြီ။ အကြော်ရောင်းလို့ရတဲ့ အမြတ်ငွေနဲ့ ဖြစ်သလိုစားနေရတော့ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ကျောင်းထုတ်လိုက်ရတယ်။ လက်သမားအလုပ်ရှိပေမယ့်လည်း ကိုဆန်း မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ အရက်သောက်တာများလို့ အသားတွေ ရောင်ကိုင်းပြီး ခြေ၊ လက်တွေက မခိုင်တော့ဘူး။ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေပြီ။

၁၉၉၅ ခုနှစ်မှာ ကိုဆန်းရဲ့သားနှစ်ယောက်ကို နှစ်ဖက်အဘိုးအဘွားတွေက အလှူငွေထည့်ဝင်ပြီး ရွာက စုပေါင်းရှင်ပြုပွဲမှာ ထည့်ဝင်ပေးတယ်။ အလှူရေစက်ချ တရားတော်နာချိန်မှာ ကိုဆန်း ရေစက်မချလိုက်ရဘူး။ အဲဒီနေ့က သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးနံနဲ့ အရက်နံ့ပေါင်းပြီး ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့တွေထွက်နေလို့ဆိုပြီး အရက်မသောက်ခင်က သူ့သားနှစ်ယောက်နဲ့ ရေချိုးနေကျ ရွာလယ်စမ်းချောင်းက တံတားအောက်မှာ ခေါင်းလျှော်ပြီး ရေချိုးလိုက်တာ လေဖြန်းပြီး ခြေ၊ လက်တွေ

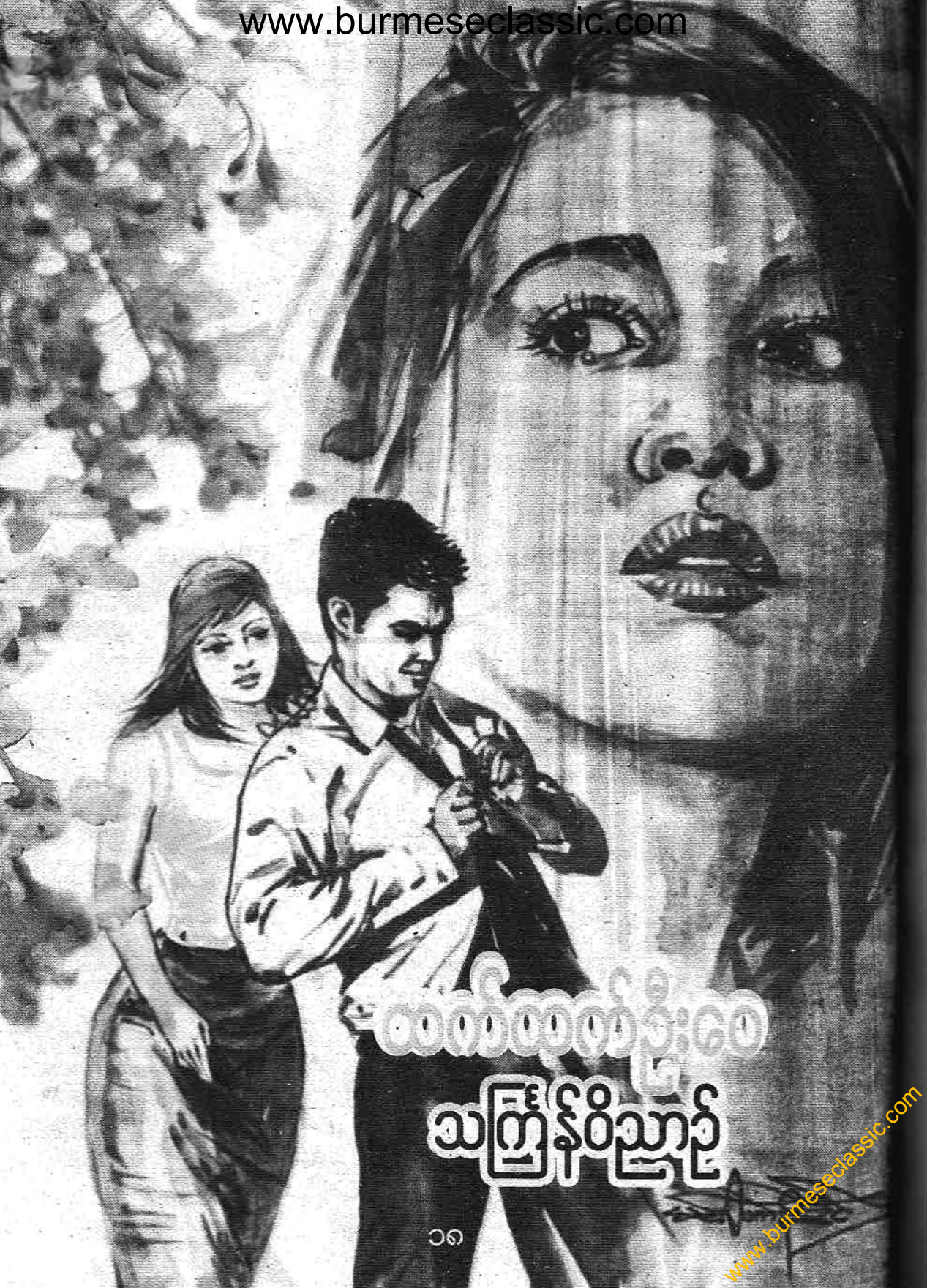
မလှုပ်နိုင်လို့ တရားမနာ၊ ရေစက်မချလိုက်ရဘူး။

သူ့သားနှစ်ယောက် ရှင်ပြုအလှူပြုမှာ ငွေအားလည်း မပါ။ လူအားလည်း မပါလိုက်ရဘူးဆိုပြီး နောင်တရလို့ အရက်မသောက်တော့ဘူးဆိုပြီး ဖြတ်လိုက်တယ်။ အလုပ်ကတော့ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့လို့ ဇနီးသည်ရဲ့ အကြော်ရောင်းရငွေလေးနဲ့ စားနေရတယ်။

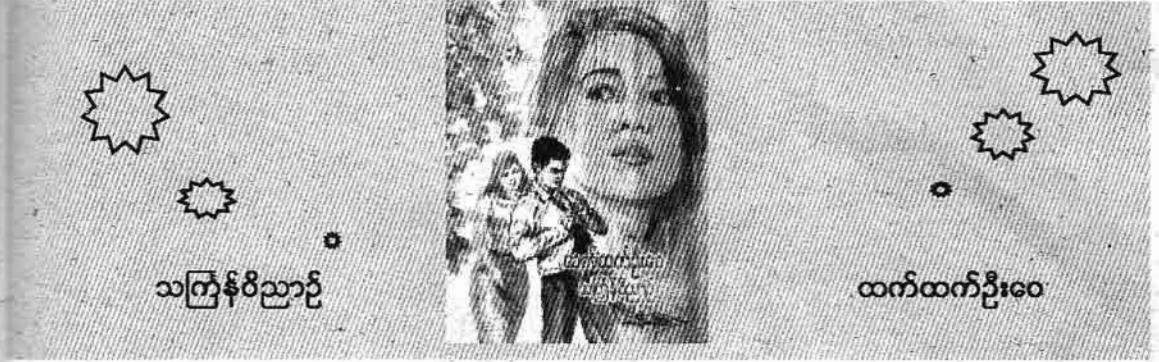
မိသားစုတစ်စုမှာ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာ အိမ်ထောင်ဦးစီးအပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး အားလုံးက အိမ်ထောင်ဦးစီးအပေါ်မှာပဲ သက်ရောက်တယ်။ သူ့သား ကောင်းရင် အားလုံးကောင်းတယ်။ သူမကောင်းရင်တော့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်တာပဲ။

အဲဒီတော့ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်မယ့် ယောက်ျားသားများ အရက်သောက်မယ်ကြံတိုင်း မိသားစုမျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ပါ။ လွန်သွားမှ နောင်တဆိုတာကြီးကို ပိုက်မထားပါနဲ့။ လူရဲ့ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို ပျက်စီးစေတာ အရက်ပဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီအရက်ကို သောက်သုံးသင့်သလားဆိုတာကိုတော့.....

ကိုညွန့်အောင် (ရွှေပန်းထိမ်)

ထက်ထက်စွဲစွဲ
သက္ကရာဇ်

သကြန်စိညာဉ်

ထက်ထက်ဦးဝေ

“အို.....ကျွန်မရဲ့တိုက်ခန်းထဲမှာ လူတွေများလှပါလား။ သူတို့ဘာ လာလုပ်ကြပါလိမ့်”

ကျွန်မက တိုက်ခန်းအဝမှာ ရပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ အိမ်နီးချင်းများ၊ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ခင်မင်သူများ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကို တွေ့ရပြန်တယ်။ သူတို့က ကျွန်မ ယောက်ျားကို ဝိုင်းဝန်းနှစ်သိမ့်နေကြတယ်လေ။ ကျွန်မကို သူတို့က မမြင်ကြဘူး။ ကျွန်မရဲ့စကားသံကိုလည်း သူတို့မကြားကြဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မက သူတို့ကို ထိလိုက်လို့လည်း မရပြန်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မ ဇိတ်ညစ်မိပြီပေါ့။

“ဟင်..ယောက်ျားပိုနေပါလား” ကျွန်မလေ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ယောက်ျားရှေ့ကို ရောက်သွားတော့တယ်။ အဲဒီမှာ ပိုပြီးဝမ်းနည်းချင်နေရော။ ယောက်ျားကို ဘယ်လို

ပဲခေါ်ခေါ် ယောက်ျားက ကျွန်မကို အရေးမလုပ်ဘူး။ မျက်ရည်တွေကျပြီး ကျွန်မ မေးတာကို ပြန်မဖြေဘူးလေ။

“ယောက်ျား ရှင့်ရှေ့မှာ ကျွန်မ ရောက်နေတယ်လေ”

သူ မဖြေတော့ ကျွန်မက သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ပြီး အတင်း အကျပ်မေးဖို့ပြင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားကို ကျွန်မက ကိုင်ခွင့်မရပြန်ဘူး။ အဲဒီမှာပဲ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဘာဖြစ်မှန်းမသိလို့ ထိုင်ငိုနေမိတယ်။ အင်္ဂုရပ်ချိန်မှာ ကြည့်လိုက်တော့ ယောက်ျားက ကျွန်မရဲ့ ဘွဲ့ဝတ်စုံနဲ့ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကြီးကိုပိုက်ပြီး အပြင်ကို ထွက်သွားကြတယ်။ ကျွန်မက သူတို့နောက်ကို ပြေးလိုက်လာတဲ့ အခါမှာ ယောက်ျားကို တင်ဆောင်သွား တဲ့ကားကိုပဲ ကျွန်မက တွေ့ရတော့တယ်။ ကားပေါ် ကျွန်မ တက်ခွင့်မရခဲ့ဘူး။ ဒီတော့

တိုက်အဝင်ဝမှာပဲ ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့ရတာပါ။

“ဟင်..အိမ်တံခါးကြီးလည်း ဖွင့်ထားခဲ့ပါလား”

ကျွန်မက အမြဲတမ်းတံခါးကိုပိတ်ထားတတ်တဲ့သူပါ။ အဲဒါကြောင့်မို့ ယောက်ျားများ မေ့လျော့ထွက်သွားသလားဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကိုယ့်တိုက်ခန်းဆီ ပြန်လှည့်လာခဲ့တယ်။

“သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကြည့်စမ်း.....အိမ်ရှင်တွေ မရှိဘူးဆိုပြီး ဗီရိုတွေဖွင့်နေကြပါ လား၊ ဟေ့.....ဟေ့ မဖွင့်နဲ့၊ ဒီ ထဲမှာ ငါ့ပစ္စည်းတွေရှိတယ်”

ကျွန်မ သူတို့အနားကို ရောက်သွားတယ်။ သူတို့ဆိုတာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မ မမြင်ဘူးတဲ့သူတွေပါပဲ။ အဲဒီမှာပဲ ဗီရိုထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေကို သူတို့က ထုတ်ကြည့်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ သူ

တို့ကြိုက်ရာ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုစီ ယူဝတ်နေကြပြန်တယ်။

“ပြန်ပေး၊ အဲဒါငါ့ပစ္စည်းတွေ နှင်တို့ဥစ္စာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မမှာ ငယ်သံပါနဲ့ ကုန်းအော်နေသလောက် သူတို့က အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝတ်ကြည့်နေကြတယ်။ ယောက်ျား

က မိရိုးသော့ကို ဘာကြောင့်များ ယူမသွားပါလိမ့်။ လောဘမရှိတဲ့ ယောက်ျားကို အတ္တကြီးတဲ့ ကျွန်မက ဒီလိုပဲ ဘဝင်မကျဖြစ်နေရတာ မကြာခဏပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျွန်မရဲ့အတ္တကြောင့် ကျွန်မတို့ အနာဂတ်အတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့တယ်။

ဒီပစ္စည်းတွေကို မက်မောခဲ့လို့လည်း ကျွန်မကို အတ္တကြီးသူလို့ ကဲ့ရဲ့ခံရတယ်။ သေရင်ကိုယ့် နောက်မပါဘူးဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်မက လျှောက်ပြုံး ပြုံးမိပြန်တယ်။ လောကမှာ ငွေရှိမှ ဂုဏ်တင့်တာမဟုတ်လား။

“အောင်မာ...ဟိုအဘွားကြီးက ငါ့စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ခိုးသွားပါလား၊ ပြန်ချစမ်း၊ ပြန်ပေးစမ်း”

ကျွန်မ အနှစ်သက်ဆုံး လက်စွပ်လေးဖြစ်လို့ အတင်းပင်ပြန် တောင်းပေးမယ့်လည်းအဘွားကြီးက ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်ဘဲပြောလိုက်ပြန်တယ်။

“အခုကတည်းက ယူစရာရှိ တာကို ယူထားနော်၊ ကြည်ပြာလုပ်သမျှကို ဒြိမ့်

သာဦးက သိတာမဟုတ်ဘူး၊ သူက ငွေရှာမယ်၊ မိန်းမကို ငွေအပ်မယ်၊ ဒါပဲသိတာအေ့”

“အင်း.....သနားစရာတော့ ကောင်းသားနော်၊ ကြည်ပြာ..... ကြည်ပြာ၊ အခုတော့ မင်းမက်မော တွယ်တာတဲ့ ပစ္စည်းတွေက မင်း နောက်ကို ပါမလာပါလားနော်၊ သင်္ဘော.....သင်္ဘောပါလားကွာ”

“မမိုး စိုးစိုး ဒါလေးယူမယ်နော်”

“တစ်ခုပဲယူနော်၊ တော်ကြာ ကိုဒြိမ့်ပြန်လာလို့ သူ့မိန်းမပစ္စည်းတွေ မှတ်ထားရင် ဒုက္ခ၊ အချောင် ထောင်ထဲဝင်နေရလိမ့်မယ်”

“ကဲ.....ကဲ၊ တံခါးပိတ်ပြီး သော့ကို တွေ့တဲ့နေရာမှာ ပြန်ထားလိုက်အေး၊ မြန်မြန်လုပ်”

ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်မ မရှိဘူး အထင်နဲ့ ပြောနေလိုက်ကြတာလေ။ ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ကျွန်မကို သူတို့က မမြင်ကြပါလား။ လောဘဇောတိုက်ပြီး စိတ်ကြိုက်ယူနေလိုက်ကြတာ။ အခုမှ သူတို့ကို ကျွန်မ သတိထားကြည့်မိတယ်။ ဪ.....သူတို့က ယောက်ျားရဲ့ အဒေါ်ဝမ်းကွဲ ဒေါ်အေးညွန့်ဖြစ်နေသလို ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ဒေါ်အေးညွန့်နဲ့ ပတ်သက်သူတွေသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ တစ်အိမ်လုံးကို မွှေနေကြပြီး မောတော့ ရေခဲ

သေတ္တာထဲက အအေးတွေကို ထုတ်သောက်နေကြပြန်တယ်လေ။
“ယောက်ျားမောရင် သောက်ဖို့ ထားကြပါဦးရှင်” လို့ ကျွန်မက သူတို့ကို အခါခါ တားဆီးနေပေမယ့် သူတို့က လုံးဝကို ဂရုမစိုက်ကြပါလား။ သူတို့ကို ထိမရ၊ ခေါ်မရနဲ့ ဖြစ်နေလို့ ကျွန်မမှာ မောနေရပြီလေ။

“ဟယ်.....ယောက်ျားတို့ ပြန်လာကြပြီ”

တစ်နာရီကျော်လောက်အကြာမှာ ယောက်ျားက တိုက်ခန်းထဲပြန်ရောက်လာတော့တယ်။

“ဒေါ်လေးတို့ ဗိုက်ဆာနေကြသလားဗျာ၊ စားချင်တာကို ယူစားကြနော်၊ ဧည့်သည်လို မနေကြနဲ့”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ မင်းနုမတွေက စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့ ဘာမှစားနိုင်ကြဘူး၊ မင်းကိုသနားနေကြတယ်လေ”

ယောက်ျား မယုံနဲ့နော်၊ သူတို့ဟန်ဆောင်နေကြတာပါ။ ကြည့်ပါဦး၊ ကောင်မတွေရုပ်က စောစောကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ အခုမှ မျက်နှာငယ်တွေနဲ့၊ တောက်....သူတို့တွေ မိန်းမပစ္စည်းတွေ ခိုးထားကြတယ် ယောက်ျားရယ်၊ ပြန်ယူဦးလေ။

“ညီမလေးတို့ကို ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ကွာ၊ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ သူကထားမသွားရင် ကိုယ်ကထားသွားရမှာ မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုမှာ တရားရှိပါတယ်ကွယ်”

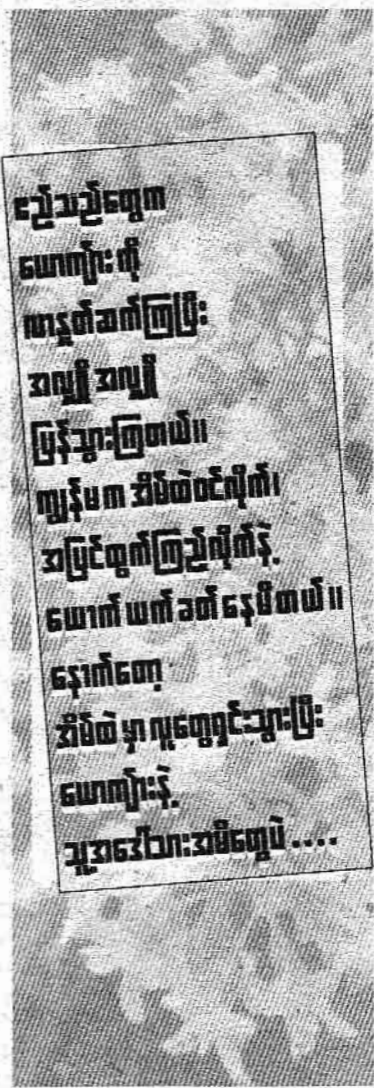
ဧည့်သည်တွေက ယောက်ျားကို လာနှုတ်ဆက်ကြပြီး အလျှိုအလျှို ပြန်သွားကြတယ်။ ကျွန်မက အိမ်ထဲဝင်လိုက်၊ အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်နဲ့ ယောက်ယက်ခတ်နေမိတယ်။ နောက်တော့ အိမ်ထဲမှာ လူတွေရှင်းသွားပြီး ယောက်ျားနဲ့ သူ့အဒေါ်သားအမိတွေပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့တယ်။

“ငါ့တူ ထမင်းစားလိုက်ဦးလေ၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ရဦးမယ်ကွယ်၊ သေတဲ့သူလည်း သေခဲ့ပြီပဲ၊ မင်းရဲ့ခံစားမှုကို ဒေါ်လေး နားလည်ပါတယ် ငါ့တူရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဆာမှပဲ စားပါ့မယ်ဗျာ”

“လာပါ ကိုကြီးရဲ့၊ ညီမလေးတို့ ချက်ပြုတ်ထားပါတယ်၊ ပူပူလေးစားရအောင်နော်”

အကြီးမက ငါ့ယောက်ျားလက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲကိုင်နေပါလား။ ရဲတင်းလိုက်တာနော်။ ဖယ်...ဖယ်၊ ဘယ်သူမှ ငါ့ယောက်ျားကို လာမထိနဲ့။ ဟင်...ငါဘာကြောင့်များ ထိမရ

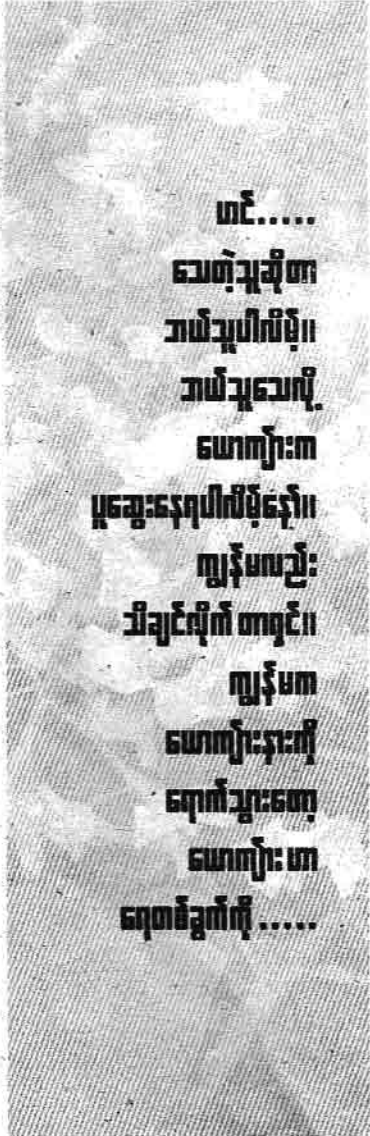
ဧည့်သည်တွေက
ယောက်ျားကို
လာနှုတ်ဆက်ကြပြီး
အလျှိုအလျှို
ပြန်သွားကြတယ်။
ကျွန်မက အိမ်ထဲဝင်လိုက်၊
အပြင်ထွက်ကြည့်လိုက်နဲ့
ယောက်ယက်ခတ်နေမိတယ်။
နောက်တော့
အိမ်ထဲမှာ လူတွေရှင်းသွားပြီး
ယောက်ျားနဲ့
သူ့အဒေါ်သားအမိတွေပဲ.....

ကိုင်မရပါလိမ့်။ ယောက်ျား ကျွန်မဘာဖြစ်နေလို့လဲဟင်။ ကျွန်မရှင်ရဲ့ဘေးမှာ ရှိနေပါတယ်ကွယ်။ ထမင်းစားပွဲခိုင်းမှာ ကျွန်မက အရင်လိုပဲ ယောက်ျားအတွက် ထမင်းဟင်းကို ခပ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုင်လို့မရတဲ့နောက် ကျွန်မလည်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြီး

နံရံမှာ ကပ်ရပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေ လိုက်တော့တယ်။ ယောက်ျားက ထမင်းစားချိန် ကျော်နေပြီလေ။

“ကိုကြီးကြိုက်တဲ့ဟင်းနော်၊ မေမေကပြောလို့ ညီမလေးတို့ ချက်ထားတာရှင့်၊ အားရပါးရ စား လိုက်ပါဦးနော်”

ဟင်.....
သေတဲ့သူဆိုတာ
ဘယ်သူပါလိမ့်။
ဘယ်သူသေလို့
ယောက်ျားက
ပူဆွေးနေရပါလိမ့်နော်။
ကျွန်မလည်း
သိချင်လိုက်တာရှင့်။
ကျွန်မက
ယောက်ျားနားကို
ရောက်သွားစေရ
ယောက်ျားဟာ
ရေတစ်ခွက်ကို.....

“အေး၊ ဗိုက်ဆာ၊ နတာနဲ့ အတော်ပဲကွာ”

ယောက်ျားဟာ မြိန်ရေရှက်ရေ နဲ့ ထမင်းစားနေတာ တွေ့ရတော့ ကျွန်မလေ သိပ်ကိုစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရတယ်။ မစားပါနဲ့၊ ကျွန်မ ကို သနားပါ ယောက်ျားရယ်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ခံစားရလို့ပါလို့ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်နေပေမယ့် ယောက်ျားက ကျွန်မကို လှည့်လို့ တောင် မကြည့်ဘူးလေ။ ဒီတော့ ကျွန်မမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေရ တယ်။

“ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ဗိုက် ဆာနေလို့လားမသိဘူး၊ နှစ်ပန်း ကန် တောင်ကုန်တယ်”

“ကိုယ့်ဗိုက်ကိုလည်းအာဟာရ ဖြည့်ဦးမှပေါ့ ငါ့တူရယ်၊ ဝမ်းနည်း နေရုံနဲ့ မပြီးဘူးလေ၊ သေတဲ့သူက သေခဲ့ပြီပဲ၊ ကျန်တဲ့သူတွေက တရား အသိနဲ့ ငါတို့လည်း တစ်နေ့ကျရင် ဒီလမ်းကို လိုက်ရမှာပဲလို့ နှလုံး သွင်းပြီး လက်ရှိဘဝမှာပျော်အောင် နေထိုင်ရတော့မှာပေါ့ကွယ်”

ဟင်သေတဲ့သူဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ဘယ်သူသေလို့ ယောက်ျားက ပူဆွေးနေရပါလိမ့် နော်။ ကျွန်မလည်း သိချင်လိုက် တာရှင့်။ ကျွန်မက ယောက်ျားနား ကိုရောက်သွားတော့ ယောက်ျား ဟာ ရေတစ်ခွက်ကို အားပါးတရ

သောက်ပြီး အဘွားကြီးကိုပြော လိုက်ပြန်တယ်။

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကြည်ပြာ က အစားထိုးမရနိုင်တော့တဲ့သူပါ ဒေါ်လေးရာ၊ ဒါကြောင့်မို့ စိတ် မကောင်းဖြစ်နေရတာပါ”

“သေသောသူ ကြာရင်မေ့တဲ့ ငါ့တူရဲ့၊ မင်းမှာ နောက်ထပ် ချစ် ရသူပေါ်လာရင် ခြောက်.....အချိန် ကုန်ခံပြီး ဆွေးနေခဲ့တာ မှားပါလား လို့ နောင်တရသွားလိမ့်မယ်”

အဘွားကြီးနဲ့ သူ့သမီးတွေက တခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်မောနေတာကို တွေ့ရတော့ ကျွန်မလေ စိတ်တို ဒေါသထွက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့။ ဘာကြောင့်များ ယောက်ျား က သူတို့ကို လက်ခံထားရတာလဲ ကွယ်။ ဒီသားအမိက သူခိုးတွေ။ ကျွန်မပစ္စည်းတွေ ခိုးထားတယ်။ ပြန်တောင်းပေး.....ပြန်တောင်းပေး လို့ ကျွန်မက တကြော်ကြော်ပြော နေပေမယ့် ယောက်ျားက လှည့် တောင်မကြည့်ခဲ့ပါလား။ နောက် ဆုံးတော့ မောမောနဲ့ ကျွန်မလည်း ထိုင်ငိုနေမိတော့တယ်လေ။

“ကဲ.....အဒေါ်နဲ့ညီမလေးတို့ လည်း စားကြတော့လေ၊ ရက် မလည်ခင်အချိန်တော့ နေပေးပါဦး နော်၊ ဦးလေးကို ဖုန်းဆက်တောင် ပန် ပြောပေးပါမယ်ဗျာ”

“မင်းရဲ့ဦးလေးကလည်း မင်

တိုစိတ်ချရမှ ပြန်လာဖို့ မှာလိုက်
ဒါတယ်ကွယ်၊ အင်း...အရေးကြုံ
လာရင် ဒီဆွေမျိုးတွေပဲ မင်းရဲ့
အနားမှာ ရှိတာပါလား၊ ကြည်ပြာ
ဘက်က နေစိမ့်လိုက်ကြတာနော်”

ဒေါ်အေးညွန့်က အရင်
ကတည်းက ကျွန်မနဲ့ အိမ်ထောင်
ပြုလိုက်တာကို နှစ်သက်ပုံ မရပါ
ဘူး။ သူက သူ့တူကို သူ့စိတ်
ကြိုက် မိန်းကလေးနဲ့ ပေးစားဖို့ စီ
စဉ်ထားတာပါ။ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာ
ဆောင်ကို ဒေါ်အေးညွန့်က ရောက်
မလာခဲ့ဘူး။ သူ့ကို မမြင်တွေ့ရခင်
အချိန်ကတည်းက ကျွန်မက အဲဒီ
မိန်းမကြီးကို မုန်းတီးနေခဲ့တယ်
လေ။

“ကြည်ပြာမှာ အစ်ကိုတစ်
ယောက်ပဲရှိတာပါ ဒေါ်လေးရာ၊
အခု သူက ချင်းပြည်နယ်မှာ တာ
ဝန်ကျနေလို့ ရောက်မလာနိုင်တာ
ပါ။ ကြည်ပြာမိဘတွေက မရှိကြ
တော့ပါဘူး”

“အမယ်လေး.....လာချင်ရင်
အနီးလေးပါတော်၊ ကိုယ့်နှမတစ်
ယောက်လုံး ဆုံးသွားတာပဲဥစ္စာ၊
ဒေါ်လေးတို့တော့ မနေနိုင်ပေါင်”

“ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ပါတယ်
ဗျာ၊ ယောက်ဖ မလာနိုင်ရင် မလာ
ပါနဲ့လို့၊ သူက အလုပ်များတဲ့သူပါ
ဒေါ်လေးရာ”

“အေးလေ၊ မင်းကျေနပ်ရင်

ပြီးတာပါပဲ၊ နာ
ရေးတောင် ရောက်
မလာ နိုင် တဲ့
ယောက်ဖ၊ သံ
ယောဇော်ပြတ်ပြီ
ပေါ့”

ဟင့်အင်း.....
ကျွန်မတို့မောင်
နှမက သိပ်ချစ်
ကြတာပါရှင်။ ဒီလို
မတရားမပြောပါနဲ့။
ကျွန်မရဲ့အစ်ကို
ဟာ ရှင့်လို
လောဘ မရှိဘူး။
တရားသမားဖြစ်
နေလို့ ဖြေသိမ့်နေ
တာပါ။ ရှင်တို့သာ

လောဘကြောင့် သူများပစ္စည်းကို
ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေ တာမဟုတ်
လား။ ကျွန်မက အဲဒီ အဘွားကြီး
ကို ရန်တွေ့ပစ်လိုက်တယ်လေ။

နောက်နေ့တွေမှာလည်း သူတို့
က ယောက်ျားကို ချောမော့ကျွေး
ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ယောက်ျား
သောက်မယ့် နွားနို့ထဲကို ဘာမှုန့်
တွေ ထည့်လိုက်သလဲ မသိဘူး။
ကျွန်မက သူတို့လုပ်သမျှ အနား
မှာ ရပ်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

“မြန်မြန်ထည့်ပြီး ဇွန်းနဲ့မွှေ
လိုက်၊ ဒီကောင် ရူးကြောင်ကြောင်
ဖြစ်သွားရင် သူပိုင်ဆိုင်သမျှတွေ
အမေတို့ရပြီကွဲ့”

“သနားပါတယ် အမေရယ်၊
မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

အငယ်မလေးက သနားတတ်
ပုံရပါတယ်။ အဘွားကြီးနဲ့ အကြီးမ
က လောဘစိတ် ရှိနေကြတယ်
လေ။

“အပြင်မှာသွားထိုင်နေ စိုးစိုး၊
ကိုခြံမို့လာရင်ပြော”

“ညက အိပ်မက်ထဲမှာ တို
ခြံမိမိန်းမ ရောက်လာတယ် သူ့

ပစ္စည်းတွေ ပြန်ထားလို့ ပြောသွား
တယ် အမေ၊ အဲဒါ စိုးစိုးကြောက်
တယ်”

ကျွန်မက အငယ်မလေးကို
ပြောပြခဲ့တယ်။ ဒီတော့ သူက
ကြောက်လန့်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
အဘွားကြီးနဲ့ အကြီးမက ကျန်နေ
သေးတယ်လေ။

“အဲဒါ ကိုယ့်စိတ်က ဖြစ်တာ
ပါအေ၊ သေတဲ့လူက ဘယ်လာရဲ
ပျံ့မလဲ၊ သူတို့တောင် ဘယ်ဆီနေ
ရမုန်း မသိဘဲနဲ့ကွယ်”

အငယ်မက ခေါင်းလေး
ကို ကုတ်ပြီး အပြင်ဘက်
ထွက် သွားချိန်မှာ
ဟို သားအမိ နှစ်
ယောက်က အကြံ
အစည် တွေ နဲ့
ကျန်ခဲ့ကြတာ
ပေါ့။ ကျွန်မရင်
ထဲမှာ ပူလောင်
နေရပြီယောက်ျား
ရယ်။ သူတို့က
ယောက်ျားကိုစိတ်
ကြွရူးသွပ်ဆေး
တွေ ထည့်တိုက်နေ
ကြတယ်လေ။
ကျွန်မ ဘာလုပ်ရ
မလဲ။ ခြေမကိုင်မိ၊
လက်မကိုင်မိနဲ့
ကျွန်မလေ ယောက်

ယက်ခတ်နေမိတယ်။

“ဟင်း...ပစ္စည်းတွေယူထား
တာ မြန်လို့ပေါ့အေ၊ ခုမှ ဗီရိုသော့
ကို သိမ်းလိုက်တယ်၊ ဒီကောင်က
သတိတော့ကောင်းသား၊ ကျုပ်က
မယားတရားဖြစ်မယ်ထင်နေတာ
လေ”

“ဪ...သမီးတို့ကို ခေါ်
ထားတာ သူ့ကိုပြုစုဖို့၊ သူ့အတွက်
အဖော်ရဖို့ ဖြစ်နေပြီပေါ့၊ မေမေတူ
က လည်သားပဲနော်”

“အေးပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း
မေမေပေးစားတဲ့သူကို မယူဘဲ သူ့
စိတ်ကြိုက် ရှာသွားတာပေါ့၊ အခု
လို ဒုက္ခရောက်မှ နောင်စာရနေပြီ
လေ”

“ဟင်း.....ရပါလိမ့်မယ်
အား ကြီးကြီး၊ ဟော.....နီး
လာပြီနဲ့တူတယ်၊ နို့ခွက်သွားချ
ထားလိုက်မယ်၊ မေမေသောက်ဖို့က
မေမေထိုင်နေကျ ခုံမှာပဲ ထားမယ်
နော်”

“အေး.....အေး၊ ပိပိရိရိလုပ်
နော်”

ကျွန်မလေ ခေါက်တုံ့ခေါက်
ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း အကြံ
ထုတ်နေတယ်။ နို့ခွက်ကို
မထိနိုင်၊ မကိုင်နိုင်ပေ
မယ့် ထမင်းစားစားပွဲ
ပေါ်က ဆုံလည်စားပွဲ
လေးပေါ်မှာ တင်
ထားတဲ့ ယောက်ျား
အတွက် နို့ခွက်ကို
ထိုင်ကြည့်နေမိ
တယ်။ သူ
တို့က အလုပ်
ရုပ် နေကြ
တယ်လေ။ ဒီ
တော့ ကြိုးစားကြည့်
တဲ့အနေနဲ့ ဆုံလည်
စားပွဲ သေးလေး
လည်သွားအောင်

www.burmeseclassic.com

ထောင့်အားကုန်မှုတ်လိုက်
တယ်။

လည်ပါတော့ကွယ်.....
ယောက်ျားကိုကယ်ဖို့
ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိပါတယ်
ရှင်။ ဘာမှနားမလည်
သေးတဲ့ ယောက်ျားကို
ကျွန်မက အသက်ပေးပြီး
တယ် ပါရစေတော့။
နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မျက်စိ
တိုမှိတ်ပြီး လေကိုရှိုက်
သွင်းပြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်
တယ်။ ဟာ...လည်သွား
ပြီးဟုတ်ပြီ၊ ဟိုအဘွား
ကြီးနေရာမှာ ရပ်
လိုက်.....ရပ်လိုက်။

ကံကောင်းချင်တော့ အဘွား
ကြီးနေရာနဲ့ ယောက်ျားထိုင်တဲ့နေ
ရာမှာရှိတဲ့ခွက်တွေ ပြောင်းလဲသွား
ကြတာပေါ့။ ကျွန်မလေ ပျော်လိုက်
တာ မပြောပါနဲ့တော့။ အားလုံးပြီး
တော့မှ ယောက်ျားက ထမင်းစား
ခန်းထဲကို ဝင်လာပါတော့တယ်။

“ဪ...မိုးမိုးက ကိုကြီး
အကြိုက်ကို သိနေတာပေါ့နော်”

“ဟိုမှာလေ ကိုကြီးမိန်းမရေး
ထားတဲ့ ကိုကြီးအကြိုက် အစား
အစာစာရင်းတွေကိုကြည့်ထားတာ
လေ”

ယောက်ျားက ကျွန်မ ရေး
ထားတဲ့ စာလေးကိုတွေ့သွားပြီး

**လည်ပါတော့ကွယ်.....
ယောက်ျားကိုကယ်ဖို့
ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိပါတယ်ရှင်။
ဘာမှနားမလည်သေးတဲ့
ယောက်ျားကို
ကျွန်မက အသက်ပေးပြီး
ကယ်ပါရစေတော့။
နောက်ဆုံးအနေနဲ့
မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး**

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရှာတယ်။

“ကိုကြီးမိန်းမက ကိုကြီးကို
သိပ်ချစ်တာပဲနော်၊ ဇယားဆွဲပြီး
တောင် မနက်ပိုင်း၊ ညပိုင်း အစား
အသောက်တွေကို အစီအစဉ်ဆွဲ
ထားတယ်၊ မထပ်စေရဘူးပေါ့”

“ကြည်ပြာက သိပ်ကိုသနား
စရာကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ညီမလေး
ပြောသလို ကိုကြီးအပေါ် သိပ်ဂရု
စိုက်ရှာတယ်၊ ချစ်လည်းချစ်တယ်”

“ဧရာ...ငါ့တူ၊ မင်းအတွက်
ကြက်ဥပေါင်မုန့်၊ အဒေါ်ကိုယ်တိုင်
ကြော်လိုက်တာပဲ၊ နွားနို့နဲ့သောက်
ရင်းစားရလိုက်ပေါ့”

အဘွားကြီးက တမင်ကို

စကား ဖြတ်လိုက်တာပါ။
ယောက်ျား သောက်နေ
တဲ့ နွားနို့ကိုကြည့်ပြီး
ကျွန်မမှာ ကျေနပ်သွား
ရတယ်။ အဘွားကြီးက
သူဆေးခတ်ထားတဲ့ နွား
နို့ခွက်ကို ဟန်ပါပါ
သောက်နေတော့ ကျွန်မ
လေရယ်ချင်လိုက်တာ
မပြောပါနဲ့တော့ ရှင်။
မကြာခင်မှာ သူ့ရဲ့ ဆေး
တန်ခိုးကို သူ ကိုယ်တိုင်
ခံစားရတော့ မှာပေါ့နော်။
“နွားနို့စစ်တယ်
နော် ငါ့တူ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စစ်ပါ
တယ် ဒေါ်လေး၊ သောက်လို့
ကောင်းပါတယ်”

“အေး...ကုန်အောင်သောက်၊
မုန့်လည်းစားဦး”

ကျွန်မက အဘွားကြီးဘေးမှာ
ဟားတိုက်ပြီး ရယ်မောနေလိုက်
တယ်လေ။

ဒီည တစ်ညလုံး ယောက်ျား
က မအိပ်နိုင်ပါလား။ ကျွန်မက
ယောက်ျားအနားကို ကပ်လို့မရ
တော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ခုတင်
အောက်မှာ ထိုင်ကြည့်နေလိုက်

တယ်။ ကျွန်မအတွက် သိပ်ခံစား
နေရလား ယောက်ျားရယ်။ ကျွန်မ
ကိုယ်ကျွန်မ သေဆုံးသွားတယ်ဆို
တာ သိရပေမယ့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့
ဆုံးပါးခဲ့မှန်း ကျွန်မက တကယ်
မသိခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ စဉ်းစားနေမိ
တယ်။ တွေးမရခဲ့တဲ့ အတွက်
ယောက်ျားကို မေးကြည့်လိုက်မိ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့အသံတွေ
ကျယ်ပြုံး ဘယ်လိုပဲ နာနာ
ယောက်ျားက ကျွန်မကို လှည့်
တောင်မကြည့်ပါလား။ ဒါကြောင့်
စိတ်ဓာတ်ကျသွားရတယ်။

အခန်းကို ကျောမှီထိုင်နေစဉ်
မှာပဲ တံခါးဝက တဒုန်းဒုန်းထုသံ
တွေ ပေါ်ထွက်လာတယ်။ အဲဒါ
ကြောင့်မို့ ယောက်ျားက အပြေး
အလွှား တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ချိန်မှာ
တော့

“အီး...ဟီး...ဟီး။ ကိုကြီး
လုပ်ပါဦး။ မေမေလေ ဘာတွေပြော
နေမှန်းမသိဘူး။ မိုးမိုးကြောက်
တယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး။ ထက
လိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ ငိုလိုက်နဲ့ ညီမ
လေးတို့ကို ကခိုင်းနေတယ်။ လာ
ကြည့်ပါဦး ကိုကြီးရယ်”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က
အပြေးရောက်လာပြီး ပြောပြတယ်။
ကျွန်မက ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ရယ်
လိုက်ပြီး သူ့မကောင်းမှုဒဏ် သူ

ခံနေတာပေါ့လို့ ပြောပစ်လိုက်
တယ်။ ယောက်ျားက သူ့အဒေါ်ရို
ရာကို အပြေးအလွှားသွားကြည့်
တော့ သင်္ကြန်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို
ဖွင့်ပြီး ကနေတာကို တွေ့ရတယ်။

“ဒေါ်လေး.....သတိထားပါ
ဦး ဒေါ်လေးရယ်”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး။ မင်းက ငါ
နဲ့တွဲကချင်လို့လာတာလား။ ဟေး..
သင်္ကြန်မယ်များ တူးပို့...တူးပို့”

ကျွန်မက ဒီသီချင်းကိုကြား
ရတဲ့နောက် ဖျတ်ခနဲ အသိတစ်ခု
ရသွားတော့တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။
သင်္ကြန်...သင်္ကြန်။ ကျွန်မ ပျော်ခဲ့
တဲ့ သင်္ကြန်။ ဒီသင်္ကြန်မှာ ကျွန်မ
ကျွန်မ ဒေါ်အေးညွန့်နဲ့ ဝေးတဲ့နေ
ရာကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီနေ
ရာကတော့ ကျွန်မ မက်မော
တမ်းတတတ်တဲ့ ပိတောက်ပင်ကြီး
အောက်ကိုပါပဲ။

လွန်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေက ဒီ
ပိတောက်ပင်ကြီးမှာ ပိတောက်ပန်း
တွေနဲ့ ဝါထိန်နေတာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မ
ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီပိတောက်ပင်
ကြီးအောက်ကို ဖြတ်သွားတိုင်း
ပိတောက်ဖူးလေးတွေကိုကြည့်ပြီး
သင်္ကြန်ကျမယ့်ရက်ကို ရေတွက်နေ
မိတယ်။ သင်္ကြန်ဟာ ကျွန်မ
အတွက် အမှတ်တရများစွာကိုပေး
တတ်ပါတယ်။ သင်္ကြန်မှာ ကိုခြံမိ
နဲ့ကျွန်မ ဆုံစည်းခဲ့ကြပါတယ်။

လျှောက်လည်ခဲ့ကြတယ်။ လက်
ထပ်ခဲ့ကြတယ်။ သင်္ကြန်ချစ်သူဆို
ရင်လည်း မမှားပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ
ဟာ ပိတောက်ပင်အောက်မှာထိုင်
ရင်း အတိတ်ကို သတိတရနဲ့ ပြန်
တွေးကြည့်မိပါတော့တယ်။

ခြံမိသာဦးနှင့် ကြည်ပြာတို့
သည် မင်္ဂလာသက် ငါးနှစ်ပြည့်
မြောက်သည်အထိ သင်္ကြန်ရက်
တိုင်းတွင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြု
လုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းထဲရှိ စတု
ဒီသာအလှူတွင် ပါဝင်ကုသိုလ်ယူ
ခြင်း၊ မုန့်များဝေငှလှူဒါန်းခြင်းနှင့်
ဘုရားတွင် ကုသိုလ်ပြုခြင်းများပြု
ကြ၏။ နောက်ဆုံး အတက်နေ့မှ
သာ တစ်မြို့လုံးလည်ရင်း သင်္ကြန်
ရေပက်ခံထွက်ခဲ့ကြသည်။

“မိန်းမရေ.....ဒီနှစ်တော့
ယောက်ျား ရဟန်းခံချင်တယ်ကွာ”

“ဒါဆို ကြည်ပြာလည်း သီလ
ရှင်ဝတ်ချင်တယ်ရှင်”

“ကတုံးကြီးနဲ့ မကောင်းပါဘူး
ကွာ။ မဝတ်ပါနဲ့။ ကိုယ်ဝတ်လိုက်
တော့ ကြည်ပြာက ရဟန်းအမဖြူ
တာပေါ့ကွယ်”

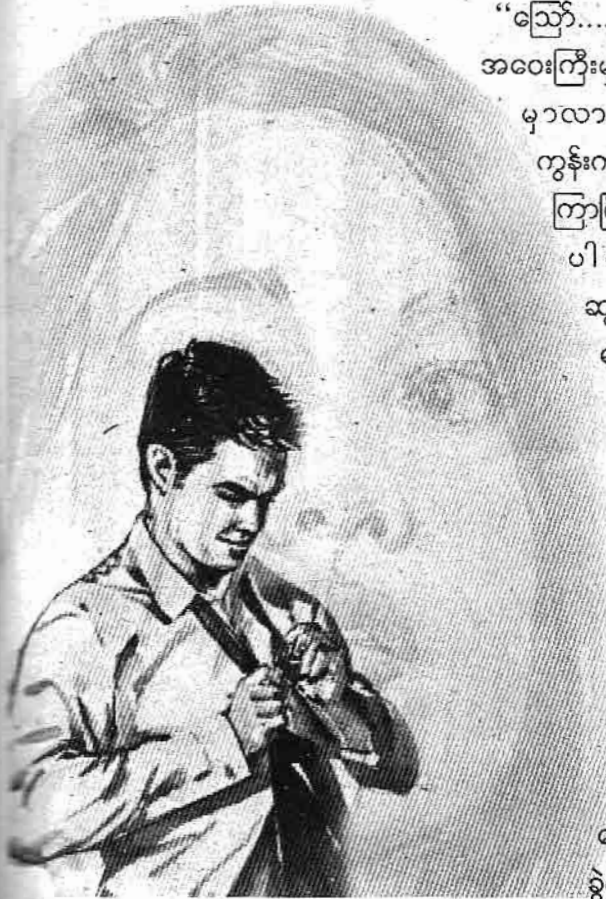
“ဟင်း.....သူ့ကျတော့ဝင်
ပြီး သူများကျတော့ ကုသိုလ်မလုပ်
ရဘူး။ ဒါနဲ့များ ငှက်ဖြစ်ရင်တော့

www.burmeseclassic.com

ဆစ်ကိုင်းတည်းနားမယ်တဲ့”
 “ကိုယ့်မိန်းမ မလှမှာစိုးလို့ပါ
 ကွာ၊ မိန်းမက အလှကြိုက်တယ်
 ဟုတ်လား၊ တော်ကြာ ကတုံး
 ကြီးနဲ့ မလှဘဲနေမှာပေါ့၊ နော်.....
 နောက်တော့ဝတ်လို့ရတာပဲကွာ”
 ကြည်ပြာအကြောင်းကိုသိ၍
 ဒြိမ့်သာဦးက တားလိုက်၏။ သူ
 ဗွင်းခံခြင်းက အကြောင်းမဟုတ်။
 မိန်းမ သီလရှင်ဝတ်လျှင် ဘာသာ
 ရေးနားလည်သူအဖို့ အားကျစိတ်
 ဖြင့် သာရခေါ်ကြသော်လည်း ဘာ

သာရေးအားနည်းသူအတွက်
 ‘ကတုံးမ’ဆိုသော အခေါ်အဝေါ်ဖြင့်
 ပြောင်လှောင်တတ်ကြ၏။ ဤသို့
 ဆိုလျှင် ကြည်ပြာစိတ်နှင့် မဖြစ်ပါ။
 ကိုယ့်မိန်းမအကြောင်း ကိုယ်သိ၏။
 “ဒါဆို ကြည်ပြာတစ်
 ယောက်တည်း နေခဲ့ရမှာပေါ့နော်”
 “သင်ကြိုက်ရင်လောက်ပါပဲ
 ကွာ၊ ဝတ်ရင် ကိုယ့်မိတ်ဆွေကြီး
 ဦးကွန်းရဲ့ တောရကျောင်းလေးမှာ
 ဝတ်မှာပါ။ ကြည်ပြာလည်း လိုက်
 လာလို့ရတယ်လေ”

“ဪ.....ကြည် ပြာက
 အဝေးကြီးမှာ သွားဝတ်
 မှာလားလို့ပါ။ ဦး
 ကွန်းက ခေါ်နေတာ
 ကြာပြီနော်၊ကောင်း
 ပါတယ် လေ ၊
 ဆွမ်းချိုင့် ပို့
 ရတာအဆင်
 ပြေပါတယ်”
 “သင်ကြိုက်
 အကြိုနေမှာ
 ဆိုချမယ် ၊
 နှစ်ဆန်းတစ်
 ရက်နေ့အထိ
 ပေါ့ ကွာ ၊
 အင်း...ဘာ
 သာရေးဆို
 တော့ မိန်းမနဲ့
 ခွဲနေရမှာပဲပေါ့”

ဦးကွန်းက အသက် ၈၀
 ကျော်ရှိပြီဖြစ်သော အဘိုးအိုတစ်
 ယောက်ပါ။ ဘုရားတွင် ဝေယျာဝစ္စ
 လုပ်ကိုင်ရင်း ကြည်ပြာတို့လင်
 မယားနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြ၏။
 ဘုရားရောက်တိုင်းလည်း သက်ကြီး
 ရွယ်အိုအတွက် ငွေလှူနေကျဖြစ်
 သည်။ သည်တော့ ဦးကွန်းက သူ
 ဆောက်လုပ်ထားသော တောရ
 ကျောင်းလေးသို့ ကြည်ပြာတို့လင်
 မယားအား ဖိတ်ခေါ်ထား၏။

“ညကမှ တွေးမိတယ်ကွာ၊
 အဘကွန်းက တို့လင်မယားကို သူ
 တောရကျောင်းလေးသီလာဖို့ ဖိတ်
 ခေါ်ထားတယ်မဟုတ်လား၊ ရပ်
 ကွက်နဲ့ဝေးတော့ ဆိတ်ငြိမ်တယ်၊
 တရားထိုင်လို့လည်းကောင်းတယ်၊
 ဒီတော့ ရဟန်းဝတ်ပြီး တရားအား
 ထုတ်ဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာတစ်ခု
 ပဲ ကြည်ပြာ”

“ရှင့်သဘောပါ ယောက်ျား
 ရယ်၊ ကြည်ပြာက ပါရမီဖြည့်ဖို့
 အဆင်သင့်ပါပဲရှင်”

“မင်းလည်း သင်ကြိုက်မှာ သင်း
 သင်းတို့နဲ့ ထွက်လည်ချင်လည်လေ
 ကိုယ်ကတော့ ဘာသာရေးလုပ်ချင်
 တယ်ကွာ”

ကြည်ပြာက သင်းသင်းပြော
 ပြသော စကားလေးကို သတိရ
 သွား၏။ သင်ကြိုက်အတက်နေထွင်
 ပဲခူး ဘက်သို့ ခြေဆန်မည်ဟု

တိုင်ပင် ထားကြသည်။ အစက ခြိမ်းသာဦးလည်း လိုက်ပါမည်ဖြစ်၍ နီးမှပင် ပြောတော့မည်ဟု စိတ်ကူးထားရာ အခုတော့ ပြောပြမနေတော့ပေ။ ယောက်ျားက နောက်ဆံတင်းနေမည်စိုးပြီး ကြည်ပြာက ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်သည်။

“အတက်နေ့တစ်ရက်ပဲ သင်း သင်းတို့နဲ့ လိုက်သွားမှာပါ ယောက်ျားရယ်၊ ရှင်မပါတော့ သွားရတာ မပျော်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားက ပဉ္စင်းခံမှာပဲ၊ ကြည်ပြာက ခွင့်ပြုရမှာပေါ့နော်”

ခြိမ်းသာဦးက ကျေနပ်သွား၏။ ထို့နောက်တွင် သင်္ကြန်အတွက် လှူရေးတန်းရေးကို စီစဉ်ရတော့၏။

“မောင်ခြိမ်းတို့လင်မယားကို အဘက ဒီကိုလာစေချင်တာဟော့၊ အဘလှူထားတဲ့ ကျောင်းလေးနဲ့ စေတီတော်ကို ပြုချင်လို့ပဲကွ၊ အခုတော့ မင်းက ဒီမှာ ရဟန်းလာဝတ်မယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာသကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဘကွန်းသမီးက ကျွန်တော်နဲ့အတူ သာသနာပြုချင်တာပါ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဘာသာရေးတော့ နိုင်သလောက်လုပ်ကြနော်၊ ဘာသာရေးမှာ မနှောင့်နှေးကြနဲ့၊ ရှေ့နှစ်ဆို တရားစခန်းဖွင့်ဖို့အထိ အဘတို့ ကြိုးစားနေကြ

တယ်၊ ရှေ့နှစ်မှာ ယောဂီလာဝတ်ပေါ့ကွာ”

ထိုမှ ဦးကွန်း၏ စီစဉ်မှုဖြင့် ခြိမ်းသာဦးမှာ ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဆွမ်းကွမ်းအလှူအတွက် ဦးကွန်းက လက်မခံပေ။

“ကဲ..... မောင်ခြိမ်းကို ရဟန်းဘဝနဲ့ စိတ်ချလက်ချသာ ထားခဲ့ပေတော့၊ ဒီမှာ ဘာမှမလိုဘူး၊ အဘ အားလုံး တာဝန်ယူတယ်၊ သမီးတို့လင်မယားလည်း တရားစခန်းဖွင့်နိုင်ဖို့ အတွက် အလှူငွေ ထည့်ဝင်ပြီး ပြီပဲကွယ်၊ ဒီတော့ ဦးကေလာ သာအတွက် ဘာသာရေးကို အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါစေ၊ သံယောဇဉ်ကြိုးကို ခဏတော့ ဖြတ်နိုင်ရမယ်လေ၊ ဒါမှလည်း တရားရှာနိုင်မှာပေါ့၊ သမီးသာ ကျန်းမာရေး ရရစိုက်၊ အိမ်မှာ ယောဂီဝတ်လေးနဲ့ တရားအား ထုတ်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘကွန်း”

ထိုနေ့က ဦးပဉ္စင်းကိုယ်တိုင် ကျောင်းဝသို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့၏။ ကြည် ပြာတစ်ယောက်တည်း တက္ကစီပေါ် တက်သွားပြီး ကားထွက်သည်အထိ ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အပြန် လမ်းလေးတွင် တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားရရင်း ကြည်ပြာက မျက်ရည်ဝဲလာရင်း ဦးကွန်းနှင့် စိတ်ချစွာထားရစ်ရပေမယ့် တစ်ခါမျှ ယခုထက် မခွဲခွာခဲ့ရဖူးပေ။ အိမ်သို့ရောက်သည်အထိ ငိုနေမိ၏။

www.burmeseclassic.com

ခင်ပွန်းမရှိသည့် မိန်းမများ အဖို့ မည်မျှ သောကဝေဒနာ ခံစားနေရမည်ကို ကြည်ပြာ တွေးကြည့်မိသည်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကွဲကွာသွားသူများကို မဆိုလိုပါ။ လင်သားဆုံးပါးသွားသည့် မိန်းမများအတွက် ပူဆွေးခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ အထီးကျန်ခြင်းများက ဘဝလမ်းခုလတ်တွင် ရပ်တန့်သွားစေနိုင်၏။

ကြည်ပြာမိတ်ဆွေတစ်ဦးဆိုလျှင် ခင်ပွန်းဆုံးပါးသည့်နောက် စိတ်အားငယ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ပူဆွေးခြင်းကို တရားနှင့်မဖြေနိုင်သည့်အတွက် နောက်ဆုံးတွင် ဝေဒနာခံစားရပြီး ရောဂါသည်ဘဝဖြင့် အိပ်ရာထဲလဲတော့၏။ သိပ်မကြာပေ။ ခင်ပွန်းနောက်သို့လိုက်ပါသွားရတော့သည်။

ငါးရက်အချိန်အတွင်းကို ကြည်ပြာမှာ သတိရ တမ်းတစိတ်ဖြင့် ဖြေသိမ့်နေရ၏။ လူဝတ်လဲမည့်နေ့ကို လက်ချိုးရေတွက်ရင်း ယောဂီထိတ်ဖြင့် တရားထိုင်၏။ ဘာသာရေးလုပ်ခဲ့၏။ သင်္ကြန်အတက်နေ့သို့ ရောက်မှပင် သင်းသင်းတို့ကား နှင့် ပဲခူးသို့ အလည်ထွက်ခဲ့သည်။ နံနက်စာ စားသောက်ပြီးမှ ကားထွက်လာရာ နေ့လယ်ခင်းမတိုင်ခင် သို့ရောက်မှဖြစ်ပေမည်။

“ကိုခြံမို့ကို မင်းသတိရမှာပဲ

နော်”
“ရတာပေါ့ သင်းသင်းရာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ယောက်ျားနဲ့ ဝေးချိန်ရောက်မှ ကြည်ပြာ နားလည်လာရတယ်။ တကယ်တော့ လင်သားကောင်းဆိုတာ ဇနီးအတွက် ရှာဖွေကျွေးမွေးရုံနဲ့ မပြီးသေးပါဘူး။ မိန်းမဘဝအတွက် ရှေ့က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နေရမယ်။ စောင့်ရှောက်ရမယ်ပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်အဖို့ကတော့ ငါးရက်အချိန်ဟာ ကြာရှည်လွန်းပါ

**ငါးရက်အချိန်အတွင်းကို
ကြည်ပြာမှာ
သတိရ တမ်းတစိတ်ဖြင့်
ဖြေသိမ့်နေရ၏။
လူဝတ်လဲမည့်နေ့ကို
လက်ချိုးရေတွက်ရင်း
ယောဂီထိတ်ဖြင့် တရားထိုင်၏။
ဘာသာရေးလုပ်ခဲ့၏။
သင်္ကြန်အတက်နေ့သို့
ရောက်မှပင် သင်းသင်းတို့ကား
နှင့် ပဲခူးသို့ အလည်ထွက်ခဲ့သည်။
နံနက်စာ စားသောက်ပြီးမှ
ကားထွက်လာရာ နေ့လယ်ခင်းမတိုင်ခင်
သို့ရောက်မှဖြစ်ပေမည်။**

ပဲခူးသို့.....

တယ်၊ ရက်ပေါင်းငါးရာလောက် ဆွေးနေရတယ် သင်းသင်း”

“မင်းက ကိုခြံမို့ကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်”

“ချစ်တယ်ဆိုတာထက် သူ့ဘဝလေးကို သနားလို့ပါကွာ၊ သူက ကြည်ပြာကို အရိပ်လေးလို ရှိနေစေချင်တဲ့ ယောက်ျားပါ။ အလိုက်သိတဲ့အပြင် ကြည်ပြာစိတ်ချမ်းသာမှုကို ဦးစားပေးတတ်တယ်။ သူမစားရရင်နေ ကြည်ပြာစားနေတာကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးပါကွာ”

“အင်းလေ၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်းတို့က အပြန်အလှန်နားလည်မှုနဲ့ ချစ်နေကြတာပေါ့နော်၊ ပဲခူးရောက်ရင် ဘယ်နေရာကို ဝင်ချင်သေးလဲ ကြည်ပြာ”

“ယောက်ျားဘက်က အမျိုးတစ်ယောက်အိမ် သွားချင်သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သင်္ကြန်ရက်ဆိုတော့ သူလည်း တရားစခန်းဝင်နေမှာပါလေ၊ မသွားတော့ပါဘူး”

Town Ace ယာဉ် Truck ကားလေးက ပဲခူးသို့ မောင်းနှင်နေ၏။ သူတို့ကားအား အပြိုင်ကျော်တက်နေသော Light Truck နှင့် ဂျစ်ကားတွင် အမျိုးသားများက လိုက်ပါလာကြ၏။ ပါးစပ်မှလည်း ပေါက်ကရများ အော်ဟစ်နေကြသည်။

“ဟေး.....ချစ်ဆုံးလေး၊ ဒီ ကိုလာမလား”

“နှစ်ယောက်လို့...နှစ်ယောက် လို့နော်၊ ဦးသူရမယ်”

သင်းသင်းတို့ယာဉ်ပေါ်တွင် ယာဉ်မောင်းသူမှလွဲ၍ အားလုံး ဖိန်းမသားချည်းသာ လိုက် ဖာလာကြ၏။ သည်တော့ မကြားဝံ့မနာသာ ပြောဆိုရင်း ကားချင်းယှဉ် မောင်းနေကြ သည်မှာ အသည်းယား စရာပါ။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ ဟယ်၊ မင်းမဲ့စရိုက်ဆန်လိုက် တာနော်၊ မိန်းကလေးတွေကို စောင့်ရှောက် ရမယ့်အစား နှမချင်းမစာမနာပြော နေကြတယ်၊ ကားဆရာရေ သတိ ထားမောင်းနော်”

သင်းသင်းက ယာဉ် မောင်း သူကို သတိပေးရင်း မိန်းကလေး များကို ကာကွယ်ပေးနေရ၏။

“သမီးတို့ တဘက်တွေ ခြုံ ထားကြနော်၊ လုံလုံခြုံခြုံနေကြ”

ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေး များပါနေ၍ ပုရိသများက သင်္ကြန် ကို ခုတုံးလုပ်၍ ရမ်းကားနေကြ၏။ ကြည်ပြာတို့မှာ ဘုရားတ၍ လိုက် ပါလာရင်း ယောက်ျားသားများပါ လာလျှင် ကောင်းမည်ဆိုသော အသိကို ရလိုက်သည်။ တဟေး ဟေး တဟားဟားဖြင့် လိုက်နေကြ ရင်း နောက်ဆုံးတွင် ကားပေါ်သို့

**စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ်၊
မင်းမဲ့စရိုက်
ဆန်လိုက်တာနော်၊
မိန်းကလေးတွေကို
စောင့်ရှောက်ရမယ့်အစား
နှမချင်းမစာမနာ
ပြောနေကြတယ်၊
ကားဆရာရေ.....**

ပစ်တင်လိုက်သော ရေပူဖောင်းက သင်းသင်း၏မျက်နှာသို့ ရောက်လာ ၏။

“အား...အမယ်လေး သေပါ ပြီ၊ နင်တို့ တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ ဘယ်ကားပေါ်က ပစ်တာလဲဟင်”

“ဟို Light Truck ကားပေါ် ကကောင်တွေ ပစ်လိုက်တာ အစ်မ”

“နံပါတ်မှတ်...နံပါတ်မှတ်၊ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ရမယ်၊ ဟယ်.. သင်းသင်းမျက်နှာ ချက်ချင်းရောင် လာပါလား”

“ဦးလေးကြီး ဟိုကားနောက်

ကို လိုက်ပါ၊ ဒီကားပေါ်ကို ရေပူ ဖောင်းပစ်လိုက်လို့ အခု အန်တို့ မျက်နှာ ထိသွားပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ မြန် မြန်လိုက်ပါ”

ယာဉ်မောင်းသူလည်း Light Truck ယာဉ်နောက်သို့ အလျင် အမြန်လိုက်မောင်းရာ ရှေ့မှဂျစ် ကားက ဆိုင်ကယ်ကိုရှောင်ရင်း ဘရိတ်အုပ်လိုက်သော်လည်း ကြည်ပြာတို့ လိုက်ပါလာသော Truck ယာဉ်သည် ဘရိတ်အုပ်ချိန် မရတော့ပေ။ သည်တော့ လမ်း ဘေးသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်နှင့် ကားပေါ်တွင် အလဲလဲအပြိုပြို ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ မိန်းကလေးများမှာ သံကုန်အော် ဟစ်ကြတော့သည်။

“အမယ်လေး.....ကယ်ကြပါ ဦး”

“လုပ်ပါဦး...သေတော့မယ်”

“အမေရေ.....ကယ်ပါဦး”

“ဟေ့.....လိမ့်ကျမယ်နော်၊ မိ ရာကိုင်ထားကြ”

သတိပေးသူပေး၊ အော်သူ အော်နှင့် နောက်ဆုံးတွင် ကားမှာ တိမ်းမှောက်သွားတော့၏။ ကြည် ပြာလည်း အော်ချိန်ပင် မရလိုက် ပေ။ မျက်လုံးထဲတွင် ယောက်ျား မျက်နှာကို ပြေးမြင်ရင်း လွဲချသွား တော့၏။

သိပ်မကြာပေ။ ကြည်ဖြာသာ သွင် ထလာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သွေးအလိမ်း လိမ်းဖြင့် မိန်းကလေးများက လဲ ကျနေကြ၏။ သင်းသင်းလည်း သတိမေ့မြောနေပုံပါ။ ယာဉ် မောင်းလည်း တံခါးပွင့်လျက်နှင့် ဇောက်ထိုးကြီးလဲနေ၏။ သူ့ နဖူးပေါ်မှ တစက်စက်ကျနေ သော သွေးစက်များက မရပ် သေးပါ။

“ဟင်အားလုံးသေ ကုန်ကြပြီလား၊ သင်းသင်းကို လှုပ်နှိုးကြည့်မှပဲ”

သင်းသင်းအား ထိကိုင်၍ မရပေ။ ကျန်မိန်းကလေးများထဲမှ တအင်းအင်းနှင့် ညည်းတွားနေ သော မိန်းကလေးအနားသို့ သွားခေါ်နေသော်လည်း မိန်း ကလေးက ကြည်ဖြာကို မမြင် ပေ။ ကြောက်ကြောက်လန့် လန့်ဖြင့် ငိုနေတော့သည်။

“ငါ ဘာကြောင့်များ ခေါ်မရ အော်မရ ဖြစ်နေရတာလဲ”

Truck ကားအောက်သို့ဆင်း ပြီး အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့် လိုက်ရာ Light Truck နှင့် ဂျစ်ကား မှာ အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက် သွားကြပြီဖြစ်သည်။ ကူညီချင်စိတ်၊ တာဝန်ယူချင်စိတ် မရှိကြသူများ၏ ဝယောဂကြောင့် ကားမှောက်ခွဲရ

ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကြည်ဖြာ သိနေ ၏။

“ဪ.....ငါတို့ကို ကူညီသူ တွေ မရှိကြတော့ဘူးလား”

အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်သို့ မောင်းနှင်လာကြသော ဆယ်ဘီး ကုန်တင်ယာဉ်ကြီးနှင့် ရေပက်ခံ

ထွက်လာပုံရသော ယာဉ်တစ်စီးက သူတို့အနီးတွင် ကားကိုရပ်လိုက်ကြ ၏။ ပြီးနောက် လူငါးဦး အမြန်ပြေး ဆင်းလာကြသည်။ ကြည်ဖြာက အားရဝမ်းသာဖြင့်.....

“ကယ်ပါဦးရှင်၊ သူတို့ကို သွေးထွက်မလွန်ခင် ဆေးရုံကို ပို့ ရမယ်၊ လုပ်ကြပါဦး”

သို့ပေမယ့် ထိုလူများက ကြည်ဖြာကို ထိုးဖောက်ပြေးဝင်

သွားကြပြီး ဘယ်သူကမှ အရေး မလုပ်ကြပေ။ သည်တော့ သူတို့ နောက်သို့ အလျင်အမြန်ပြေးလိုက် ရင်း သွားရတော့သည်။

“ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်ဗျာ၊ ဒီ ကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးတွေချည်း ပဲ၊ မေ့နေကြတာထင် တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်နေ ပါပြီ၊ ဟယ်လို ခုဇွဲ ကပါ လားခင်ဗျာ၊ ဒီမှာ ကား မှောက်နေလို့ပါ၊ ဟုတ်ကဲ့ ---နေရာပါခင် ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ၊ စောင့် ကြည့်ပေးနေပါမယ်”

ကျန်အမျိုးသားများက သတိရလာသော မိန်း ကလေးများအား ကူညီ နေကြသည်။

“ဟာ.....ဒီမှာ အမျိုး သမီး တစ်ဦး၊ သေနေပြီပဲ ကွ”

ကြည်ဖြာ ကြည့်လိုက်ရာ သူ နှင့်တူသော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ် နေသည်။ ကားဘေးသံကိုင်နှင့် ဆောင့်မိပြီး လက်နှစ်ဖက်က သံ ကိုင်းကို မလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်ထား ၏။ ဦးခေါင်းမှ သွေးများက မျက် နှာပေါ်တွင် ရဲရဲနီနေတော့သည်။

“ဟင်.....သူက ငါ့မျက်နှာနဲ့ မိန်းကလေးပါလား၊ သူဘယ်သူပဲ၊ သူ.....သူ သေနေတာလား၊ ဟင်

အင်း၊ ငါမဟုတ်ဘူး၊ ငါက ဒီမှာရှိ
နေတာပဲ၊ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး”

ကြည်ပြာသည် ခြေဦးတည်
ရာသို့ ထွက်ပြေးသွားတော့၏။ ထို
မှ ခြိမ်းသာဦးရှိသည့် နေရာသို့
ရောက်သွားသည်။

ရဟန်းဝတ်နှင့် ကြည်ညိုစရာ
ကောင်းသော ခင်ပွန်းကို ကြည်ပြာ
က ရှိသေစွာ ထိုင်ကန်တော့လိုက်
၏။ တရားထိုင်နေသည့်အတွက်
ကြည်ပြာရောက်နေသည်ကို ဦးဇင်း
က သိပုံမရသေးပေ။ ကြည်ပြာက
စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ထိုင်စောင့်ရင်း ငို
နေမိသည်။

“ဦးဇင်း တပည့်တော်မ
ရောက်နေပြီလေ”

ဦးဇင်းသည် ခေါ်သံလိုလို
ကြားသွားပုံရ၏။ အသံလာရာဆီသို့
လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ရှေ့သို့ပြန်လှည့်
သွားသည်။

“ဦးဇင်း အီး.....ဟီး.....ဟီး။
ကြည်ပြာဒီမှာလေ ဦးဇင်း”

ဦးဇင်းဦးကေလာသသည်
ပုတီးကို လည်ပင်းတွင်ဆွဲပြီးနောက်
တောရကျောင်းလေးထဲမှ ထွက်
သွား၏။ အပြင်ဘက်တွင် စကြာ
လျှောက်ရင်း တရားမှတ်နေသလို
ကြည်ပြာမှာလည်း ဦးဇင်းသွားရာ
နောက်သို့ အရူးတစ်ပိုင်း ပြေးလွှား
လိုက်နေ၏။

“ယောက်ျား....မိန်းမခေါ်နေ

တယ်လေ၊ မိန်းမကို သံယောဇဉ်
ဖြတ်လိုက်ပြီလားဟင်၊ လှည့်ကြည့်
ပါဦး”

ဦးကေလာသမှာ ငြိမ်သက်စွာ
ဖြင့် တရားရှုမှတ်နေ၏။ ခြုံထား
သော သင်္ကန်းကြောင့် ကြည်ပြာ
သည် ဦးဇင်းအနားသို့ ကပ်မရပေ။
မီးတမျှ ပူလောင်နေ၏။ မည်သို့
ဖြစ်နေမှန်း မသိတော့ပါ။

“ဦးဇင်း တပည့်တော်မကို
သနားပါဦးရှင်၊ ခေါ်ရတာ မောလှ
ပါပြီဘုရား”

နောက်ဆုံးတော့ ကြည်ပြာ
လည်း ကွပ်ပျစ်လေးတွင် ထိုင်စောင့်
နေလိုက်၏။ ဦးဇင်းကေလာသသည်
လည်း တရားရှုမှတ်လိုက်၊ ပုတီး
စိပ်လိုက်ဖြင့် တရားဓမ္မဖြင့် ပျော်
ဓမ္မနေပုံပါ။ ညှမ်းချုပ်ချိန်အထိ
တရားထိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။

“သာဓုခေါ်ပါတယ် ဦးဇင်း
ရယ်၊ တပည့်တော်မကတော့ ဦး
ဇင်းလို တရားနဲ့ မငြိမ်းအေးနိုင်
သေးပါဘူး၊ သောကဗျာပါရတွေနဲ့
ပူလောင်နေရသူပါ ဘုရား”

တောရကျောင်းလေးထဲသို့ ဦး
ကွန်းနှင့် အမျိုးသားနှစ်ယောက် ဝင်
လာသည်။ ဦးဇင်းရှိရာသို့ သွားကြ
ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောလိုက်
သည်နှင့် ဦးဇင်းလည်း သူတို့နှင့်
အတူတူ လိုက်ပါသွားတော့၏။

“ဟင်.....ဦးဇင်းက မျက်စိ

မျက်နှာ ပျက်နေပါလား၊ ဘာများ
ဖြစ်ကြလို့ပါလိမ့်”

ကြည်ပြာက တောရကျောင်း
လေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ ထို
ညတစ်ညလုံး ဦးဇင်းက ပြန်မလာ
ပေ။ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်မှပင်
တောရကျောင်းသို့ ပြန်လာ၍ လူ
ဝတ်လဲခဲ့၏။ ထို့နောက် ကြည်ပြာ
လည်း ယောက်ျားနှင့်အတူ အိမ်သို့
ပြန်လိုက်လာရတော့သည်။

ဟင်း.....ငါပြန်စဉ်းစားကြည့်
လိုက်တော့ ငါဟာ ကားမောက်ချိန်
ကတည်းက သေဆုံးသွားခဲ့တာပါ
လား။ ဟုတ်ပါပြီလေ ငါ.....ငါ သေ
ခဲ့ပြီကိုး။ ဒါကြောင့်မို့ ယောက်ျားကို
စကားပြောလို့ မရနိုင်တာကိုး။

တပေါက်ပေါက်ကျလာတဲ့
မျက်ရည်တွေကို ကျွန်မက မသုတ်
ဘဲ ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်နေတော့
တယ်။ အခုတော့ ကျွန်မ အားလုံး
ကို မှတ်မိနေပါပြီ။ ကျွန်မဟာ လွန်
ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကမှ သေဆုံးသွားခဲ့
သူတစ်ယောက်ပါလား။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သေဆုံး
သွားတယ်ဆိုတာ သိရတဲ့နောက်
ကျွန်မ ကြောက်လန့်သွားရတယ်။
ကျွန်မ သိပ်ချစ်၊ သိပ်ခင်တွယ်တဲ့
ယောက်ျားနဲ့ အပြီးတိုင် ဆေးရတော့

www.burmeseclassic.com

မယ်လေ။

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဘာကြောင့်များ ကံဆိုးရတာလဲရှင်။ လူနှစ်ဆယ်နီးပါး လိုက်ပါလာတဲ့ ကားပေါ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက် တည်း သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ ကျန်သူ တွေက ဒဏ်ရာရပြီး ဆေး ခုံပေါ်မှာ တချို့၊ ဆေးရုံက ဆင်းပြီး အိမ်မှာ တချို့နဲ့ အသီးသီး အသက်ရှင်ခဲ့ ကြတယ်လေ။

ပိတောက်ပင်ကြီး အောက်မှာ ထိုင်ငိုနေတဲ့ ကျွန်မအဖြစ်ကို ဘယ် သူတွေက သနားကြမှာ လဲ။ ကျွန်မဟာ ယောက်ျား နဲ့ ခွဲခွာရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အဆီနဲ့အတူ ဝမ်းနည်းခြင်းများ စွာနဲ့ တိုက်ခန်းလေးကို ပြန်လာ မိတယ်။

ဒေါ်အေးညွန့်တို့သားအမိတွေ ပြန်သွားကြပြီဆိုတာ သိရတဲ့ နောက် ကျွန်မလေ အလိုလို တရား အသိတွေ ရလာရပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ပါးသူအပေါ် မတရား မြူခြင်း၊ မတရားရယူခြင်းတွေ ကြောင့် အကုသိုလ်အရိပ်က အလို လိုလိုက် ပါလာပါလားဆိုတာကို သိလိုက်မိတယ်။ ကျွန်မခင်ပွန်းကို ထိုက်ခဲ့တဲ့ ဆေးကြောင့် ဒေါ်အေး ညွန့် ကိုယ်တိုင်ခံစားစေတာဟာ

မကောင်းမှုပြုသူအတွက် ဒဏ်ခတ် ခြင်းပါပဲ။

ဒီတော့ ကျွန်မရဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကို မတရားယူခြင်းရဲ့ လောဘက ရော သူတို့တွေ ချမ်းသာသွားမှာ

တဲ့လား။ ဒါကြောင့်မို့ အားလုံးကို ကျွန်မက ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ သေ ဆုံးရင် ကိုယ့်နောက် ပါမလာနိုင် တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စာကို မက်မောနေရင် ကျွန်မဘဝက ကျွတ်လွတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝကူးကောင်းနိုင်

ဖို့အတွက် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဒီ သံယောဇဉ် နှောင့်ကြိုးတွေက ရုန်း ထွက်နိုင်ရမယ်လေ။

ဝိညာဉ်လောကအကြောင်း ကျွန်မ ဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ အစွဲအလမ်းနဲ့ သံယော ဇဉ်ကြောင့် ငရဲ၊

ပြိတ္တာ၊ အသူရ တာယ်ဘဝမျိုး တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ ရတာကို ကျွန်မ ကြောက်သွား တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ မလေ ယောက်ျားကို နောက်ဆုံးအကြိမ် တစ်ချက် ကြည့် ပြီးမှ ကျွန်မသွားရမယ့် လမ်းကို တရွေ့ရွေ့နဲ့ ထွက်သွားနိုင် တော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ နှလုံး သားထဲမှာ ဗလာခံ စားမှုတွေနဲ့ သောကတွေ ငြိမ်းချမ်းသွားရပါ တယ်။ အဘကွန်းရဲ့ တောရ ကျောင်း လေးထဲက ကြေးစည်သံ လေးဟာ ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသွားပြီး ကျွန်မရဲ့ သာဓု ဒေါ်သံလေးဟာ လောကကြီးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသလို ပါပဲရှင်။

လေးစားစွာဖြင့် ထက်ထဦးဝေ

www.burmeseclassic.com

ဒောင်ကျော်ပြုံး
ပိတောက်ပျက်နာ
နိုးမိသုတ်သုမား

ပိတောက်မျက်နှာ
အိုးမဲသုတ်သူများ

အောင်ကျော်ပြုံး

ကျွန်တော့်နာမည်အပြည့်အစုံက ပန်းနုတင်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လို့သုံးပြီးပြောလိုက်တဲ့အတွက် နားတွေများ ရှုပ်ထွေးသွားကြမလား မသိဘူး။ သည်လိုပါ။ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ယောက်ျားလေးစိတ်ပေါက်နေတဲ့ ပီဘီ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ယောက်ျားလျာလေးပေါ့။

ဒါကလည်း ငယ်စဉ်ကတည်းကစလို့ အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေနဲ့ ကြီးပြင်းလာရတာဆိုတော့ သူတို့လိုပဲ ယောက်ျားလေးလိုဝတ်၊ ယောက်ျားလေးလိုသွား၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် မိန်းမဆိုတဲ့စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးဖျောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို နေခဲ့တာပါ။

စကားကိုတောင်မှ ကျွန်မဆိုပြီးပြောရမှာကိုတောင်ရှက်လို့ ကျွန်တော် ကျွန်တော်နဲ့ ပြောလာခဲ့တာ။

အခု အသက် ၂၀ ပြည့်တဲ့ထိတိုင် အောင်ပါပဲ။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိလောက်ပါပြီ။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့လို့ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော် မကျေနပ်တာ တစ်ခုပေါ့လေ။ ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝနဲ့ များ ဆိုင်နေမလားတော့ မသိပါဘူး။ သည်လိုပါ။ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတာရှိပါတယ်။ မည်းနေတဲ့ ကျီးကန်းလိုကောင်မျိုးကို ရေချိုးသန့်စင်ပေးလို့ ဗျိုင်းလို့ ဖြူဖွေးလာတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျီးကန်းဆိုတဲ့အတိုင်း ကျီးလိုမျိုး မည်းနေမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နဂိုပီဇီစိတ်ကိုက မိန်းမဖြစ်လေတော့ ဘယ်ကလာ ယောက်ျားဖြစ် ရမှာတဲ့လဲ။ မိန်းမဟာ မိန်းမပဲပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။

အဲသည်လို မိန်းမဖြစ်ရတဲ့ဘဝမျိုးကို ကျွန်တော်ကလည်းမကြိုက်တာ အမှန်ပါ။ ထားလိုက်ပါတော့။ အားလုံးလည်း သိကြပါတယ်။ တန်ခူးလရာသီကို ရောက်ခဲ့ရင်ဖြင့်

အား လုံးလိုလို သကြန်းပွဲတွေနဲ့ ဆုံတွေ့ ရစမြဲပါ။ သကြန်းဆိုတာ ကလည်း တန်ခူးလကျမှ ကျင်းပရတာကိုး။

တစ်နှစ်လုံး အောင့်အည်းမျှ သိပ်ထားခဲ့ရတဲ့ စိတ်ရဲ့ကျဉ်းကျပ်မှုတွေကို အဲသည်လို သကြန်းမျိုးကျမှ လွတ်ပေးကြတာလေ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု သကြန်းဆိုတာ အင်မတန်မှ ချစ်စရာ ကောင်းသလို ပျော်ဖို့လည်းကောင်းပါတယ်။

အဲသည်လို ချစ်စရာကောင်းပြီး ပျော်ဖို့ကောင်းလှတဲ့ သကြန်းကိုမှ အရပ်ဆိုးအောင် ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ချင်နေကြတဲ့သူတွေကလည်း သကြန်းတွင်းကာလမှာ မရှားလှပါဘူး။ တကယ်တမ်း တွေးကြည့်ရင် အင်မတန်မှ ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေပါ။ တစ်နှစ်မှတစ်ခါသာ ပွင့်လာရတဲ့ ပိတောက်ကိုမှ အားမနာ၊ တကယ့်ကို လုပ်ရက်၊ လှုပ်ရဲတဲ့သူတွေပါပဲ။

ပိတောက်နဲ့သကြန်း သကြန်း

နဲ့ပိတောက်ဟာ ခွဲခြားလို့ မရပါဘူး။ ပိတောက်ကလည်း မြန်မာတို့ရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သင်္ကေတတစ်ခုပါ။

ပိတောက်ပွင့်တဲ့ သင်္ကြန်အချိန် အခါကျမှ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ လူမျိုးတွေက လည်း ကိုယ်ရောစိတ်ပါ မင်္ဂလာရှိစွာနဲ့ ပျော်ရွှင်ရတာလေ။ အဲသည်အထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါတာပေါ့။

သင်္ကြန်ရဲ့ခံစားမှုက တကယ်တမ်း စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်ခံစားကြည့်ခဲ့ရင် အရမ်းကိုမှ ပျော်ဖို့ ကောင်းတာ။ သင်္ကြန်ရဲ့အရသာက ဘယ်အရသာနဲ့မှ တူတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေကိုဖြင့် သင်္ကြန်မှာ ရေကစားတဲ့သူတိုင်း သိကြပါတယ်။

အဲသည်လို သိမှုတွေနဲ့အတူ သင်္ကြန်မှာ ပျော်နေကြတဲ့သူတွေ ရှိသလို သင်္ကြန်ရဲ့သိက္ခာကိုလည်း မထောက်၊ ပိတောက်ရဲ့မျက်နှာကို

တောင်မှ မငဲ့ကွက်ဘဲ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ အပျော်စိတ်တွေနဲ့အတူ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေကြတဲ့သူတွေကလည်း ရှိနေတာဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ တော့ သင်္ကြန်ကို တောင်မှ

မရောက် စေချင်ပါဘူး။ ပိတောက်လေးတွေရဲ့ဘဝကို သနားစိတ်နဲ့အတူ အခုလို ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မိန်းမများဆန်သွားပြီလား မသိ။ သဘောကိုပြောတာပါ။ သင်္ကြန်ရောက် ခဲ့ပြီဆိုရင်

ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွေ ဦးစီးတဲ့ 'ရွှေဝါ' ပိတောက်ဖူး'မဏ္ဍပ်မှာပဲ ကျွန်တော် အထိုင်များတယ်။ သည်မဏ္ဍပ်က ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွေနဲ့အတူ ရပ်ကွက်တွင်းမှာ ရှိကြတဲ့ လူငယ်တွေ စုစည်းလို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လမ်းထိပ်မှာ ဆောက်ထားတဲ့ မဏ္ဍပ်လည်း ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွေက သူတို့ မဏ္ဍပ်မှာ ဘယ်သူမဆို ရေလာကစားကြရင် ဘယ်တော့မှ တား မြစ်ပိတ်ပင်လေ့မရှိပါဘူး။ ရေကစားချင်တဲ့သူတွေအတွက် တောင် မဏ္ဍပ်မှာရှိတဲ့ ရေစည်ပိုင်းတွေထဲကို ရေတောင်မှ အပြည့်ထည့်ပေးထား လိုက်သေးတယ်။

သင်္ကြန်သုံးရက်စလုံးမှာ ရွှေဝါပိတောက်ဖူးမဏ္ဍပ်ကလွဲလို့ ဘယ်မဏ္ဍပ်ကိုမှ ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို သွားပြီး ရေကစားခွင့်ပြုတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွေက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အဲသည်လောက်ထိ

www.burmeseclassic.com

အောင်တင်းကျပ်ထားတာ။

ကျွန်တော် ပျော်တာတောင်မှ သူတို့ရဲ့မျက်စိအောက်မှာတင်ပျော်တာ။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေး စိတ်ပေါက်နေပေမယ့် ယောက်ျားလေးလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်လို့မရပါဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း အဖေတို့၊ အမေတို့ထက် အစ်ကိုတွေကို ပိုပြီးကြောက်ရတာ။ သူတို့ကြောက်တာဆိုရင် ဘာဆိုဘာမှ လှုပ်ခတ်ပါဘူး။ ယောက်ျားလေးလို ထိတ်ထားတာတောင်မှ လွန်လှပါပြီ။

ကျွန်တော့်ရဲ့အစ်ကိုတွေက တစ်မြို့လုံးလိုလိုမှာ မသိတဲ့လူက အရှားသားလား။ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း ဘာများသလဲမမေးနဲ့။ အစ်ကိုတို့အပေါင်းအသင်းတွေထဲမှာ ယောက်ျားလေးတွေလည်း မပါ။ မိန်းကလေးတွေလည်းပါရဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့မျိုးတူတဲ့ ကောင်မလေးတွေတောင်ပါတယ်။

အခုလို သင်္ကြန်ကျပြီဆိုတော့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း ကားနဲ့တံမျိုး၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့တစ်ဖုံပေါ့လေ။ အစ်ကိုရှိတဲ့ မဏ္ဍပ်ကိုပဲ စုပြုံပြီး လာကြတယ်။ ပြီးတော့ အချင်းချင်း နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြ၊ ရေပက်ကြနဲ့ တကယ့်ကိုမှ ပျော်စရာကြီးပါ။

ကျွန်တော်ကလည်း သည်

အစ်ကိုတွေရဲ့ကြားမှာ လူဖြစ်လာရတာလေ။ သည်ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်တော့်လောက် ကံကောင်းတဲ့သူ ရှိပါဦးမလားဖြင့်မသိ။

သမီးမိန်းကလေးဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ။ သည်တော့လည်း အစ်ကိုတွေက ဝိုင်းပြီးချစ်နေကြတာဖြစ်မှာပေါ့။ သင်္ကြန်ရောက်တိုင်း ကျွန်တော်ပျော်ပါတယ်။ ပျော်တာကိုမှ တကယ့်ကို အမှတ်တရဖြစ်နေအောင် ပျော်တဲ့အပျော်မျိုးပါ။

နေ့လယ် နေ့ခင်းဆိုရင် အစ်ကို တို့က သူတို့မဏ္ဍပ်ထဲမှာ ရေကစား လာကြတဲ့သူတွေကို မုန့်လုံးရေပေါ် တွေလုပ်ပြီး ကျွေးတယ်။ အဲသည် အခါကျရင် မုန့်လုံးထဲမှာ ငရတ်သီး စိမ်းတွေထည့်ပြီး သင်္ကြားကို နိုင်နိုင်ဖြူးလို့ ကျွန်တော့်ရဲ့သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတွေကို ကျွန်တော်

ကိုယ်တိုင် ခွံကျွေးခဲ့တာမဟုတ်
လား။

ငတ်ကြီးကျမတွေ့ကလည်း
ကျွန်တော်ကျွေးတဲ့ မုန့်လုံးတွေကို

အငမ်းမရ စားကြပါတယ်။ ငရုတ်
သီးနဲ့တွေ့မှ အာဟ...အာဟလို
အော်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆဲလိုက်တာ
လေ။ အစ်ကိုတွေ သိသွားကြတော့
ကျွန်တော့် ကို ဆူတာပေါ့။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က အပျော်
စိတ်နဲ့အတူ အပျော်လုပ်မိတာမို့
အစ်ကိုတွေ ပြောလည်း မနာပေါင်။

အဲဒါကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့
သင်္ကြန်အမှတ်တရပါ။ နောက်ထပ်
အမှတ်တရတစ်ခုကတော့ တစ်ခု
သောသင်္ကြန်မှာပါ။ အဲသည်သင်္ကြန်
ပြီးသွားတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော်
လည်း မူလဇီဝိတံတွေနဲ့အတူ လူ
မှန်၊ နေရာမှန်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ပါ
တယ်။

ကျွန်တော် ရေကစားခဲ့ရင်
မဏ္ဍပ်ရဲ့ရှေ့မှာ အထူးဆောက်လုပ်
ထားတဲ့ ရေပက်တဲ့စင်ကလေးပေါ်
မှာ ရေကစားလေ့ရှိပါတယ်။ ရပ်
ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတွေ၊
ကောင်လေးတွေကလည်း အဲသည်
စင်ပေါ်မှာပဲ ရေကစားကြပါတယ်။
အဲသည်နေ့ကတော့ သင်္ကြန်
အကြတ်နေ့ကြီးပါ။ ကျွန်တော်က
လည်း အပျော်စိတ်တွေ လွှမ်းမိုး
သွားပြီး စင်ပေါ်ကနေဆင်းလို့
မဏ္ဍပ်ရဲ့ရှေ့မှာ တစ်ကိုယ်တော်ကြဲ
နေလိုက်တာပေါ့။

ကျွန်တော်ဝတ်စားထားတာက
လည်း ယောက်ျားလေးလိုမဟုတ်

လား။ ကျွန်တော့်ကို အနားကပ်
ကြည့်မှ မိန်းမတစ်ယောက်မှန်း သိ
ရတာပါ။ အဝေးကကြည့်ခဲ့ရင်တော့
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတိုင်း
ပဲပေါ့။

ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွေကတော့
မဏ္ဍပ်ထဲကနေထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်
ကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။
မဏ္ဍပ်ကနေ ဖွင့်လိုက်တဲ့ သီချင်း
တွေကလည်း အရမ်းကို မှ
ခုန်ပေါက်မြူး ထူးချင်စရာကောင်း
တဲ့ အနောက်တိုင်း သီချင်း
တွေပါပဲ။ ဆိုထားတာကလည်း
ကော်ပီမဟုတ်ဘဲ မူရင်းအဆိုရှင်
တွေ ဖြစ်နေတာမို့ ကြား လိုက်ရ
တာနဲ့တင် ကချင်ခုန်ချင်လာ
တယ်။

သည်သီချင်းတွေနဲ့အတူ ကျွန်
တော်လည်း အပျော်စိတ်တွေနဲ့ က
ခုန်မိတာပေါ့။ သည်အခိုက်မှာပဲ
ကျွန်တော့်ရဲ့အနားကို လူ့ကျင့်ဝတ်
ကိုမှမစောင့်၊ ပြီးတော့ အများရဲ့
မျက်နှာကိုမှ မထောက်ထားဘဲ
အခွင့်အရေးရရင် ရသလောက်ယူ
တတ်တဲ့ ငမူးသုံးကောင် ရောက်
လာတယ်။ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ လှ
သားမဆန်တဲ့ရုပ်။ လူပီသတဲ့
လက္ခဏာ၊ လူနဲ့တူတဲ့ လူ့စိတ်တွေ
မရှိတာကတော့ အမှန်ပါ။

မဏ္ဍပ်အတွင်းကနေ ဖွင့်ထား
တဲ့ သီချင်းသံတွေနဲ့အတူ ကခုန်

www.burmeseclassic.com

ခင်း ပါးစပ်ကလည်း ပေါက်တတ်
တရတွေနဲ့အတူ ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ပြီး.....

“ဟာ.....ဂျယ်လေးပါလား၊
ဂျယ်ညီမလေးရယ် မရှက်ပါနဲ့၊ ကို
ကြီးတို့က ချစ်လို့ စတာပါ”

သည်လိုပြော
ပြီး သူတို့လက်
ကြမ်းကြီးတွေနဲ့
အတူ ကျွန်တော့်ကို
ဟိုကိုင်သည်ကိုင်
လုပ်တော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော့်မှာ
ဖြင့် အနေရ အထိုင်
ရ ကျပ်လိုက်တာ။
ရေတွေကလည်း ဟို
ကပက်၊ သည်
ကပက် နေတော့
ပိုပြီးဆိုးတာပေါ့။
ကျွန်တော်ကတော့

လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ရေ
လေးခွက်ကြီးနဲ့ သင်းတို့ကို
ပြန်ခုခံရတာပေါ့။

ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ဘယ်မှာ
အားချင်းမျှမှာတဲ့လဲ။ သည်လိုဖြစ်
နေတာကို ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွေ
က မြင်လိုက်လို့ အားချင်းပဲ ကျွန်
တော်ရှိရာ ရောက်ချလာကြတယ်။
ကျွန်တော့်ကိုလည်း မဏ္ဍပ်ထဲသွား
ထိုင်နေဖို့ အစ်ကိုတို့က ညွှန်ကြား
တယ်လေ။

အဲသည်သုံးကောင်ထဲက တစ်
ယောက်က ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းပစ္စည်းမှန်းမသိလို့ပါ
ကွာ၊ ဒီလောက်လည်း သဲကြီးမဲကြီး
ဖြစ်နေစရာမလိုပါဘူး”
သူတို့တစ်တွေ့ရဲ့စကားတွေ

က အင်မတန်ကိုမှ အောက်တန်း
ကျပါတယ်။

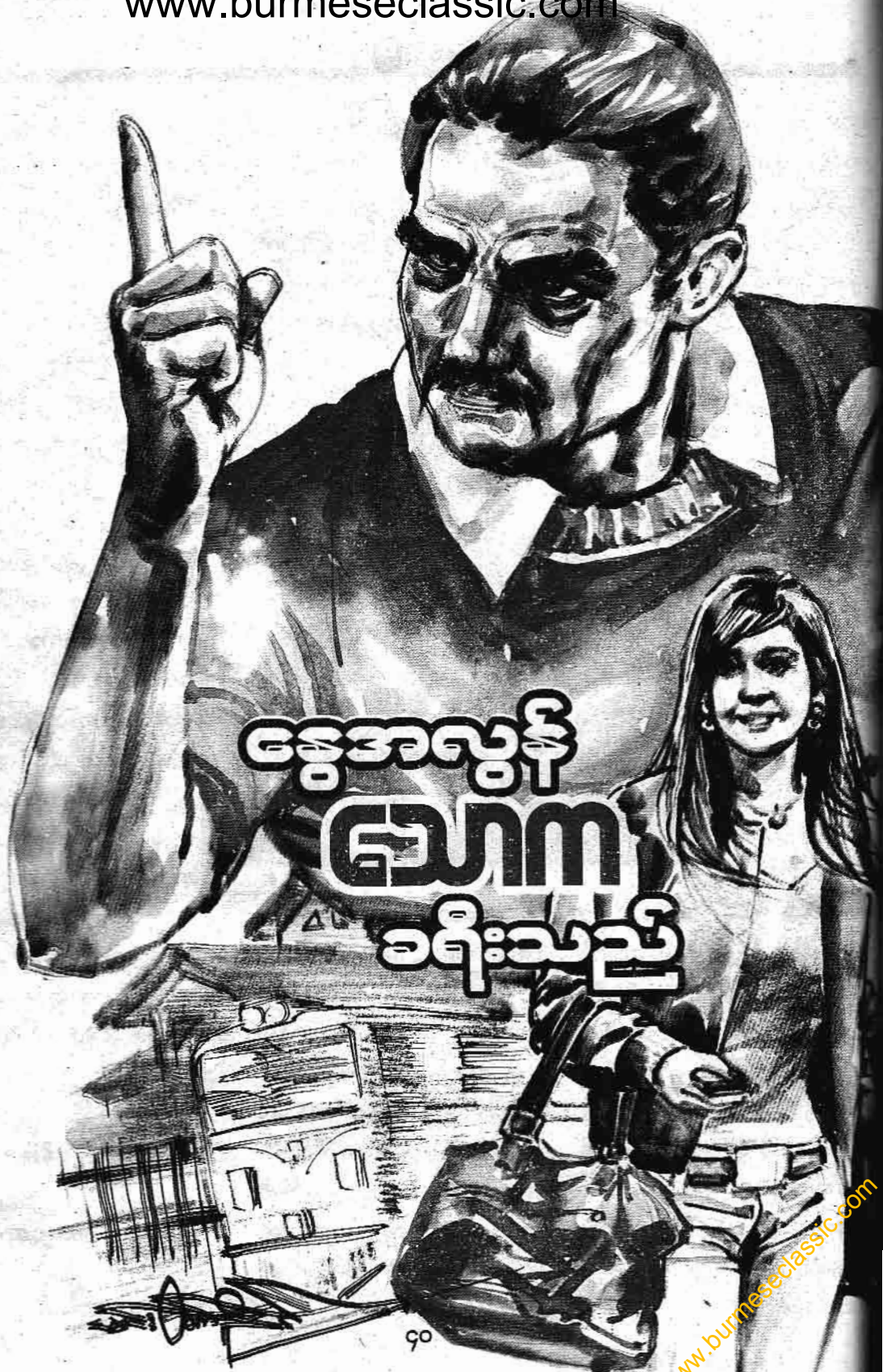
ကျွန်တော်ဖြင့် သူတို့စကား
တွေကြောင့် ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်
သွားခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်အစ်ကို
တွေ့ရဲ့ဒေါသကို ကျွန်တော်အသိဆုံး
ပါ။ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။
စကားဟာအလုပ်၊ စကားဟာမိတ်
ဆွေ၊ စကားဟာရန်သူ၊ စကားဆို
တာ ရာသီအလိုက် တိုက်ခတ်တဲ့
လေမျိုးလိုပါပဲ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အဲသည်
လိုတိုက်ခတ်တဲ့လေရဲ့ဒဏ်ကို မခံ
နိုင်လို့ သူတို့တွေ့ရဲ့ ရန်စကားဟာ
အစ်ကိုတို့ရဲ့ ရိုက်ပွဲအစ ဖြစ်လာရ
တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုစွကြောင့် ငမူး
သုံးကောင်ကို မှတ်လောက်သား
လောက်အောင် အစ်ကိုတို့
အုပ်စု ဝိုင်းတွယ်လိုက်ကြတာ
နှစ်ဖက်လုံး ရုံးရောက်ဂါတ်
ရောက် ဖြစ်သွားရတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်မ
ကောင်းပါဘူး။ အရင်းစစ်ကြည့်
လိုက်တော့ ဒါတွေဟာ
ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်
ပေါ်လာရတာပါ။ တော်ပါပြီ၊
တော်လောက်ပါပြီ။ အဲသည်
အချိန်၊ အဲသည်နေ့ရက်၊
အဲသည်သင်္ကြန်က စလို့
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်
အသိတရားတွေနဲ့အတူ လူမှန်၊
နေ ရာမှန်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီး ဝိုင်း
ကောင်းကျောက်မိ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ဖြစ်အောင် သမီးကိုယ်
သမီး ကြိုးစားနေတာကို ဘယ်သူမှ
မသိပါဘူးရှင်။

‘ချစ်သမီး ပန်းနုတင်သို့’

အောင်ကျော်ပြုံး

ဇွဲအလွန်
သော
ခရီးသည်

သောကခရီးသည်

နေ့အလွန်

○
ဦးအောင်ပွင့်သည် မန္တလေး-ရန်ကုန် အမြန်ရထားကြီးပေါ်တွင် ဇီးနင်းလိုက်ပါနေသူဖြစ်သည်။

တရိပ်ရိပ်ဖြတ်သန်းခတ်ဟောင်း နေစဉ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော မြင်ကွင်း လေးများအား ငေးမျှော်ကြည့်နေမိ၏။ အတိတ်များစွာသည် မည်သို့မျှ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မရနိုင်တော့ပါလား။ ရင်ထဲတွင် နီးလူခ၏ ဘဝသံသရာသီချင်းလေးအား သတိရမိပြန်သည်။ ဘူတာစဉ်တစ်လျှောက်တွင် တစ်ယောက်ဆင်း၊ တစ်ယောက်တက်နှင့် အမြန်ရထားကြီးကဖြင့် သူ့တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်နေပေပြီ။

ရထားတွဲပေါ်ရှိ ခရီးသည်များမှာ ဝိုက်ညှပ်ဝိုက်၊ ငေးသူငေး၊ စကားပြောသူပြောဖြင့် ခရီးဖော်များ ရှိကြသည့်တိုင် ဦးအောင်ပွင့်မှာဖြင့် တစ်ဦးတည်း အတွေးနယ်ချဲ့နေ၏။

ဦးအောင်ပွင့်က မန္တလေး

ဇာတိ ဖြစ်ပြီး မန္တလေးမြို့တွင်ပင် အခြေချနေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ယခုတော့ ဇနီးသည် ဆုံးပါးသွားသည်မှာ ငါးနှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပေပြီ။ သားသမီး နှစ်ယောက်ရှိရာ အိမ်ထောင်အသီးသီးနှင့် ဖြစ်ကြ၍ ဦးအောင်ပွင့်မှာ သားနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့၏။ သားကြီး မောင်စိုးအောင်မှာ ရတနာပုံစွေးကြီးတွင် ပိုးထည့်ဆိုင်ပွင့်ထားပြီး မိဘအမွေကို ဆက်ခံဆဲပါ။ လုပ်ငန်းအားလုံးကို သားဖြစ်သူနှင့် စိတ်ချလက်ချ လွှဲနိုင်ခဲ့၍ အသက် ၆၀ပြည့်ပြီ ဖြစ်သည့် ဦးအောင်ပွင့်မှာ လောကုတ္တရာအလုပ်ကို အလေးထား လုပ်ဆောင်ခွင့်ရခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း နံနက်စောစောထကာ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးတွင် စိတ်တိုင်းကျ တရားဘာဝနာ အားထုတ်ခွင့် ရခဲ့သလို စစ်ကိုင်းချောင်တွင်ပါ သာသနာပြုနိုင်ခဲ့ပြန်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူသာ ခုချိန်ထိ ရှိနေလျှင် မည်မျှကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။

“ဦးလေး ပဲခူးဘူတာရပ်ပြီး ရင် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကို ဝင်မှာနော်”

သူနဲ့ဘေးရှိ အမျိုးသားကြီး တစ်ဦးအား မေးလာသည့်အသံကြောင့် ဦးအောင်ပွင့်လည်း အတွေးများ ရပ်တန့်သွားခဲ့ရသည်။ အမြန်ရထားကြီးမှာ ပဲခူးဘူတာ လွန်လာသည်နှင့် မကြာမီ ဆိုက်ရောက်တော့မည့် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးတွင် ဆင်းရမည့်အရေးအတွက် မိမိလည်း ရင်လေးနေမိ၏။

မနှစ်က သမီးနှင့် သမက်ရှိရာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့ အလည်ရောက်ရှိလာချိန်သည် ယခုလို နေ့ဦးကာလလေးပင်။ သမီးငယ် မိမိကျော်မှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ တာဝန်ကျရာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့ လိုက်ပါသွားရ၍ ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ နေထိုင်ခွင့် မရခဲ့ပေ။ သို့သော် တစ်နှစ်တစ်ခါ ဖခင်အား အလည်ခေါ်၍ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးနှင့် တန်ခိုးကြီးဘုရားများသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့

သည်။ ဦးအောင်ပွင့်တစ်ယောက် မနှစ်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန် ပြောင်း သတိရမိချေပြီ။

“ဒီနေ့မှာ ဖေဖေမြေးတွေ ရှင် ပြုရမှာမို့ သင်္ကြန်မတိုင်ခင် လာပါ နော်” ဟု သမီးငယ်က ဖုန်းဆက်

ချွေးမမှာစေတနာကောင်းသူပါ။
သည်လိုအလိုက်တသိရှိခြင်းကြောင့်
ဦးအောင်ပွင့်မှာ
စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရသည်။
လောကကြီးတွင်
အပြန်အလှန်နားလည်မှုရှိခြင်း
သည်ဆက်ဆံရေး
အောင်မြင်ခြင်း၏
လမ်းစဉ်ဖြစ်လေသည်။
ထိုနောက်မန္တလေးဘူတာကြီးသို့
သွားဖြစ်သူကိုယ်တိုင်....

ထား၍ ဦးအောင်ပွင့်သည် သင်္ကြန် ရက်မတိုင်မီ ကြိုတင်ထွက်လာရန် စီစဉ်ရတော့သည်။ တစ်ဦးတည်း သွားရမည့်အတွက် ချွေးမဖြစ်သူက စိတ်မချချင်ပေ။ သူတို့မိသားစုမှာ လည်း အလုပ်တစ်ဖက်နှင့်မို့ မလိုက် နိုင်ကြရှာပါ။

“ရန်ကုန်သွားရင် ဖေဖေသား ကို ခေါ်သွားပါလား၊ ဒီမှာ သမီး ကျန်နေမှာပဲလေ”

သို့ပေမယ့် ဦးအောင်ပွင့်အဖို့ စီးပွားရေးကို ပြန်ဝင်ရပေမည်။ အလုပ် တွင် သားမရှိ၍ မဖြစ်ပြန်ပေ။ တစ် ခါတလေ ပိုးချည်များကို မန္တလေး တွင် မရလျှင် အမရပူရ၊ မတ္တရာ အပြင် ပြင်ဦးလွင်အထိ တက်ဝယ် ရ၏။ ချွေးမမှာ ရက်ကန်းကို သူ ကိုယ်တိုင် ဦးစီးရက်လုပ်သဖြင့် နား ချိန်ဟူ၍ပင် မရှိသလောက်ပင်။ ဤ သို့ မောင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက် လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့၍လည်း ပိုးထည်နှင့် ပတ်သက်လျှင် နာမည်ရလာခဲ့၏။

“နေပါစေကွာ၊ သားမှာ အလုပ်တွေကတစ်ဖက်နဲ့၊ ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားပါ့မယ် ကွယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဖေဖေ ရန်ကုန် သွားရင် မမိတို့ မိသားစု လေး ယောက်အတွက် အလှူမှာဝတ်ဖို့ ပိုးချိတ်ထည်တွေ လက်ဆောင်ပေး လိုက်မယ်နော်၊ ရန်ကုန်မှာဝယ်ရင်

ချွေးမကြီးမှာပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”
ချွေးမမှာ စေတနာကောင်းသူ ပါ။ သည်လို အလိုက်တသိရှိခြင်း ကြောင့် ဦးအောင်ပွင့်မှာ စိတ်ချမ်း သာခဲ့ရသည်။ လောကကြီးတွင် အပြန်အလှန် နားလည်မှုရှိခြင်း သည် ဆက်ဆံရေးအောင်မြင်ခြင်း ၏ လမ်းစဉ်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ နောက် မန္တလေးဘူတာကြီးသို့ သွား ဖြစ်သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးရှာ၏။ ဘူတာသို့အလာတွင် မော်မော်စန်း ထိုးမုန့်ဆိုင်ရှေ့တွင်ကားရပ်ပြီး စီး အောင်က နှမအတွက် ထိုးမုန့်နှင့် လက်ဖက်အကြော်စုံများကို ဆင် ဝယ်ပေးပြန်သည်။

“ဖေဖေသမီးက လက်ဖက် ဆိုရင် မန္တလေးက လက်ဖက်မှစာ တာမဟုတ်လား၊ အလှူမှာပါကေ့ နိုင်အောင် ထည့်ပေးလိုက်တယ် နော်”

“မင်းညီမ ဝမ်းသာမှာပေါ့ ကွယ်”

ရထားကြီးထွက်သွားမှပင် စိတ်ချလက်ချ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာသည် ထိုအချိန်က ဦးအောင်ပွင့်တွင် လှ ရန်၊ သုံးရန် ငွေများနှင့် အဝတ်န စုံသာပါသည့် ဟမ်းဘတ်အိတ်တ လုံးကို လွယ်ထားပြီး လက်ဆွဲအိ တစ်ခုကို ကိုင်ဆွဲလာ၏။ ရန်ကုန် ဆွဲခရီးဆောင်အိတ်ထဲတွင် ချွေး

ညည်းပေးလိုက်သည့် ပိုး
ချိတ်များနှင့် သားထည့်
ဆေးလိုက်သည့် ထိုး မုန့်နှင့်
ထက်ဖက်များက ပြည့်
ဖောင်းနေကြသည်။ စိုး
အောင်ပင် ရထားတွဲပေါ်
သို့ မနည်းပင်ဆွဲ၍ တက်ခဲ့
ရသေးသည်။

ထိုမှ ရန် ကုန်
ဘူတာကြီးထဲသို့ ရထား
ကြီး ဆိုက်ရောက်လာ
သည် အခါတွင် ပြည့်
ဖောင်းနေသော အိတ်
လေးကိုဆွဲပြီး ဟမ်းဘတ်
အိတ်လေးကိုလွယ်ကာ
အထက်တန်းတွဲပေါ်မှ
ခရီးသည်များနှင့် ရော
ထွေး ဆင်းလာခဲ့လေ
သည်။ သို့သော် အထက်
တန်းဆင်ဝင်မှ ဘူတာ
ပေါ်တက်၍ ခေါ်နေကြ

သည့် ဧည့်ကြိုများကြောင့် သွား
လာရသည်မှာ အဆင်မပြေဖြစ်နေ
ရပြန်သည်။

“ဟဲ့...ကလေး၊ ငါ့အိတ်ကို
ဘာကြောင့် အတင်းလုဆွဲနေရတာ
သဲ”

“ကားငှားမယ်မဟုတ်လား၊
လာပါ။ ကျွန်တော့်နောက်ကိုလိုက်
ခဲ့ ဦးလေးအိတ်ကို ကျွန်တော်ကိုင်
ဆေးပါမယ်”

အတင်းအဓမ္မပင် အိတ်ကိုဆွဲ
လုပြီး ယူဆောင်သွားသည့်အတွက်
ဦးအောင်ပွင့်မှာ ထိုလူ့နှောက်သို့
ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါနေရလေ
ပြီ။ တခြားဧည့်ကြိုများမှာလည်း
သူ့ထက်ငါ အလှအယက်နှင့်
ရထား စီးခရီးသည်များအား
ခေါ်ဆောင်နေ ကြသည်မှာ
ကြောက်လန့်စရာပင်။

“အစ်မ ကားပေါ်ထိ လိုက်ပို့

ပေးမယ်၊ ဘယ်ကိုသွားမှာ
လဲ၊ ဘယ်နေယောက်လဲ”

“မြောက်ဥက္ကလာကို၊
သုံးယောက်နော်”

“ရတယ်၊ ကားဆို
ရောက်မှ ဈေးပြောကြပေါ့
ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာသယ်
ပေးဦးမလဲ၊ ပေး.....ပေး”

ဦးအောင်ပွင့်၏ရှေ့မှ
အမျိုး သမီးသုံးယောက်မှာ
အိတ်ကိုစိတ် ချုပ်မပေါ်ပေ။

“ရပါတယ်၊ မင်း ရှေ့
ကသာ သွား”

သူ တို့ လက် ထဲမှ
အိတ်များကို မပေးဘဲ
တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ
ဆွဲကိုင်လာကြလေသည်။
တချို့က ဧည့်ကြိုများ၊
အငှားယာဉ်မောင်း များ
ကြောင့် စိတ်အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်ကြရပြန်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲရှင်၊
မငှားဘူးလို့ပြောနေတာ နားမလည်
ဘူးလား၊ အိမ်ကကား လာကြိုမှာ
ဟေ့၊ သိလား”

“မသိလို့ပါဗျာ၊ တောက်....
မောက်မာလိုက်တာ”

“အမယ်.....နင်တို့ကပဲ ပြော
ရတယ်ရှိသေး၊ ခရီးသည်တွေမှာ
ကောင်းကောင်းကို လမ်းမလျှောက်
ရဘူး၊ ရထားပေါ်က ဆင်းလာ

ကတည်းက အနောက်ကနေ တကောက်ကောက် လိုက်ပြောနေတာ၊ စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်”

အမျိုးသမီးမှာ မခံပေ။ ခပ်စွာ စွာ ပြန်ပြောလိုက်မှ တခြားသို့ ရောက်သွား၏။

“စည်းကမ်းကိုမရှိဘူး၊ ဒီလို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့လုပ်နေတာ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ဖို့ကောင်းတယ်”

ရထားဆင်းခရီးသည်များမှာ ရထားပေါ်တွင် ငိုက်မျဉ်းလာကြသည့် မျက်လုံးများမှာ ယခုတော့ဖြင့် ပြူးထွက်လှပတတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်.....

“ဟဲ့.....ငါ့အိတ်ကို ဘယ်သူ လုသယ်သွားတာလဲ”

“အငှားကားပေါ် လိုက်တင်ပေးမလို့ပါ အဒေါ်ရာ”

“မလိုပါဘူး၊ ပေး..ပေး၊ ငါက ကားမငှားဘူး သူငယ်ရဲ့၊ လမ်းလျှောက်ရုံနဲ့ အိမ်ကိုရောက်နေတာပါ။ ဘူတာနားမှာနေတာကွဲ့”

“ဟုတ်လား၊ သိပါဘူးဗျာ”

ခရီးဆောင်အိတ်ကို ပစ်ချကာ လှည့်ပင်မကြည့်တော့ပေ။ တခြားခရီးသည်တစ်ဦးကို အလျင်အမြန် ရှာဖွေပြီး စောစောကအတိုင်း ပြုလုပ်နေပြန်၏။ ဦးအောင်ပွင့်မှာဖြင့် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော ထိုမြင်ကွင်းများအား မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူ့လိုပင် ကြည့်နေသည့် အသက်ငါးဆယ်ခန့် ယောက်ျားကြီးတစ်ဦး၏ ညည်းတွားသံကိုလည်း ကြားခဲ့ရသေး၏။

“အဲဒါမျိုးတွေ လုပ်နေကြတာ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ခရီးသည်တွေ အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်

စေတယ်၊ တချို့က ခရီးသည်ရဲ့ ပစ္စည်းကို ကူသယ်သလိုလိုနဲ့ ဆွဲပြေးသွားကြရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ယာဉ်မောင်းလိုလို၊ ယာဉ်နောက် လိုက်လိုလို၊ ညွှန်ကြိုလိုလိုနဲ့ ဒုစရိုက် သမားတွေက ရောထွေးအလစ် သုတ်သွားကြရင် မခက်လားဗျာ”

သည်တော့မှ ဦးအောင်ပွင့်လည်း မိမိကို သတိပေးသလိုဖြစ် သွား၍ စောစောက အိတ်ကို ဆွဲကိုင်ထားသည့် ကောင်လေးအား လှည့်ပတ်ရှာဖွေကြည့်မိ၏။ စောစောလေးကပင် အတူတူရပ်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသေးသည်။ ယခုတော့ မရှိတော့ပါလား။ သူ့မျက်စိ ရှေ့မှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့ချေပြီ။ သို့ပေမယ့် မျက်ကလဲ ဆန်ပျာ ဆက်လက်ရှာဖွေနေမိ၏။

“သွားပြီ၊ ကျုပ်အိတ်ကိုသယ် သွားတဲ့အကောင် မရှိတော့ဘူး၊ လက်ဆွဲအိတ်ပါသွားပြီ”

“ဒါဆို လိုက်ရှာလေဗျာ၊ အငှားကားဆီများ ရောက်နေပြီလား”

သူ့နည်းတူ စိတ်ပူစွာဖြင့်ပြော ရှာ၏။ ဦးအောင်ပွင့်မှာ ပခုံးပေါ်မှ ဟမ်းဘတ်အိတ်လေးကိုလွယ်ကာ ဘူတာအပြင်ဘက်သို့ အလျင်အမြန် ထွက်ရှာရတော့သည်။ သူ့ခြေလှမ်းများမှာ တက္ကစီကားများဆီသို့ ရောက်သွားပြီး လိုက်ခွင့်ရှာဖွေနေ

www.burmeseclassic.com

မြန်းကြည့်သော်လည်း အချည်းနီး
မင်း အငှားယာဉ်များမှာ တစ်စီးပြီး
တစ်စီး ခရီးသည်ကိုယ်စီနှင့်ထွက်
ခွာသွားကြပေမယ့် သူ့မှာဖြင့်
သောင်ချာချာရှိခဲ့ပါ။ သူ မည်သို့
ထုပ်ရန်ပင်မသိတော့ပေ။ နောက်
ဆုံးတော့.....

“ဒီကောင်ကွာ ငါ့အလစ်ကို
အိတ်ကို ယူပြေးသွားတာပဲ၊ လိုက်
ရှာနေလည်း ရှိတော့မှာမှမဟုတ်
တော့တာ၊ ပြန်တာပဲ ကောင်းပါ
တယ်လေ”

မိမိ၏ပစ္စည်းများ ပါမသွားပေ
မယ့် ချွေးမနှင့်သား၏ လက်ဆောင်
လေးများကိုတော့ နှမြောမိသည်။
ဈေးကြီးသော ပိုးချိတ်များအား
မျက် လုံး ထဲ တွင်
မြင်ယောင်နေသေး၏။

“သားတို့လင်မယားသိရင်
စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ”

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ဘူတာအပြင်
သို့ ပြန်ထွက်လာပြန်၏။ သို့သော်
ဘူတာကြီးအနီးတွင် ရပ်ထားကြ
သော အငှားကားများကိုပင် ငှား
ချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။ သည်တော့
သမ္မတအဆင့်မြင့်ရုပ်ရှင်ရုံဘက်သို့
လျှောက်လာမိ၏။ လမ်းရောက်မှ
ကြုံရာတက္ကစိတစ်စီးအား တားစီး
လိုက်တော့သည်။ ထိုအကြောင်း
များကို သမီးအား အသိပေးပြော
ပြခဲ့သည့်အခါတွင်.....

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ဘူတာအပြင်သို့
ပြန်ထွက်လာပြန်၏။
သို့သော်ဘူတာကြီးအနီးတွင်ရပ်ထားကြသော
အငှားကားများကိုပင်ငှားချင်စိတ်မရှိတော့ပေ။
သည်တော့သမ္မတအဆင့်မြင့်ရုပ်ရှင်ရုံဘက်သို့
လျှောက်လာမိ၏။ လမ်းရောက်မှ.....

“ဒါများ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့
ဖေဖေရယ်၊ ကိုကိုတို့လင်မယား
မေးလာရင် ရပါတယ်လို့ ပြောလိုက်
ပါ့မယ်၊ ရန်ကုန်မှာက ဘယ်နေရာ
သွားသွား သတိရှိမှ ဖေဖေရဲ့၊
ဒုစရိုက်သမားဆိုတာ နေရာတိုင်း
မှာ ရှိနေတတ်ကြတာမျိုးပါ”

ဦးအောင်ပွင့်မှာ တကယ်ပင်
စိတ်ညစ်သွားမိ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သွက်လက်ဖျတ်လတ်သူဟု ထင်မိ
ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့
စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့ပါ
လား။

“ရန်ကုန်ကိုတော့ နောင်ဆို
လာရဲမှာမဟုတ်တော့ပါဘူးကွယ်”
သမီးကနှစ်သိမ့်သလို သမက်
ကလည်း အားပေးရှာ၏။ သူတို့

ကိုယ်တိုင် ဘူတာသို့ လာကြိုပါ
မယ်ဟု ဆိုသော်လည်း ဦးအောင်
ပွင့်အဖို့ မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ ယူ
မလာဝံ့တော့ပေ။

သူ မန္တလေးသို့ ပြန်ရောက်
သည့်နောက် မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏
ရင်ဖွင့်သံကို ကြားခဲ့ရပြန်သည်။

“ရန်ကုန်ကို မီးရထားနဲ့သွား
ရင် ဘူတာမှာ သတိထားသွားကြ
ဗျာ၊ အငှားယာဉ်နောက်လိုက်တွေ၊
ညော်ကြိုခေါ်သူတွေက အလှ
အယက်နဲ့ အတင်းကို တိုးဝှေ့ခေါ်
နေကြတာဗျာ၊ ခရီးသည်တွေ
အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်
စရာပါပဲ၊ လက်ထဲကအိတ်ကို
ဘယ် သူ ဆွဲလှသွားမှန်းထင်
မသိ လိုက်ဘူးလေ၊ ကားပေါ်က

ပစ္စည်း တွေချမှပဲ အိတ်တစ်လုံးပါ မလာမှန်း သိရတော့တယ်”

“ဒါဆို ယာဉ်မောင်းမှာ တာ ဝန်ရှိတာပဲ၊ သူ့ကို ခင်များက မမေး မိဘူးလား”

“မေးပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီယာဉ် မောင်းကလည်း ဒီနေ့မှ ဘူတာကို ခရီးသည်လာပို့တဲ့သူပါတဲ့၊ သူတို့ကို ဝန်ဆောင်ခပေးပြီး လူရှာခိုင်းခဲ့လို့ မမှတ်မိဘူးတဲ့လေ”

သက်ဆိုင်ရာသို့ မတိုင်၍များ ထိုဒုစရိုက်သမားများမှာ အတင့်ရဲ နေကြပြီလား မသိပေ။ မိမိတို့နည်း တူ အလစ်ဆွဲခြင်းကို ခံရသူများ မည်မျှ ရှိနေကြပြီးမည်နည်း။ ကိုယ် ချင်းစာကြည့်မိ၏။

မန္တလေးရထားကြီးပေါ်တွင် တစ်ချိန်လုံး ညောင်ညာနွမ်းနယ်စွာ ဖြင့် လိုက်ပါလာကြသည့် ရထားစီး ခရီးသည်များမှာ ရထားပေါ်မှဆင်း ကြသည်နှင့် စိတ်အေးလက်အေး သွားလာချင်ကြမည်ပင်။ ထို့ကြောင့် ရထားဆင်းခရီးသည်များ စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရေး အတွက် သက်ဆိုင်ရာက တားမြစ် သင့်သည်ဟု ဦးအောင်ပွင့် တွေးမိ လေသည်။

ဦးအောင်ပွင့်သည် ရထားပေါ်

တွင် စီးနင်းလိုက်ပါလာရင်း ခရီး သည်များ ကြုံတွေ့နေရသော အခက်အခဲများအား တွေးကြည့်မိ သေး၏။ တချို့က ခရီးသည်အချင်း ချင်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးတတ် သည်လည်း ရှိကြသည်။ လွန်ခဲ့ သော သုံးနှစ်ကျော်ခန့်က အဖြစ် တစ်ခုအား သတိရသေး၏။

ထိုအချိန်က အမျိုးသမီးတစ် ဦးသည် အဖော်မပါ တစ်ဦးတည်း ခရီးထွက်လာခဲ့၏။ သူ့တွင် ဝတ် ထားသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများက မနည်းပေ။ ထိုအမျိုးသမီးက သူနှင့် အတူထိုင်နေသော အမျိုးသားနှင့် ရင်းနှီးသွား၏။ သည်တော့ စားကြ၊ သောက်ကြနှင့် စကားပြောလာကြ ရာ ပတ်ဝန်းကျင်က သူတို့နှစ်ဦး အား မိတ်ဆွေများဟုပင် ထင်မှတ် လိုက်ကြသည်။

တစ်ညလုံး ခုတ်မောင်းနေ သော ရထားပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက် ပါလာသူများမှာ ငိုက်မျှင်းလိုက်၊ အိပ်ပျော်လိုက်နှင့် ဦးအောင်ပွင့် ကိုယ်တိုင်လည်း အများနည်းတူ အိပ်ပျော်သွား၏။

“ဪ.....ညက လက်ဖက် သုပ်စားပြီး မျက်စိမကျယ်ရဘဲနဲ့ အိပ်နေလိုက်ကြတာနော်”

ဦးအောင်ပွင့်နှင့်အတူထိုင်နေ သော အမျိုးသမီးလေးမှာ အိပ် လျက်လိုက်ပါလာသလို အဖော်မပါ

ပဲခူးဘူတာသို့
ရထားရပ်ပြီးသည့်နောက်
လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်
ထိုအမျိုးသားက
လိုက်ပါမလာတော့ပေ။
ဆင်းသွားပုံရ၏။
ရန်ကုန်ဝင်ချိန်နီးတော့မှ
ထိုအမျိုးသမီးက
နိုးလာ၏။
နိုးသည်နှင့်.....

သည် အမျိုးသမီးမှာလည်း အိပ်နေ ဆဲပင်။ ထိုအမျိုးသမီးဘေးမှ အမျိုး သားအား မတွေ့ရတော့ပါ။ အပေါ့ အပါးထသွားသည်ဟုသာ ထင်မှတ် မိ၏။

ပဲခူးဘူတာသို့ ရထားရပ်ပြီး သည့်နောက် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တွင် ထိုအမျိုးသားက လိုက်ပါ မလာတော့ပေ။ ဆင်းသွားပုံရ၏။ ရန်ကုန်ဝင်ချိန်နီးတော့မှ ထိုအမျိုး သမီးက နိုးလာ၏။ နိုးသည်နှင့်.....

“ဟင်.....ကျွန်မအိတ် မရှိ တော့ဘူး၊ ဟာ.....ကျွန်မဝတ်ထား တဲ့ပစ္စည်းတွေပါ မရှိတော့ပါလား၊ လုပ်ကြပါဦးရှင်၊ ကျွန်မဘေးမှ ထိုင်တဲ့လူကို ရှာပေးကြပါဦး”
“အဲဒီလူလား၊ ပဲခူးမှာ ဆင်း

ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီကွယ်”

“ရှင်...ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်မကို အချိုရည်ထဲ အိပ်ဆေးခတ်တိုက်ပြီး ပစ္စည်းတွေ ဖြုတ်သွားခဲ့တာပဲ၊ ကုန် ဝါပြီတော်၊ ကုန်ပါပြီ၊ အီး...ဟီး... ဟီး.....ဟီး”

ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိခဲ့ရ သည့်အဖြစ်ပင်။ သူတစ်ပါးအား ယုံ ကြည်မိခြင်းအပြစ်က မိမိ၏ ဥစ္စာ ပစ္စည်း ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရခြင်းပဲဖြစ် သည်။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း သောက အစုစုအပြင် အရှက်တရားပါ ပြိုင် တူခံစားရ၏။ ရထားတွဲစောင့် များက ခရီးသည်များ၏ အသက် အန္တရာယ် လုံခြုံရေးသာအဓိက ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းပျောက်ခြင်းက ခရီးသည်တိုင်း၏ တာဝန်သာဖြစ် နေသည်။

တချို့လည်း ရိုကြသေးသည်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းလိုလိုနှင့် ဆွဲယူသွား ခြင်းမျိုးများ၊ စားသောက်စရာ အထုပ်များနှင့် လက်ဆောင်ပေး မည့် မုန့်ထုပ်များအား ခပ်တည် တည် ယူချသွားခြင်းမျိုးလည်း ရှိ ကြ၏။ သည်တော့ ကိုယ့်ပစ္စည်းကို ကိုယ် လုံခြုံအောင်ထိန်းသိမ်းလျှင် ပါနိုင်စရာအကြောင်းမရှိပြန်ပေ။

“ဟောတော်...ဒီအပေါ်တင် ထားတဲ့ မုန့်ထုပ်တွေ မရှိတော့ပါ လား၊ ဘယ်သူမှားယူသွားလဲဟေ့”

“ဒီမှာ...ဒီမှာ၊ မှားယူမိတာ

နော်၊ ဒါဟုတ်လား”

“အမယ်လေးအေ.....ပျောက် သွားရင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ သမီးက သူ့ ဆရာမတွေအတွက် မန္တလေးအပြန် ထိုးမှန်လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်လာ ရတာပါကွယ်၊ ပါမလာရင် စိတ် ကောက်မှာအေ့”

တစ်နေရာက တွေ့ပြန်တော့ လည်း နောက်တစ်ယောက်က တစ် မျိုးပါ။

“ပြန်ရောင်းဖို့ဝယ်လာတဲ့ မန္တလေးဖိနပ်စည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဟိုဥစ္စာမဟုတ်လား”

“အဲဒါ ကျွန်မပစ္စည်းပါ အဒေါ်ရဲ့၊ အဒေါ်ဟာ မဟုတ် ဘူး”

“ဒါဆို ဘာတံဆိပ်လဲ ပြောလေ၊ ညည်းပစ္စည်းပါ ဆိုရင် မှန်အောင်ပြောနိုင်ရ မှာပေါ့”

ငြင်းသောအမျိုးသမီးက ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာတံဆိပ်ကို ပြော ချလိုက်ပုံရ၏။ မမှန်သည့်အတွက် ပျောက်သောအမျိုးသမီးက ပစ္စည်း ရှင်ဖြစ်နေသည်။

“တွေ့လား၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ တံဆိပ်၊ ညည်းဟာမဟုတ် တာ သေချာပြီ နော်၊ ပေး... ကျုပ်ဖိနပ်စည်း”

“ဟယ်တော်...ဒါဆို ကျွန်မ ဖိနပ်စည်းက ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

“ရှာကြည့်ပေါ့၊ ရထားပေါ်တင်ကတည်းက ပါမလာတာလား၊ ပစ္စည်းချင်း မှားနေတာလား၊ ရှာကြည့်လေ”

“ဟင်း...ပျောက်သွားလည်း လှူတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်တော့မယ်၊ မရှာတော့ပါဘူး”

အချောင်မရသည့် နောက် ထိုသို့ပင် ပြောတော့ပေမည်။ ကြားရသူတိုင်းက ပြုံးစိစိဖြင့် သဘောပေါက်သွားကြ၏။ သည်တော့ လူအမျိုးမျိုး၊ ပြဿနာ အစုံစုံဖြင့် ရထားကြီးမှာ လိုရာခရီးသို့ ပို့ဆောင်ပေးနေသည်။

“ရန်ကုန်မှာ ပြန်ဆုံကြမယ်နော် ညီမ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ဖုန်းဆက်လိုက်လေ၊ အစ်ကိုဖုန်းလည်း ပေးထားခဲ့ဦး”

တချို့က ခရီးသွားရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရသွားကြ၏။ ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်သူရှိသလို မရိုးသားစိတ်ဖြင့် ရင်းနှီးလိုသူများလည်း ရှိကြသေးသည်။ ရိုးသားသူများက

အပြန်အလှန် လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်တို့ကို ပေးထားခဲ့ပေမယ့် မရိုးသားသူအဖို့.....

“အစ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ၊ လိပ်စာတော့ ယူမနေပါနဲ့ကွာ၊ ဖုန်းရှိနေမှ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဪ...အစ်ကိုအိမ်ကို လာလည်မှာစိုးလို့လား၊ ဒါနဲ့ အိမ်

ထောင်မရှိဘူးဆို”

“ဟိုလေ...အဲ...အဲ အစ်မတစ်ယောက်တော့ရှိတယ်၊ ဆုမှာစိုးလို့ပါ။”

မိန်းကလေးက သဘောပေါက်သွား၏။ သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုဟု ကြွေးကြော်ပြီးမှ မိန်းမသိမည်ကို ကြောက်နေပုံရသည်။ သည်တော့ ဆက်လက်ရင်းနှီးချင်စိတ်မရှိတော့၍ မိန်းကလေးက ရှောင်သွား၏။

ဤသည်ကို နားမလည်သေးဘဲ အတင်းပင် လိုက်ခေါ်နေပြန်သည်။

“ညီမ ကား ငှားရင် အတူတူ ငှားစီးကြမယ်လေ၊ ဒါမှ ညီမရဲ့အိမ်ကို သိရမှာပေါ့နော်”

“သိတော့ရော ရှင်က ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ၊ ကျွန်မမှာလည်း အစ်ကိုရှိတယ်၊ သူက ဘယ်ယောက်ျား ဧည့်သည်မှလာတာ မကြိုက်ဘူးရှင့်”

မိန်းကလေးက အနိုင်နှင့်ပိုင်း၍ ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင် လျှောက်သွားသည်။ ဦးအောင်ပွင့်က ကျိတ်ပြုံးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အမျိုးသားအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ နွေရာသီ

ဆိုလျှင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ခရီးသွားလာကြရာ လေဆိပ်၊ ဘူတာရုံ၊ အဝေးပြေးကားဂိတ် စသည် နေရာတိုင်း ခရီးသွားများက အပြည့်ပင်။

ခရီးသွားလာရင်း ချစ်သူတွေကြုံရန်သူဖြစ်ကြနှင့် သတ္တလောကကြီးတွင် လောဘ၊ ဒေါသနှင့် မကင်းသမျှ ပြဿနာများစွာ ရေပေါလိမ့်မည်။ လောဘကြောင့် ဒေါသဖြစ်ကြ၍ အချင်ချင်း ရိုက်

www.burmeseclassic.com

နက်အငြင်းပွားမှုများအား မတွေ့
မြင်ချင်ပါ။

တက္ကစီယာဉ်မောင်းအချင်း
ချင်းလည်း ခရီးသည်လုတင်ရင်း
ဒေါသဖြစ်ကြ၏။ လောဘအမှား
ကြောင့်ဆိုက မမှားပေ။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ခရီးသည်
ကို ဘာလို့လုတာလဲဗျ”

“ဟ.....ခရီးသည်က သူ
ကြိုက်တဲ့ယာဉ်ကို စီးမှာပဲ၊ မင်းက
တေနံတဆတောင်းတော့ သူက
ဘယ်စီးပါ့မလဲ”

အသက်ကြီးသောယာဉ်မောင်း
က အသက်ငယ်ရွယ်သော ယာဉ်
မောင်းအား ရှင်းပြသော်လည်း
လက်မခံပေ။

“ဒါ ခင်ဗျားကြီး သက်သက်
လူဝါးဝတာပဲ၊ သတ္တိရှိရင် ထွက်ခွဲ”

သူ့ဖခင်အရွယ်လောက်ကြီး
အပေါ် စိန်ခေါ်နေရာ ဒေါသနှင့်
မကင်းသည့် လူသားများအဖို့
လက် တုံ့ပြန်မိကြ၏။

“တော်ကြပါဗျာ၊ ခရီးသွားလို့
စိတ်ပင်ပန်းရတဲ့အထဲ ခင်ဗျားတို့က
တစ်မှောင့်၊ ကဲ.....ပြောမရလည်း
မစီးတော့ဘူးဗျာ၊ သွားမယ်”

ခရီးသည်အား မလေးစား
သည့်နောက် ခရီးသည်လည်း စိတ်
ညစ်၍ ကားပေါ်မှဆင်းသွား၏။
သည်တော့ တုတ်၊ ဓားကိုယ်စီဖြင့်
ဖြေရှင်းကြရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ဓား

ထိုးမှုဖြင့် ဆေးရုံရောက်၊ ရဲစခန်း
သို့ ရောက်ကြရတော့သည်။ ကိုယ့်
ဘဝအား ထောင်လမ်းသို့ ပို့ဆောင်
လိုက်သည့် သဘောမျိုးဖြစ်သွား၏။
သည်တော့ စည်းကမ်းကို
လိုက်နာမှုမရှိလျှင် ထိုအဖြစ်မျိုး
တွေ့ကြုံကြရပေမည်။ မိမိအား မှီ
ခိုသူများ ဒုက္ခရောက်ရမည့်အပြင်
ကိုယ့်ဘဝတွင်လည်း အမည်းစက်
တစ်ခု စွန်းထင်းသွားရမည်ဖြစ်၏။

“ဟော....ရန်ကုန်ဘူတာကြီး
ထဲကို ဝင်လာပြီ၊ ပစ္စည်းတွေသိမ်း
ကြတော့ဟေ့”

ထိုအသံမှာ ဦးအောင်ပွင့်အား
လှုပ်နှိုးသတိပေးလိုက်သလိုပင်။ သူ
တွင် သိမ်းဆည်းရန် ပရုံးလွယ်
ဟမ်းဘတ်အိတ်လေးသာ ပါလာ၍
အေးအေးဆေးဆေးပင်ဖြစ်သည်။
ရထားပေါ်မှ ယောက်ယက်ခတ်နေ
သော ခရီးသည်အချို့ကို ကြည့်နေ
မိ၏။ သူ့တွင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ပါ
မလာ၍ စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေသော်
လည်း ရန်ကုန်ဘူတာကြီးထဲသို့
ရောက်မည့်အရေး စိတ်လေးနေမိ
ပြန်သည်။

မကြာမီတွင် ရန်ကုန်ဘူတာ
ကြီးထဲသို့ မန္တလေးရထားကြီး ဆိုက်
ရောက်လာချေပြီ။ ရထားပေါ်မှ

လေးတွဲသော ခြေလှမ်းများဖြင့်
ဆင်းလာသည့်နောက် အထက်
တန်းတွဲရှိရာ ဆင်ဝင်တွင် ရထား
ဆင်းခရီးသည်များမှအပ မည်သည့်
ညွှန်ကြီးများ၊ ယာဉ်နောက်လိုက်
များ၊ ယာဉ်မောင်းသူများကိုမျှ
မတွေ့ရတော့ပေ။ ဤသို့ပြောင်းလဲ
သွားခြင်းအတွက် ဦးအောင်ပွင့်
အဖို့ဝမ်းသာသွားရ၏။

ထို့နောက် ဘူတာအပြင်သို့
ဆက်လျှောက်လာရာ သက်ဆိုင်ရာ
မြန်မာ့မီးရထား ပြန်ကြားရေးစခန်း
မှလည်း အငှားယာဉ်မောင်းများနှင့်
ယာဉ်နောက်လိုက်များကို ဘူတာ
အတွင်းသို့ ခရီးသည် ဝင်ရောက်
ခေါ်ယူခြင်းမပြုရန် တားမြစ်နေ
သည့်အသံများအား အသံချဲ့စက်မှ
သတိပေးနေခြင်းကို ကြားနေပြန်
သည်။ ထိုမျှသာ မကသေးပေ။ ဘူ
တာကြီး၏ အဝင်နေရာများတွင်
လည်း ထိုစည်းကမ်းချက်များကို
ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည့်
အပြင် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရှိ စည်း
ကမ်းထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့မှ လက်
ကမ်းစာစောင်ငယ်များကို ယာဉ်ဝင်
ထွက်ဂိတ်များ၌ ဝေငှနေသည်ကိုပါ
တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

“ကောင်းတယ်ဗျာ၊ လိုက်နာ
ခြင်းမရှိရင် တရားဥပဒေအရ ထိ
ရောက်စွာ အရေးယူမယ်တဲ့၊ မြန်မာ့
မီးရထားက ဝန်ထမ်းတွေကို ကျေး

ရူးတင်လိုက်တာဗျာ”

အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်က ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူလည်း ဦးအောင်ပွင့်ကဲ့သို့ ခံစားခဲ့ရသူလား မသိပေ။ သူ့ရင်တွင်းမှဆန္ဒအား ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သည့် အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအမျိုးသားကြီးအား အပြုံးဖြင့် ထောက်ခံပြီးနောက် စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် ဆက်လျှောက် လာမိသည်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် တရားဥပဒေသည် အရေးပါကြောင်း ဦးအောင်ပွင့် နားလည်လိုက်လေပြီ။ တရားဥပဒေမရှိလျှင် စည်းကမ်းမဲ့ စရိုက်များ၊ ခိုးဆိုးလုယက်သတ် ဖြတ်မှု များ စသည့် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များကို အနိုင်အထက်ပြု လုပ်လာကြမည်ပင်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံသားတိုင်းသည် တရားဥပဒေကို လေးစားလိုက်နာပြီး စည်းကမ်းရှိကြလျှင်ဖြင့် လူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စိတ်ချမ်းသာ၊ ပျော်ရွှင်ကြမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဦးအောင်ပွင့်မှာ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးထဲမှ ထွက်လာသည်နှင့် စည်းကမ်းတကျ ရပ်တန့်ထား

သော အငှားယာဉ်များကြောင့် ကျေနပ် ပီတိဖြစ်ရပြန်၏။

“ဦးလေး ကားငှားမှာလားခင်ဗျာ”

“အေး.....ရန်ကင်းကိုကွာ” မွန်မွန်ရည်ရည် အငှားယာဉ်မောင်းလေးကြောင့် ထပ်ဆင့်ပီတိဖြစ်ရလေပြီ။ ကားခရေ့ပြောပြီး

သည်နှင့် ဦးအောင်ပွင့်သည် ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလာသည့် ရှေ့ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ကားစက်နှိုးနေစဉ် သူ့လိုပင် အခြားရထားဆင်းခရီးသည်များမှာလည်း အငှားကားများပေါ်သို့ စိတ်ချမ်းသာစွာ လိုက်ပါသွားကြသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

“ဪ.....အရင်ကသာ ဒီလို စည်းကမ်းလေးတွေ ရှိကြရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲကွာ”

“ခင်ဗျာ.....”

ယာဉ်မောင်းသူမှာ ဦးအောင်ပွင့်၏စကားကို နားမလည်ဖြစ်နေရာ၍ ရှင်းပြရပေပြီ။

“ဒီလိုကွ၊ မင်းတို့ ယာဉ်မောင်းသူတွေ၊ ယာဉ်နောက်လိုက်တွေနဲ့ ဧည့်ကြိုတွေဟာ အခုလို စည်းကမ်းတကျနဲ့ ခရီးသည်တွေကို ကြိုဆိုကြရင် သိပ် ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိ လို့ပါကွာ၊ နေရာတိုင်းမှာ ဒီလိုပဲ စည်းကမ်းလေး တွေ ရှိစေချင် ကြတယ်။ ဒါမှ နိုင်ငံကြီးသား ပီသမှာပေါ့ကွာ”

ထိုစကားလေးကြောင့် ယာဉ်မောင်းသူမှာ ဦးအောင်ပွင့်ထံလှည့်၍ ပြုံးပြခြင်းဖြင့် ကေ့ပြန်စွာ ထောက်ခံလေသည်။ ထို့နောက် အငှားကားလေးကို အောင်ဆန်းအားကစားကွင်းဘက်သို့ချိုးကွေ့လိုက်ပြီး ခပ်မှန်မှန် မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ ညင်သာစွာ မောင်းနှင်နေသော ကားလေးပေါ်မှ ဦးအောင်ပွင့်တစ်ယောက်မှာ စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် အငှားကားလေး၏ ခေါ်ဆောင်ရာဆီသို့ လိုက်ပါခဲ့ရလေပြီ။

လေးစားစွာဖြင့်
နေအလွန်

www.burmeseclassic.com

ချစ် အလုပ်အတွက် အင်တာဗျူးက
ဘာတွေမေးလိုက်လဲ ..

အိမ်ထောင်ရှိလား
မရှိဘူးလား အပျိုလား
အိဒါပဲမေးတယ် ..ဟီး

မောင်တင်သူ
2013

ကိုးကွယ်စဉ်းအေး

ဝံ့ပိးပေးဖြန့်ခြင်း

အနုပညာ

စုံစမ်းပေးမြန်းခြင်းသည်းခံပါ

ကိုရွှေသိမ်းအေး
(ငါးသိုင်းချောင်း)

ဘဝက ခေရသူ သာမက အချစ်ကံပါ ခေရသော်လည်း ကျွန်တော်သည် 'မေလေး'ကို အပြစ်မဆိုချင်။ ကျွန်တော့်ဘဝက သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်တော့။

အတိတ်ကံမဲ့ခဲ့၍ ငယ်စဉ်ကပင် မိဘနှစ်ပါး ကွဲခဲ့ရသည်။ တစ်ကောင်ကြွက်၊ တစ်မျက်နှာ အထီးကျန်ဘဝမို့လည်း ကျွန်တော့်ကို မေလေး ကရုဏာသက်ဝင် ချစ်ခင်လာလေသလား။

ကျွန်တော်နှင့်မေလေးသည် ငါးသိုင်းချောင်းမြို့၊ အထက်တန်းကျောင်းကြီးမှာ ဆုံစည်းခဲ့ကြသည်။ (၁၀)တန်းကျောင်းသားဘဝဖြင့် တစ်ခန်းတည်းသာမက အတန်းချင်းကလည်း ရှေ့နောက်ကပ်နေပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်တွေ ပိုရလာသည်။ ဘဝချင်းလည်း နား

လည်ခဲ့ကြလေသည်။

မေလေးသည် မိခင်မရှိတော့သော်လည်း ဖခင်ရှိသည်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမတစ်တွေဖြင့် မိသားစု နွေးထွေးမှုရှိသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝကမူ ကံအကြောင်းမလှ၍ ငယ်စဉ်ကပင် မိဘနှစ်ပါး ကွဲကွာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝသည်လည်း နွေဦးမှာ လေရှူးနဲ့အတူ လွင့်ပါပြေးလွှားရတဲ့ ရွက်ဝါပမာ ဦးတည်ရာမဲ့ခဲ့ရသည်။ လှိုင်းပုတ်ရာ လွင့်မျောနေရတဲ့ ဗေဒါပမာ ခိုကိုးရာမဲ့ခဲ့ပါသည်။ “သောင်မတင် ရေမကျ” ကြီးပြင်းခဲ့ရပါသည်။ ကမ်းခြေမဲ့ခဲ့ရရာ၏။ ကျောင်းသားဘဝတွင် ဘကြီးအိမ်နေလိုက်၊ အမျိုးအိမ် နေလိုက်နှင့် လက်ခံကျောင်းထားသူရှိရာ နေခဲ့ရသည်။ (၁၀)တန်းရောက်သောအခါ ဒေါ်လေးက ဥယျာဉ်မြဲမြဲထဲတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း ပညာသင်ရန် ကျောင်းထားပေးလေ၏။

မေလေးသည် ကျွန်တော့်ဘဝထဲကို ထဲထဲဝင်ဝင် သိမြင်လာသည်နှင့်အမျှ စာနာမှုလေးတွေ၊

ကူညီမှုလေးတွေ ပြုလာခဲ့သည်။ ချို့တဲ့နွမ်းပါးစွာ ပညာသင်ကြားရသော ကျွန်တော်သည် ကျောင်းစာအုပ် ပြည့်စုံရေးပင် အနိုင်နိုင်၊ ကျူးရှင်တက်ရန်နှင့် အထူးထုတ်စာအုပ် ဝယ်နိုင်ရေး အလှမ်းဝေးလှပေ၏။ မေလေးသည် ကျွန်တော်မတောင်းဆိုရဘဲ အထူးထုတ်စာအုပ်များကို ငှားရမ်းကာ အကူအညီပေးခဲ့၏။ အခက်အခဲမှန်သမျှကိုလည်း ကျွန်တော့်အား ကူညီဖြေရှင်းပေးလေ့ရှိသည်။

ပထမအစမ်းစာမေးပွဲတွင် ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာရှုံးသောအခါတွင် မေလေးသည် ချက်ချင်းပင် စီမံချက်များ ရေးဆွဲပါတော့သည်။ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်မှ အင်္ဂလိပ်မီးနင်းလေးတွေကို တစ်နေ့ငါးမျိုးကျက်ခိုင်းသည်။ ကျောင်းရောက်လျှင် မေလေးထံတွင် အလွတ်ဆိုပြရသည်။ တစ်နေ့ မီးနင်းငါးမျိုးဖြင့် ရက်တွေ၊ လတွေ ကြာလာသောအခါ မီးနင်းတွေ အများကြီး ရမည်ဟုဆိုပါသည်။ အရှင်သူမန

၏ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်၊ အက်ဆေးရေးနည်း၊ ပေးစာရေးနည်း၊ ဝါကျတည်ဆောက်ပုံရေးနည်းစာအုပ်ကို ပေးခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်မှာ လွယ်ကူရှင်းလင်းစွာ ရေးသားထားသဖြင့် ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်အထောက်အကူပြုလှပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ မေလေး၏ ကျေးဇူးဖြင့် အင်္ဂလိပ်မီးနင်းများရလာသည်။ အင်္ဂလိပ်စာသင်ခန်းစာများနားလည်လာသည်။ အက်ဆေးများနှင့် ဝါကျများကုန်လည်း တည်ဆောက်၍ ရေးတတ်လာသည်။

မေလေးသည် ပညာရေးသာမက ကျွန်တော့်ဘဝ၏ အထီးကျန်ဆန်မှု၊ အားငယ်မှုတွေကိုလည်း ကြင်နာစွာ နွေးထွေးအားပေးလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်က လမ်းလျှောက်ရင်း ဘဝကို သိမ်ငယ်စွာ ခေါင်းကြီးငိုက်စိုက်ဖြင့် သွားလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ မေလေးက..... “ယောက်ျားဆိုတာ ခေါင်းကြီးငုံ့မသွားရဘူး၊ ရင်ကိုကော့၊ ခေါင်းကို မတ်မတ်ထားသွားရတယ်။

ဘဝ ကို အရှုံးပေးအားငယ်စိတ်မမွေးပါနဲ့၊ ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲပဲ၊ ရဲရဲတိုက် စမ်းပါ ကိုရဲ့” စသဖြင့် အားပေး စကားများ ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝသည် တစ်ကောင်ကြွက်၊ တစ်မျက်နှာ အထီး

ကျန်ဆန်လှသည်။ သစ်ခြောက်ပင်လို စိမ်းလန်းစိုပြည်မှု ကင်းမဲ့လှသည်။ ကုန်းမအိုလို ခန်းခြောက်လှပေသည်။ စမ်းရေပမာ မိဘမေတ္တာနှင့်လည်း ဝေးခဲ့ရသူဖြစ်၍ မေလေးသည်သာ ကျွန်တော့်ဘဝအမှောင်မှာ လရောင်ပမာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ဘဝရဲ့

သဲကန္တာရမှာ ပထမဦးဆုံး စတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ‘အိုအေစစ်’လေးပမာပင်။

မေလေးသည်သာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အင်အားတစ်ရပ်ပင်။

သို့ဖြစ်၍ ကျောင်းပိတ်ရက်လေးများသည် ရေဝေးသည့် ကြာပမာလို ခြောက်သွေ့နွမ်းလျှလှ၏။ မေလေးနှင့် ဝေးမှ ကျွန်တော့်ရင်မှာ မည်မျှအထိ စိုးမိုးနေပြီဟု နားလည်ခဲ့ရ၏။ ညအမှောင်မှာ လရောင် ပျောက်သည့်နယ် ခံစားရပေ၏။

နွေအကြောင်းကို ဥဩငှက်ကလေးတွေ သိသလို ကျွန်တော့် ဘဝကိုလည်း မေလေးသိ၏။

ပိတုန်းနှင့် လိပ်ပြာအကြောင်းကို ပန်းလေးတွေ သိသလို ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ချစ်အားငယ်မှုလေးတွေကို မေလေးလည်း သိနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နှစ်ဦးလုံး ရဲ့ရင်မှာ သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးများက တစ်စတစ်စ ရစ်ချည်လို့နေပေတော့သည်။

ငါးသိုင်းချောင်းမြို့၏ တန်ဆောင်တိုင်မီးထွန်းပွဲတော်မှာ မီးရောင်စုံတို့ဖြင့် သာယာလှပနေ၏။ ဖျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၊ စတိတ်ချိရိုးပွဲများကလည်း မြိုင်ဆိုင်လျက်ရှိ၏။ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ည၏ ငွေလမင်းကြီးသည် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ထွန်းလင်းတောက်ပနေလေသည်။ ပရိသတ်များကလည်း ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်တားလျက်ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်သည် စတိတ်ချိရိုးပွဲတွင် မေလေးအား တိုးဝေရှာဖွေနေမိသည်။

မေလေးကို ကျွန်တော် ချစ်သည်။ ချစ်တဲ့စိတ်ကို မျိုသိပ်ထား

မေလေးကကျွန်တော့်အား
ရွန်းလဲ့တောက်ပသော
မျက်လုံးများဖြင့်
နှစ်လိုဖွယ်ကြည့်နေခဲ့သည်။
ကျွန်တော်သည်
ရင်ကိုဖိထားမိသည်။
ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။
အချစ်ဆိုသည်မှာ
ကျွန်တော့်အတွက်
မေလေးနဲ့တွေ့မှု
ပထမဦးဆုံး.....

ရသည်မှာ အလွန်ပင် ပင်ပန်းလွန်းလှပေသည်။ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းငှာ မတတ်သာတော့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ဒီနေ့တွင် မေလေးအား ချစ်ခွင့်ပန်သည့်စာလေးတစ်စောင် ပေးဖြစ်အောင်ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်သည် စတိတ်ချိရိုးစင်၏ ရှေ့ထောင့်တစ်နေရာတွင် မေလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အင်္ကျီဖက်ဖူးရောင် အစိမ်းနုလေးဖြင့် လပြည့်ည၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် ပြုံးရွှင်စွာ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမြင်နေသည်။ ရိုးရှင်းစွာ လှပနေသော မေလေး၏မျက်နှာမှာ ပြုံးလိုက်သောအခါ ပါးချိုင့်လေးက လမင်းနှင့်အပြိုင် လှပလျက်ရှိခဲ့၏။

မေလေးက ကျွန်တော့်အား ရွန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် နှစ်လိုဖွယ် ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ရင်ကိုဖိထားမိသည်။ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် မေလေးနဲ့တွေ့မှုပထမဦးဆုံး နားလည်ခွင့်ရခဲ့သူဖြစ်သည်။

မေလေးက အလိုက်သိစွာပင် လက်ဟန်ပြု၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ပရိသတ်များဘေးမှပတ်၍ သွားရောက်တွေ့ဆုံလိုက်

သည်။

“ကို နေကောင်းလားဟင်၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ပြောပါဦး”

မေလေးက စိုးရိမ်ကြီးစွာ မေးပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ‘အံ့ပုန်း ချစ် လူမိသည့်’ပမာ ခေါင်းငုံ့လျက် ရှိနေ၏။

“ယောက်ျားဆိုတာ ခေါင်းကြီးငုံ့မနေဘူးလို့ ပြောထားတယ်လေ၊ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောရဲရတယ်”

“ပြောမယ်၊ စကားတွေ ဒီစာထဲ မှာရှိပါတယ် မေဝါရယ်၊ ဒီစာလေးကိုသာ ဖတ်ကြည့်ပါ တော့နော်”

ကျွန်တော်က စာလေးကို မေလေးလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ မေလေးက ပြုံးပြလျက် စာကိုယူထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း မေလေးအား ကသုတ်ကရက် နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာခဲ့ပါတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် စတိတ်ချိစင်ပေါ်မှ ဇော်ဝမ်း၏ တေးသီချင်းသံ ပျံ့လွင့်၍လာသည်။

“မင်းရည်မှန်းသည်က...စိန်ခဲမြဲခဲ၊ ငါ့မှာတော့...လမ်းခင်းတဲ့ ကျောက်ခဲ.....”

ချစ်ခွင့်ပန်ပြီးနောက် မေလေးသည် ကျွန်တော့်အား စိတ်မဆိုးပေ။ ပို၍ပင် ဂရုစိုက်လာသည်။ ကျောင်းတက်ချိန်တွင် အင်္ဂလိပ် မီးနင်းလေးတွေကို ဆိုပြခိုင်းသည်။ မုန့်စားကျောင်းဆင်းလျှင် ကျွန်တော့်အတွက် မုန့်လေးတွေ ဝယ်

လာသည်။ ကျွန်တော်ကြိုက်သော အနီရောင်ပန်းလေးများ ပန်လာသည်။ မေလေးကလည်း အနီရောင်ကြိုက်သည်ဟုဆိုသည်။ နှစ်ဦးလုံး အကြိုက်ချင်းတူတာများသည်ဟု မှတ်ချက်ချပြီးပြောသေးသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အား ချစ်ပါသည်ဆိုသောအဖြေကိုတော့ မပေးခဲ့ပေ။ စာမေးပွဲ အောင်စေချင်သည်။ ဒီစိတ်တွေဝင်နေလျှင် စာမှာပေါ့သွားမည်။ စာမေးပွဲအောင်လျှင် အားလုံးစိတ်ချမ်းသာရမည် စသည်ဖြင့် နှစ်သိမ့်ပေးလျက်ရှိသည်။

“ကိုရယ် စာကြိုးစားပါ။ ကိုဘဝက ဆိုးပါတယ်။ (၁၀)တန်းအောင်ရင် ကိုလိုချင်တာတွေ ပြည့်စုံမှာပါကွယ်”

မေလေးသည် ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါသည်။ သံယောဇဉ်လည်းရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ချစ်ပါသည်ဆိုသော စကားကိုဆိုရန် အဟန့်အတားတစ်ခုက တားဆီးနေသလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် မေလေး၏ ရိုးရှင်းသော အလှအပကို သာမက ဖြူစင်ရိုးသားသော စိတ်ထားကိုပါ ချစ်ခင်နှစ်သက်ရသူဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်လာ

သည်။ မေလေးအား ပိုချစ်လေ ပိုခံစားရလေဖြစ်သည်။ နှစ်သိမ့်ပေးမှုလေးတွေနဲ့ မတင်းတိမ် မကျေနပ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မေလေးထံမှ အချစ်ကိုရရှိရန် အပြင်းအထန် ကြိုးပမ်းခဲ့မိလေသည်။ စာများ အပြန်အလှန်ရေးကြရင်း စာမေးပွဲကြီးလည်း နီးကပ်လာပါတော့သည်။ နောက်ဆုံး မေလေးသည် ‘ကိုလေးအား ချစ်ပါသည်’ဆိုသောအဖြေကို ပေးလိုက်ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကိုလေးဟုသာ စတင်ခေါ်ဝေါ်လာသည်။

ကျွန်တော့်အား မည်မျှအထိ ချစ်သလဲဟုဆိုလျှင် ကိုလေးဟု ခေါ်ဆိုခြင်းမှာ သူ့မိသားစုတွင် သူ့အစ်ကိုလေးသည် သူ့အား အချစ်ဆုံး၊ အလိုလိုက်ဆုံးဖြစ်၍ အစ်ကိုလေးကို အချစ်ဆုံးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား ကိုလေးဟု အမြတ်တနိုး ခေါ်ဆိုရကြောင်း ရှင်းပြသည်။

မေလေးတွင် ချစ်ဦးသူ ရှိ မရှိ ကျွန်တော်မသိ။ မေလေးသည် ကျွန်တော်၏အချစ်ဦးမို့ ရူးမတတ်ချစ်ခဲ့ရသည်။ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့ ငဝန်ရေကာတာကြီးဘေးက ကြွကန်ကြီးဘေးမှာ မေလေးခေါ်၍ တွေ့ခဲ့ကြသည်။

ငဝန်မြစ်ကမ်းသာယာတော် တတားကြီးပေါ်တွင် ငွေပြည်ဆေး

ညင်းများဖြင့် မေလေးနှင့်အတူ သမ်းလျှောက်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မထိရက်၊ မတို့ရက် ချစ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်အချစ်က မေလေးကို ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို ကြည့်နေချင်သည်။ ဘဝတစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်သာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည့် အချစ်မျိုးဖြစ်၍ တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးလှ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်မေလေးသည် အချစ်စိတ်တွေ တရှိန် ခိုန်တက်လျက်ရှိနေ၏။ ကျောင်းပိတ်ရက်လေးများသည် တစ်ကမ္ဘာခြားသည့်နယ် ရှိချေ၏။ စာမေးပွဲကြီးလည်း နီးကပ်လာပေပြီ။ ထိုစဉ် ကျွန်တော့်ဘဝကံကြမ္မာသာမက အချစ်ကံပါ ဆိုးခဲ့ရသောသတင်းကြားရပါတော့သည်။ သူငယ်ချင်းဇေယျက အရေးတကြီးဖြင့် ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာသည်။

“သူငယ်ချင်း မင်းကိုငါ ပြောမလိုစဉ်းစားနေတာ ကြာပြီကွ၊ အခုတော့ မင်းကိုလည်း ငါသနားတယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောမှဖြစ်မယ်ကွ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာများလဲကွ”

“မင်းချစ်နေတဲ့ မေဝါက ကိုမြတ်မင်းနဲ့ ချစ်နေတာ ကြာပြီကွ၊ မင်း အလိမ်ခံနေရတာ”

ကျွန်တော် ဆက်၍မကြားချင်တော့။ ကြေကွဲဆိုနှင့်စွာ ခံစား

လိုက်ရသည်။ နုနယ်သော နှလုံးအိမ်တွင် စိတ္တဆန်ဆန် ထွက်ပြေးငိုကြွေးလိုက်ချင်ပါသည်။

နောက်တော့ မေလေးက အမှန်တကယ်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံသည်။ ကိုမြတ်မင်းသည် သူ့အစ်ကိုလေး၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ နီးစပ်မှုရှိသည်။ စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံ ဒုတိယနှစ် တက်နေသူဖြစ်သည်။ အ-သုံးလုံး စာတတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုတွင် တစ်ဖွဲ့တည်း အတူလှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ကိုမြတ်မင်းကိုလည်း သစ္စာမဖောက်ချင်။ ကိုလေးကိုလည်း ချစ်သံယောဇဉ် ငြိတွယ်မိပါကြောင်း၊ စာမေးပွဲ ကျရှုံးမှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။ ကျွန်တော် ချစ်ခွင့်ပန်စဉ်က မေလေးတွင် အဟန့်အတားတစ်ခု ကာဆီးနေခြင်းမှာ ကိုမြတ်မင်းကြောင့်ဟု အခုမှ နားလည်မိသည်။

စာမေးပွဲကြီးက မနက်ဖြန်ဖြေရမည်။ ကျွန်တော် စာဖတ်၍မရတော့ပေ။ အချစ်ဦးမို့ အရှူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ကျွန်တော့်အချစ်ဝိညာဉ်သည် မေလေးဆီမှာ ရစ်ဝဲနေလေသည်။ ည တစ်ချက်တီးကျော်နေပေပြီ။ ကျွန်တော်သည် အချစ်ရူးပမာ မေလေးတို့အိမ်ရှိရာ ငဝန်ရေကာတာကြီးဘေးသို့ အပြေးလေးသွားနေမိသည်။

ငါးသိုင်းချောင်း ငဝန်ရေကာတာကြီးမှာ မြေကြီးတစ်ကောင်ပမာ ကွေ့ဝိုက်လို့ ကွန်ချာဝေးကွာလှပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝက အချစ်ဆိုသော မျက်မမြင်လမ်းပြရာ နောက်မှာ လမ်းပျောက်နေသူပမာ ဖြစ်နေသည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်

ကျော်၍ ခွေးများက ဟောင်လျက် ရှိ၏။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားက ကျရာ တွေ အလိုလို ရွတ်ဆိုနေမိသည်။

“ချစ်သစ်တတ်ကြီးမှာ...ကျွမ်းကျင်စွာ တစ်တိုက်ထိမ်းဆွေးလျက်...ပြေးလျှော်အပြင်းထန် စုတ်ညှစ်ထားခြင်း...ရှိစေတော့ ဝေးရာ အဆည်းလည်း ရှာချင်နား...”

ထိုစဉ် မေလေးတို့အိမ်နားသို့ အရောက်တွင် သေနတ်မောင်းထိုး သံ ‘ဗျောက်ခနဲ’ကြားလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ဝကို သေနတ်ဖြင့်ချိန် ထားပါသည်။ ညကင်းလှည့်နေ သော ပြည်သူ့စစ်များနှင့် တွေ့ဆုံ မိခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တာအောက်ဆင်း ပြေးသည်။ ခွေးနဲ့တွေ့မည့်အစား ပြည်သူ့စစ်နဲ့ ရင်ဆိုင်မည်ဟု ဆုံး ဖြတ်လျက် တာပေါ်ပြန်တက်လိုက်

သည်။ ပြည်သူ့စစ်များက ဘယ်လို ထင်သည်မသိ၊ နောက်ဆုတ်သွား သည်။

ကျွန်တော်က ပြည်သူ့စစ်များ ကို ရှင်းပြရာ ကျောင်းသားဖြစ်၍ ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ပြန်ပို့ပေးခဲ့ သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မေ လေး သိနေသည်။ မေလေးတို့ အိမ်တွင် မီးရောင်ပျံပျက် တွေ့နေ ရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် “အချစ်မှာ သတ္တိရှိတယ်”ဟု နားလည်သွားမိသည်။

စာမေးပွဲကြီး ဖြေဆိုနေပြီဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးလုံးမှာ အချစ်စိတ်တွေ မွန်နေသဖြင့် ဖြေ

ကျွန်တော်ကပြည်သူ့စစ်များ ကိုရှင်းပြရာကျောင်းသားဖြစ်၍ ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မေလေးသိနေသည်။ မေလေးတို့အိမ်တွင်မီးရောင်ပျံပျက် တွေ့နေရသည်။ ထိုစဉ်ကကျွန်တော်သည် အချစ်မှာ.....

ဆိုနိုင်ခြင်းမရှိကြ။ နောက်ဆုံးနေ့ တွင် ကျွန်တော် စာမေးပွဲဖြေဆိုရန် ကျောင်းအရောက် ဆင်ဝင်အောက် ၌ လူတစ်ယောက်၏ခေါ်သံကိုကြား လိုက်ရသည်။

“ကိုမင်းမင်း”

ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်ရာ လူ နှစ်ယောက် ခပ်ထန်ထန် ရောက် ရှိလာပါသည်။

“ကိုမင်းမင်းဆိုတာ.....”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပါ”

“ကျွန်တော် ကိုမြတ်မင်းပါ” ကိုမြတ်မင်းက ကျွန်တော် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါသည်။ သူနှင့် အတူပါလာသော ကိုမင်းမောင်နှင့်

သည်။ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူ၏
သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကိုတီ
ဆိုင်တက်နေကြောင်း မိတ်ဆက်
ပေးပါသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ မေဝါအကြောင်း
ကျွန်တော်ကြားတယ်၊ အဲဒါ အဖြစ်
မှန် သိချင်တယ်”

ကိုမြတ်မင်းနှင့်ပါလာသော ကို
မင်းမောင်က ကျွန်တော့်အား ခပ်
ဆန်ထန်လေး ကြည့်နေသည်။

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်ရှင်းပြ
ဦးမယ်၊ မေဝါက ပြောပါတယ်ဗျာ၊
သူမှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ ကိုမြတ်မင်း
ဆွေ၊ ကျွန်တော်ကသာ ဇွတ်အတင်း
ခွင့်ခွင့်တောင်းနေတာပါ။ ကျွန်တော့်

အပြစ်တွေပါ။ မေဝါက ကိုမြတ်မင်း
အပေါ် သစ္စာရှိပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် စာမေးပွဲဖြေရန်
ခေါင်းလောင်းသံက တဒေါင်ဒေါင်
မြည်လာသည်။

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ကိုမြတ်မင်းရဲ့
သစ္စာရှင်မလေးကို ကျွန်တော်ကပဲ
နောက်ဆုတ်လိုက်ပါပြီ၊ ကျွန်တော့်
ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကိုမင်းမင်း ခေါင်းလောင်း
တီးနေပြီလေ၊ စာမေးပွဲသွားဖြေပါ
တော့ဗျာ”

ကိုမြတ်မင်းနှင့် ကိုမင်းမောင်
တို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့
ဆုံရှင်းလင်းပြီးနောက် ခင်မင်ရင်း
နှီးသွားပါတော့သည်။ ပထမတွင်
သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်တော့်အား
ရန်မူရန် ရည်ရွယ်ထားကြောင်းနှင့်

စိတ်ထားသဘောထား သိရတော့
ခင်မင်လေးစားမိကြောင်း မေလေး
ထံ ပြန်ပြောကြလေသည်။ မေ
လေးကလည်း သူ့ကိုလေး၏စိတ်
ဓာတ်ကို သိပြီးဖြစ်၍ မထူးဆန်း
ကြောင်း ကျွန်တော့်ထံ သတင်း
ကောင်း ပါးခဲ့သေးသည်။

အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်
လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်သည်
မေလေးကို အနစ်နာခံခြင်း၊ ခွင့်
လွှတ်ခြင်းတို့ဖြင့် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပါ
တော့သည်။ လမင်းကြီးကို အဝေး
ကကြည့်လို့ ချစ်နေရသူပမာသာ ရှိ
နေပါတော့သည်။ ပူလောင်သည့်
ဇွေရွက်ကြွေတောမှာ ပန်းလျှံမော
ခဲ့ရသူသာ ဖြစ်နေ၏။

မကြာမီ စာမေးပွဲအောင်စာ
ရင်းတွေ ထွက်လာပါသည်။ ကျွန်
တော်နှင့်မေလေး နှစ်ယောက်စလုံး

အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ကုန်
လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်သည်
မေလေးကို အနစ်နာခံခြင်း၊
ခွင့်လွှတ်ခြင်းတို့ဖြင့်
စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပါတော့သည်။
လမင်းကြီးကို အဝေးကကြည့်လို့
ချစ်နေရသူပမာသာ ရှိ
နေပါတော့သည်။
ပူလောင်သည့်
ဇွေရွက်ကြွေတောမှာ....

ကျွန်းပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သောကဗျာပါရတွေဖြင့် မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးဆင်းခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝရည်မှန်းချက်တွေ ပျက်ပြယ်သွားခဲ့လေပြီ။ မှောင်လွန်းသော ညများကို ဖြတ်သန်းနေရသော မိဘမဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝသည် ပိုမိုနက်ရှိုင်းဆိုးရွားသော ဘဝ၏အကွဲဝဲကယက်အတွင်းသို့ သက်ဆင်းကျရောက်ရလေတော့၏။ အချစ်လည်း ပျောက်၊ ဘဝလည်းပျောက်ခဲ့ရပေသည်။

ဒေါ်လေးသည် စာမေးပွဲကျ ရှုံး၍ တရိုက်မဲ့မဲ့ ငိုကြွေးနေသော ကျွန်တော့်ကို အားပေးစကားများ ပြောလာခဲ့သည်။

“သားရယ် တစ်နှစ်ပဲကျသေးတာပဲ၊ နောက်တစ်နှစ် ပြန်ဖြေပေါ့၊ ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ပြန်ကြိုး

စားရင် အောင်နိုင်ပါတယ်ကွယ်” ဒေါ်လေးသည် အမေ၏ညီမအရင်းဖြစ်၍ သားတစ်ယောက်လို ကရုဏာသက်စွာ ကျွန်တော့်အား ကျောင်းပြန်ထားလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဘဝကို လူသစ်၊ စိတ်သစ်ဖြင့် ပြန်စရပေတော့မည်။ ကြမ်းတမ်းသောလမ်းကို လျှောက်လှမ်းနေရသူမို့ ‘ဘဝအောင်လံ လွှင့်ထူရေး’ နေ့မနား၊ ညမအား စာကြိုးစားရပါတော့မည်။ မရမနေ ဘဝအခြေကို ထူထောင်ရပေမည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ဘဝနာလျက် အပြင်းအထန် စာကြိုးစားခဲ့ရာ တစ်နှစ်ဆိုသောအချိန်မှာ ကုန်ဆုံးခဲ့ပါတော့သည်။ အချိန်နှင့်အမျှ အရာရာတို့သည် ပြောင်းလဲလာသည်။ ကျွန်တော်သည်

(၁၀) တန်းစာမေးပွဲ အောင်ပြီး လျှပ်စစ်ဌာနတွင် စာရေးဝင် လုပ်ကာ ပညာဆက်သင်ပါသည်။ ထို့နောက် ဥပဒေဘွဲ့ရရှိခဲ့ပြီး ရာထူးများတိုး၍ မြို့နယ်လျှပ်စစ်ဦးစီးမှူးအဖြစ် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ စေတုတ္တရာမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့မိန့်ကျလာသည်။

ကျွန်တော် စေတုတ္တရာမြို့သို့ ပြောင်းရာ ရန်ကုန်ကားဂိတ်တွင် ဇေယျနှင့် တွေ့ပါသည်။ ဇေယျက ကျွန်တော့်အားတွေ့လျှင် အားရဝမ်းသာဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့၏။

“ဟာ.....မင်းမင်း၊ မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါ စေတုတ္တရာကို ပြောင်းရမယ်၊ အခုပြောင်းလာတာလေ”

“ဟုတ်လား၊ မင်း မေဝါတို့ အကြောင်း ကြားသေးလား”

“ငါလည်း ငါ့ဘဝ ငါကြိုးစားနေရတာ၊ သူနဲ့ မျက်ခြည်ပြတ်သွားပါပြီ သူငယ်ချင်းရယ်”

“သူနဲ့ကိုမြတ်မင်း စေ့စပ်လိုက်ပြီကွ”

“ဒါဘာဆန်းလဲကွာ၊ ဇေယျရယ် သူတို့က ချစ်သူတွေပဲ”

“အေး မင်းကို ဆန်းတာကို ပြောမလို့ကွ၊ မင်းမေဝါက ကိုမြတ်မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း ကိုမင်းမောင်နဲ့ ဘာလိုလိုကွ၊ ဒါကြောင့် ကိုမြတ်မင်းက စေ့စပ်တာကို မျက်သိမ်းတော့မယ် ကြားနေတယ်”

ဇေယျ၏စကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ တွေ့နေမိသည်။ ကျွန်တော်သည် လေးကို အချစ်ဦးမို့ ရူးမတတ်ချင်ခဲ့ရသည်။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ချစ်ရသော အချစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဇေယျရဲ့စကားတွေကြား

www.burmeseclassic.com

အဘွား ကျွန်တော့်ရင်မှာ “မေလေး နှစ်လုံး မင်းအချစ်တွေက သစ္စာမဲ့ ဘဝနဲ့ ချစ်ခြင်းတွေလား။ နုနုနယ် နယ် သဘောလွယ်သူလေလား။ ကို သေးကိုရော အထီးကျန်ဘဝလေး နဲ့ ကရုဏာသက်ဝင် ချစ်ခင်လာ လေသလား” ဟု အတွေးများ ချာ ချာလည်ခဲ့ရပေပြီ။ ဇေယျက လမ်း နဲ့ ခါးနီး ရယ်မော၍ ပြောသွား သေးသည်။

“မင်းတို့သုံးယောက် က ကိုမြတ်မင်း၊ ကိုမင်း နောင်၊ ကိုမင်းမင်း ဆို တော့ ‘မ’ အကွ ရာ နှစ်လုံးပိုင်ရှင်တွေကွ။ ဒီကောင်မလေးက ‘မ’ ဇီလုံးကို အပီလှည့်စား ထားကွ။ ဟား ဟား..... ဟား”

ဇေယျက ဘယ်လိုပင် ပြောပါစေ။ မေလေးအတွက် ကျွန်တော့် နှလုံးသားက ကျင့်သား ရနေပါပြီ။ ချစ်လျှင် အပြစ်မမြင် ဆိုသကဲ့သို့ မေလေးကို ကျွန်တော် အပြစ်မမြင်ပေ။ ထာဝရ အ ကောင်းမြင်နေသူ သာဖြစ်၏။ မေလေးကိုချစ်တာ တစ်ခုပဲသိ သည်။

“ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာ” ဆိုသည့်အလား ဘဝ အမှောင်၏ လရောင်လေးကို မေ့

ပျောက်နိုင်ဖို့ငှာ ကျွန်တော် မစွမ်း သာ။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်- မကွေး ကားထွက်ရန် အချိန်လို သေးသဖြင့် ကားဂိတ်တွင် နားနေ

ပိုနေသဖြင့် သတင်းစာတစ်စောင် ဝယ်ဖတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် တွေ့လိုက်ရသော သတင်းတစ်ခု ကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းများ ပြူးကျယ် သွားပါတော့သည်။

“စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း၊ ဖျက်သိမ်းခြင်း”

ကျွန်တော် ကိုမြတ်မင်း၊ မှတ် ပုံတင်-----နှင့် ကျွန်မ မမေဝါ၊ မှတ်ပုံတင်----- တို့သည် (--) ရက်နေ့တွင် နှစ် ဖက်သော ဂုဏ် သရေရရှိ လူကြီး များရှေ့မှောက်တွင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ခဲ့ကြပါသည်။ ယခု အခါ ကျွန်တော်တို့ သည် စိတ်သဘော ထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ပါ သဖြင့်(---)ရက်နေ့မှစ၍ စေ့ စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း အား ဖျက်သိမ်း လိုက်ပါ

ပါသည်။ “သတင်းစာတွေရမယ်နော်၊ ဒီနေ့ထုတ် သတင်းစာတွေပါ။ သတင်းထူးတွေ ဖတ်ရမယ်နော်” သတင်းစာလက်ပွေ့သမား လေး သတင်းစာရောင်းနေခြင်းဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်သည် အချိန်တွေ

သည်။ ကိုမြတ်မင်း မှတ်ပုံတင်-----

“စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း သည်းခံ ပါ”

ကိုရွှေသိမ်အေး (ငါးပုန်းချောင်း)

ရေငါး အလျော်ပေးတဲ့ ယောက်ျား

အလှူတော်ပေးတဲ့
ယောက္ခမ

ရေကူးစိမ်း

“ဒီမှာ ဦးလေး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖုန်းကို ပြန်ဝယ်ပေးပါ။ မဝယ်ပေး နိုင်ရင် ဦးလေးကိုလည်း ကျွန်တော် မညှာဘူး”

ဦးသောင်းစိန်မှာ တူဖြစ်သူ၏ ရင့်သီးစွာ ကြိမ်းမောင်းသံကို နေ့ တိုင်းလိုလို ကြားနေခဲ့ရ၍ ပတ်ဝန်း ကျင်အလယ်တွင် အရှက်ကွဲနေရ သည်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျောင်း ဆရာဖြစ်၍ မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာအရ ပိုမို၍ အရှက်ရစေခဲ့ရသည်။

“အေးပါ ငါ့တူရယ်၊ ဦးလေး နောက်သုံးလေးရက်ဆို ငါ့တူရဲ့ဖုန်း ကို ပြန်ဝယ်ပေးပါမယ်”

“ဦးလေးရဲ့ကတိ တည်ပါစေ”

“အေးပါ ငါ့တူရယ်”

ဦးသောင်းစိန်က တူဖြစ်သူကို

ပြောသာပြောရသည်။ ထိုအချိန်က ဖုန်းတစ်လုံး၏တန်ဖိုးမှာ ကျပ် (၁၂) သိန်းဝန်းကျင်ဖြစ်နေ၍ မည်သို့ဖြေ ရှင်းရမည်ကို စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေခဲ့ သည်။

ဦးသောင်းစိန်က နိုင်ငံခြားတွင် အလုပ်လုပ်ရန်အတွက် သားဖြစ်သူ ကို နိုင်ငံခြားသို့ စေလွှတ်နိုင်ရန် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ဖုန်းကို ငှားရမ်း ရောင်းချပြီး စေလွှတ်ခဲ့ရ၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူက မျက်နှာပူ၍ သူ၏သားဖြစ်သူကို နေ့စဉ် ဦး သောင်းစိန်၏အိမ်သို့ စေလွှတ်ပြီး ဖုန်းကိုပြန်တောင်းခိုင်းခဲ့၏။ တူဖြစ် သူကို ကျေနပ်အောင်ပြောလိုက်၍ ပြန်သွားချိန်ဝယ် ဦးသောင်းစိန်က အစ်ကိုဖြစ်သူထံ အိမ်နီးချင်းထံမှဖုန်း ဖြင့် ဆက်သွယ်၍ တောင်းပန် စကားဆိုလိုက်ရသည်။

“ဟယ်လို...အစ်ကိုညီပုလား။ ကျွန်တော်က ညီလေးသောင်းစိန် ပါ”

“အေး...မင်းဘာပြောမလို့လဲ”

“အစ်ကို့ကို တောင်းပန် စကားပြောဖို့ပါ”

“မတောင်းပန်နဲ့၊ ဖုန်းပြန်ပေး ရင် ပြီးပြီ”

ဦးသောင်းစိန်က အစ်ကိုဖြစ် သူထံ ဖုန်းဆက်ပြန်သော်လည်း အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ခက်ထန်မာကျော စွာ ပြောဆိုခြင်းခံရ၍ စိတ်မဆိုးနိုင် ဘဲ အောက်ကျို့ခံကာ တောင်းပန် ရပြန်သည်။

“သောင်းစိန်.....မင်း ဖုန်းယူ သွားပြီးကတည်းက အိမ်ကိုတောင် မလာတော့ဘူး၊ မင်းကွာ.....”

“အစ်ကိုရယ် ညီလေးအဆင် မပြေသေးလို့ပါ”

“မင်းပြောရင် ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒါ ကြောင့် ငါ့သားကို မင်းဆီလွှတ်ရ တာ၊ အဲဒီဖုန်းကိစ္စ ငါ့သားကိုပဲ မင်းရှင်းလိုက်၊ ဒါပဲ”

ဦးသောင်းစိန်မှာ ဖုန်းကိုတိုင် ရင်း တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသော

ရင်ကို လက်နှင့်ဖိထားလိုက်ရ၏။
ပြီးနောက် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် အိမ်သို့
ပြန်ခဲ့ရသည်။

“ကဲ...မောင်မင်းသူ၊ မင်းဟာ
အခုဆို ငါ့ရဲ့သမက်ဖြစ်သွားပြီ၊
မောင်မင်းသူအနေနဲ့ ဘာဆက်လုပ်
မယ်လို့ စဉ်းစားထားသလဲ”

မင်းသူက ယောက္ခမကိုတစ်
လှည့်၊ ကြင်စဉ်းဇနီးဖြစ်သူ မငြိမ်း
သူကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း သက်
ပြင်းရှည်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။

“အဖေတို့သဘောပါပဲ၊ သား
ကတော့ လယ်ယာလုပ်ငန်းကိုပဲ
ဆက်လုပ်ချင်တယ်”

မင်းသူမှာ ပညာတတ်၊ လယ်
သမားသားသမီးဖြစ်သည်။ သူကျွမ်း
ကျင်သော လယ်ယာလုပ်ငန်းကို

လုပ်ကိုင်လိုကြောင်း ပြောပြလိုက်
၏။

မင်းသူ၏အဖြေစကားကို
ကြားရသည်နှင့် မငြိမ်းသူ၏ဖခင်
ဖြစ်သော ဦးသောင်းထွန်း၏မျက်
နှာမှာ အရောင်ပြောင်းသွားခဲ့၏။
သို့သော် ယောက္ခမဖြစ်သူက ရင်
ထဲမှစကားကို ထုတ်မပြောသေးပေ။

“အေး...မောင်မင်းသူ၊ မင်းတို့
လင်မယားက အခုမှ လက်ထပ်ပြီး
ကာစဆိုတော့ ငါပြောချင်တာကို
မပြောသေးဘူး။ ဘာလုပ်သင့်သလဲ
ဆိုတာ နောက်နှစ်လလောက်ကြာ
မှ ငါပြောမယ်၊ အခုတော့ ပျော်
ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ နေကြဦးပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

မင်းသူက ယောက္ခမ၏ပြော
စကားကိုကြားမှ စိတ်သက်သာရာ
ရခဲ့၍ သက်ပြင်းကိုချခဲ့ရလေသည်။

“အဖေ.....အဖေ”
အော်ခေါ်သံကြောင့်ဦးသောင်း

စိန်မှာ အံ့အားသင့်ခဲ့ရ၏။

“ဟင်...သား၊ ကြည်စိုး၊ မင်း
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြန်လာတာလဲ၊
စောစောစီးစီး ငါများ အိပ်မက် မက်
နေတာများလား”

“အဖေ့ရဲ့သား ကြည်စိုးပါ၊
နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ အဖေ
ပို့လိုက်တဲ့ အဖေ့သား ကြည်စိုး
လေ”

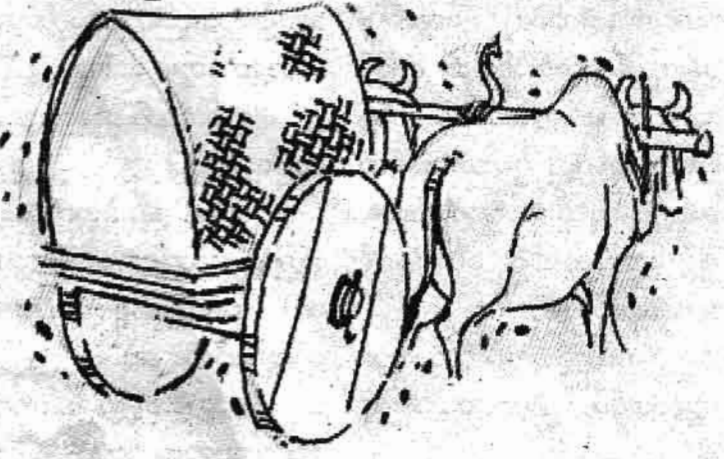
“မင်း ဘာအကြောင်းနဲ့ ပြန်
လာတာလဲ”

“သား ရှင်းပြပါမယ် အဖေ
ရယ်”

ဦးသောင်းစိန်က သားကို
ကြည့်ပြီး ဖင်ထိုင်လဲကျမလို ဖြစ်
သွားခဲ့ရ၏။ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်များ
ပျက်သွားပြီကို ချက်ချင်းသိလိုက်
၏။

အထုပ်အပိုးများ အိမ်ထဲသို့
သယ်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။
ဖခင်အနီးတွင်ဝင်ထိုင်၍ အလုပ်
လုပ်ရန် မြန်မာနိုင်ငံမှအထွက် စင်
ကာပူလေဆိပ်သို့အရောက်၌ ကြုံ
ဆုံခဲ့ရသည့် အခက်အခဲများကို
ပြောပြလိုက်၏။

အေဂျင်စီက အလုပ်အကိုင်
ရရှိစေမည်ဟု အာမခံပြီး ပို့ခဲ့သော်
လည်း စင်ကာပူလေဆိပ်ရောက်မှ
အလိမ်ခံရမှန်း သိလိုက်ရတော့၏။

www.burmeseclassic.com

ဦးသောင်းစိန်မှာ အနှစ်နှစ် အလလကျောင်းဆရာအလုပ်ဖြင့်
ချွေတာစုဆောင်းခဲ့ရသောငွေများနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ဖုန်းကို ငှားယူ၍ ရောင်းချပြီး သားကို
နိုင်ငံခြားသို့ပို့ပေးခဲ့ရသည်။ အကြွေးငွေကို မည်သို့ဆပ်ရမည်မှန်း မသိအောင်....

သားဖြစ်သူက ပြန်ပြောပြခဲ့၍ ဦးသောင်းစိန်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် မျက်ရည်ကျခဲ့ရတော့၏။

“အဖေရယ် မငိုပါနဲ့၊ သားတို့ရဲ့ဝင်္ဂကြွေးက ဆပ်လို့မကုန်သေးလို့နေမှာပေါ့”

“အဲဒီဆပ်လို့မကုန်တဲ့အထဲမှာ အကြွေးတွေကလည်း ဆပ်လို့မကုန်အောင် ဖြစ်နေရပြီကွ”

သားဖြစ်သူက နှစ်သိမ့်သော်လည်း ဦးသောင်းစိန်၏ရင်တွင်းမှ အပူသောကများမှာ ငြိမ်းအေးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ဦးသောင်းစိန်မှာ အနှစ်နှစ်အလလ ကျောင်းဆရာအလုပ်ဖြင့် ချွေတာစုဆောင်းခဲ့ရသောငွေများနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ဖုန်းကို ငှားယူ၍ ရောင်းချပြီး သားကို နိုင်ငံခြားသို့ ပို့ပေးခဲ့ရသည်။ အကြွေးငွေကို မည်သို့ဆပ်ရမည်မှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေခဲ့၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူက ဖုန်းကို နေ့တိုင်းတောင်းနေ၏။ သားဖြစ်သူ

အလုပ်အဆင်မပြေဘဲ နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာကြောင်း ကြားသိရပါက ညီအစ်ကိုချင်း ဥပဒေဖြင့် စကားပြောလာလျှင် အခက်။

ကျောင်းဆရာအလုပ်ကလွဲ၍ မည်သည့်စီးပွားရေးမှ လုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိသော ဦးသောင်းစိန်မှာ ဖြစ်ချင်ရာစိတ်တော့ဟုသာ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရတော့၏။

တစ်လ၊ နှစ်လဆိုသည့်အချိန်က ကြာလှသည့်မဟုတ်။ မင်းသူနှင့် မငြိမ်းသူတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ အချိန်များကို ကုန်မှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေခဲ့ကြ၏။

နှစ်လကျော်သည့်ကာလတွင် ယောက္ခမဖြစ်သူကိုယ်တိုင် မင်းသူကိုခေါ်တွေ့ပြီး သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြလိုက်၏။

“ကဲ...မောင်မင်းသူ၊ မင်းတို့လင်မယားလည်း ပေါင်သင်းခဲ့တာ

နှစ်လကျော်လောက်ရှိ သွားပြီ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

“ကဲ.....ဒါဆိုရင် မင်းတို့ရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ငါက ကြိုတင်စီစဉ်ထားတယ်၊ လယ်လုပ်ငန်းက ပင်ပန်းတယ်၊ ငါ့သမီးကလည်း လယ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နိုင်သူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းနဲ့ငါ့ရဲ့ သမီးရှေ့ရေးအတွက် မင်းကို နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ငါစီစဉ်ထားတယ်၊ မင်းရဲ့သဘောထားကို အခုပဲ ငါသိချင်တယ်”

မင်းသူက ယောက္ခမ၏ပြောစကားကို ကြားရသဖြင့် ဝမ်းသာသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ညားခါစဖြစ်သည့် ဇနီးဖြစ်သူက မင်းသူ၏တင်ပါးကို လက်နှင့်ကုတ်၍ ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

ချစ်ကြင်စခင်ပွန်းကို အဝေးသို့ မသွားစေလိုကြောင်း မင်းသူက နားလည်မိလိုက်၏။ ယောက္ခမဖြစ်သူက သမီး၏အချက်ပေးမှုကို

သတိထားမိ၍ သမက်ဖြစ်သူအား လေသံမာမာဖြင့် ထပ်မေးခဲ့၏။

“မင်း သွားမယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ အဖေ့ရဲ့စကားကို ငယ်စဉ် ကတည်းက မလွန်ဆန်ရဲ့ခဲ့ပါဘူး”

“ဒါမှ ငါ့သားကွ၊ ကဲ...အဖေ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်လိုက် တော့မယ်”

မင်းသူမှာ ယောက္ခမဆိုသည့် ဦးသောင်းထွန်းထံတွင် မိဘနှစ်ပါး

ကွယ်လွန်သည့်အချိန်မှစ၍ မှီခိုနေ ထိုင်ခဲ့ရသူဖြစ်၏။ ယောက္ခမလောင်း က ကျောင်းထားပေးသည်။ သား တစ်ဦးကဲ့သို့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ခဲ့သည်။ မင်းသူကလည်း လိမ္မာရေး ခြားရှိလှ၍ သားအဖြစ်မွေးစားသလို နေခဲ့ရ၏။

မင်းသူမှာ ဦးသောင်းထွန်းထံ တွင် နေထိုင်ရစဉ် ပညာသင်ရင်း ဦးသောင်းထွန်း၏အလုပ်များကို မျက်နှာလွှဲရသည်အထိ ကြိုးစားခဲ့ ၏။ ဦးသောင်းထွန်း၏ လယ်မြေ များကို ကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီး လုပ်ကိုင် ရသည်အထိ ကြိုးစားခဲ့ရလေသည်။

ဦးသောင်းထွန်းက မင်းသူ၏ လုပ်ရည်ကိုရည်ကို သဘောကျ ပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ သမီး ဖြစ်သူ မငြိမ်းသူနှင့် အိမ်ထောင်ချ ပေးခဲ့၏။ မငြိမ်းသူမှာ မင်းသူနှင့် အတူ ပညာသင်ဖက်ဖြစ်ခဲ့၏။ မင်း သူ (၁၀)တန်းအောင်တော့ အဝေး သင်တက္ကသိုလ်တက်ရင်း လယ်ယာ လုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်နေခဲ့သည်။

မငြိမ်းသူ တက္ကသိုလ်တက်နေ ချိန်၌ မငြိမ်းသူ၏ညီမ မခိုင်မာလာ က မင်းသူ၏ စားရေး၊ ဝတ်ရေးကို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့၍ မင်းသူနှင့် မခိုင် မာလာမှာ မောင်နှမအရင်းလို ရင်း နီးခဲ့ကြ၏။

“ကဲ.....ညီလေးသောင်းစိန်၊ အခု မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မင်းရဲ့ သား နိုင်ငံခြားမှာ အဆင်မပြေလို့ ပြန်လာတယ်ဆိုတော့ ငါ့ရဲ့ဖုန်းကို ဘယ်လိုပြန်လျှော်မလဲ”

“အစ်ကိုရယ် ညီလေးအနေနဲ့ သားနဲ့ပတ်သက်လို့ ပို့ပေးတဲ့ ကုမ္ပဏီကိုလည်း အကြောင်းကြား ထားပါတယ်၊ အခုလောလောဆယ် ဘာမှမထူးလို့ တရားရုံးမှာ တရား ရင်ဆိုင်နေပါတယ်၊ အဲဒါ.....”

ညီဖြစ်သူက အရှုံးပေးစကား ဖြင့် တောင်းပန်ခဲ့သော်လည်း ဧဋ္ဌ ကြေးကြောင့် ညီအစ်ကိုချင်းဆို သည့်အမြင်များ မရှိသလို ဖြစ်နေ ခဲ့၏။

“သောင်းစိန်.....မင်းယူတုန်း က ဒီလိုမျက်နှာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကွာ.....”

ညီအစ်ကိုချင်း လမ်း၌တွေ့ဆုံ ချိန်၌ ဦးသောင်းစိန်က အစ်ကိုဖြစ် သူ၏ ကြိမ်းမောင်းသံ၊ ခြိမ်းခြောက် သံများကြောင့် သေသော်မှကောင်း သေးဟုတွေးရင်း ညှိုးလျှော့ အိမ် ပြန်ခဲ့ရ၏။

ဦးသောင်းစိန်က အိမ်ရှေ့တံ ခါးနားတွင် ခြေစုံရပ်၍ ခတ်ထား သောသော့ကိုဖွင့်ရန် သော့တွဲကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ သော့ခလောင့် အနီးမှ ဖိတ်စာတစ်စောင်လှ ဦး သောင်းစိန်ကို စိတ်ဝင်စားစေခဲ့၏။

မင်းသူမှာ ဦးသောင်းထွန်းထံတွင် နေထိုင်ရစဉ် ပညာသင်ရင်း ဦးသောင်းထွန်း၏အလုပ်များကို မျက်နှာလွှဲရသည်အထိ ကြိုးစားခဲ့၏။ ဦးသောင်းထွန်း၏ လယ်မြေများကို ကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီး လုပ်ကိုင် ရသည်အထိ.....

www.burmeseclassic.com

ဘဲခါးရွက်ကြားမှ ပြုတ်ကျသွား
သာ ဖိတ်စာကို ကောက်ယူရင်း
ဆတ်ကြည့်လိုက်၏။

တစ်ချိန်က သူ့အချစ်ဆုံး
သယံဇာတဖြစ်သော ရန်ပိုင်၏သား
အေးနွေပွဲဖိတ်စာဖြစ်လေသည်။ ရန်
ပိုင်က ကျောင်းတုန်းက စာအလွန်
ဆော်သဖြင့် ဆရာတိုင်းက ချစ်ကြ
သည်။

စာသင်ကြားမှုတော်သော
ဆရာဦးသောင်းစိန်အား ရန်ပိုင်က
အချစ်ဆုံးဆရာအဖြစ် သတ်မှတ်
ထားခဲ့လေသည်။ ဖိတ်စာကိုဖတ်
ပြီးနောက် ဖိတ်စာနောက်ကျောကို
ကြည့်လိုက်ရာ “ဆရာ၊ လာဖြစ်
အောင်လာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် အဲဒီနေ့
ကျွန်ုပ် ဆရာ့ဆီကို ကားလွှတ်လိုက်
မယ်”ဆိုသည့်လက်ရေးဖြင့် သီး
ခြားရေးသားထားသည့်စာကို ဖတ်
လိုက်ရ၏။

“အဖေ.....ကျွန်တော် သွား
ဆော့မယ်နော်၊ မငြိမ်းသူ အစ်ကို
သွားတော့မယ်၊ အစ်ကိုတို့ရဲ့ ရှေ့
ဆေးက ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတာဆိုတော့
မိန်းမရယ် လွမ်းစိတ်ကို” ခဏသိမ်း
ထားပေးဦးနော်”

မငြိမ်းသူက သူမ၏ခင်ပွန်း
အသိုက်အောင်း အံကြိတ်ပြီး ကြည့်နေ

သည့်ကြားမှ မျက်ရည်များက ကျ
လာခဲ့၏။ ချစ်ကြင်စခင်ပွန်းကို မခွဲ
ချင်ဘဲ ခွဲလိုက်ရ၍ ဝမ်းနည်းစိတ်
ဖြင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထား
လိုက်မိ၏။

ပူပူနွေးနွေး လင်မယားနှစ်
ယောက်တို့ ခွဲခွာရမည့်အချိန်တွင်
ကြင်နာစွာ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်နေ
သည့်မြင်ကွင်းကြောင့် မငြိမ်းသူ၏
ဖခင် ဦးသောင်းထွန်းက ချောင်း
ဟန့်၍ အနားတွင်ရှိနေကြောင်း
သတိပေးလိုက်ရသည်။

“ကဲ.....မောင်မင်းသူ၊ အချိန်
လင့်နေပြီ၊ သွားရအောင်၊ သမီးက
လည်း ဝမ်းနည်းမနေနဲ့ ရှေ့ရေ
အတွက် ခဏခွဲရတာပါ သမီး

ရယ်”
မငြိမ်းသူ၏ညီမ မခိုင်မာလာ
က အစ်မဖြစ်သူကို လက်တွဲထား
ရင်း အားပေးစကားများအား
တတွတ်တွတ် ပြောနေခဲ့သည်။

မင်းသူအား လေယာဉ်ကွင်း
သို့ ယောက္ခမနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ
မငြိမ်းသူ၊ ခယိမဖြစ်သူ မခိုင်မာ
လာတို့က လိုက်ပို့ခဲ့ကြ၏။ မခိုင်
မာလာကိုယ် တိုင်မျက်ရည်
မကျမိစေရန် သတိထားနေခဲ့ရ
၏။

“မိန်းမ၊ အဖေတို့နဲ့ပဲနေနော်၊
စိတ်ဆင်းရဲပြီး ဘယ်မှလျှောက်
သွားမနေနဲ့”
“စိတ်ချစမ်းပါ မင်းသူရဲ့ငြိမ်း

သူက ငါ့သမီးပါ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူပြီး စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်ကွ”

မင်းသူက စိတ်မချ၍ ခယ်မဖြစ်သူ မခိုင်မာလာအား အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပေးရန် မှာကြားခဲ့၏။

“ညီမလေး မင်းရဲ့အစ်မကို စောင့်ရှောက်ပါနော်”

“စိတ်ချပါ အစ်ကို၊ အစ်ကိုသာ အန္တရာယ်မဖြစ်စေဘဲ အလုပ်ကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ထားလုပ်ဖို့ ညီမက သတိပေးလိုက်ချင်တယ်”

ဆရာဦးသောင်းစိန်မှာ တပည့်ရန်ပိုင်၏သားမွေးနေ့ပွဲသို့ တစ်ဦးတည်း ရောက်သွားခဲ့၏။ တပည့်ဖြစ်သူက ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် အပြေးတစ်ပိုင်း ကြိုဆိုခဲ့၏။

“ဆရာ ကြွပါခင်ဗျာ၊ ဆရာ့ကို ကျွန်တော် မျှော်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ဟိုရှေ့ကစားပွဲမှာ ထိုင်ပါ ဆရာ”

ရန်ပိုင်က သူ၏ဆရာရင်းဖြစ်သူအား ရင်းနှီးပျူငှာစွာဖြင့်ကြိုဆိုရင်း နိုင်ငံခြားမှလာသော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

ရန်ပိုင်က သူ့ဘဝတွင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေနေချိန်ဖြစ်၍ ဆရာဖြစ်သူအား ကျေးဇူးဆပ်ချင်

နေလေ၏။ ဆရာအား မည်ကဲ့သို့ ကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဆရာစီးပွားရေးအခြေအနေကောင်းရဲ့လား ဆရာ”

ဆရာဦးသောင်းစိန်ကလည်း အကြွေးများပိနေကြောင်းနှင့် သားဖြစ်သူအား အရင်းအနှီးထုတ်ပေးပြီး နိုင်ငံခြားသို့ စေလွှတ်ခဲ့ရာ အေဂျင်စီ၏အလိမ်ခံရကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်၏။

ရန်ပိုင်မှာ ဆရာ့အတွက် အမှန်တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သူမည်သို့ ကျေးဇူးဆပ်ရမည်ကို ချက်ချင်းသိသွားခဲ့သည်။

“အဲဒီအတွက် ဆရာဘာမှ မပူနဲ့၊ ဒါ ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေး Mr.Soon ပါ။ သူ့ကိုကျွန်တော် ဒီနေ့ ပြောပြထားလိုက်မယ်။

ဆရာ့ကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်နေတာကြာပြီ။ ဘယ်လိုဆပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတာ။ အခုတော့ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ပြီလို့ ယုံကြည်တယ်။ မနက်ဖြန် ဆရာ့သားကို ကျွန်တော့်သူဌေးတည်းခိုနေတဲ့ --ဟိုတယ်ကိုလွှတ်လိုက်။ အခန်းနံပါတ်က 'X6'”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာတပည့်ကြီးရာ”

ရန်ပိုင်က သူ၏ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်အား သူ့ကျေးဇူးဆပ်လိုသောဆရာမှာ အခက်အခဲဖြစ်နေ၍ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ရန် ကူညီမည့်အကြောင်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောပြလိုက်၏။

“ရန်ပိုင် ငါတို့မှာလည်း ဆရာရှိတာပဲ။ မင်းရဲ့စိတ်ထားကို လေးစားတယ်။ မင်းဆန္ဒပြည့်ဖို့ ငါလုပ်မယ်”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က အင်္ဂလိပ်

www.burmeseclassic.com

ပြောခဲ့ရာ ကျောင်းဆရာဦးသောင်း
က အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းစွာပြော
နိုင်သူဖြစ်၍ ကောင်းစွာသိရှိနေခဲ့
သည်။

ဆရာဦးသောင်းစိန်မှာ စိတ်
သက်သာရာရရှိခဲ့၍ ဝမ်းသာအားရ
ဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်သို့
ရောက်သောအခါ သားဖြစ်သူအား
ကျိုးအကြောင်းပြောပြခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရန်ပိုင်
နန်းထားသော --ဟိုတယ်သို့ သွား
ခြင်းဖြစ်သူအား စေလွှတ်လိုက်လေ
သည်။ ဦးသောင်းစိန်၏သား ကြည်
စိန်မှာ ဖခင်ဖြစ်သူ လွတ်လိုက်သော
ဟိုတယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဧည့်
သည်အား တွေ့ဆုံခွင့်ပြုရန် တာ
ဝန်ရှိသူအား ပြောပြလိုက်၏။

ဟိုတယ်လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းအား
ကြည်စိန်က ၎င်းတွေ့ဆုံလိုသောသူ
အမည်နှင့် အခန်းနံပါတ်အား
ပြောပြလိုက်ရာ ချက်ချင်းဆက်
သွယ်ပေးပြီး ဧည့်သည်အား တွေ့
ဆုံခွင့်ပြုကြောင်း ပြောခဲ့၍ လုံခြုံ

ရေးဝန်ထမ်းက အခန်းသို့ရောက်
သည်အထိ လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးခဲ့
သည်။

တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်သော
အခါ ရန်ပိုင်က ပျူဇာစွာ ကြိုဆို
ခဲ့၏။

“ညီလေးကြည်စိန်၊ မင်းက
ငယ်ရှုပ်မပျောက်ဘူး။ မင်းငါ့ကို
မှတ်မိရဲ့လား”

ရန်ပိုင်မှာ သူ့ဆရာ၏သား
ကြည်စိန်အား ငယ်စဉ်က ထိန်း
ကျောင်းပေးခဲ့ရဖူးသူဖြစ်၍ ညီ
အရင်းကဲ့သို့ ကောင်းစွာမှတ်မိခဲ့
သည်။ ကြည်စိန်က တစ်သွေးတစ်
မွေးဖြစ်နေသော ရန်ပိုင်ကိုကြည့်
ရင်း မနည်းစဉ်းစားကြည့်နေခဲ့ရ၏။

“ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ အစ်
ကို”

“ကဲ.....ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့
ရအောင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

ရန်ပိုင်က ကြည်စိန်အား
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရှိရာအခန်းသို့ ခေါ်
သွားပြီး မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ကြည်စိန်ကို ခြေ
ဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး အကဲခတ်
ကာ မေးလိုက်၏။

“မောင်ကြည်စိန် အလုပ်လုပ်
ရင် အခက်အခဲဆိုတာ ရှိသလား”

"Mg Kyi Soe, are there any
challenges in any work?"

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အတွေ့
အကြုံနဲ့ ကြိုးစားဖြေရှင်းရမှာပါ”

“မင်းစိတ်ဓာတ်ကို ငါ
သဘောကျတယ်၊ မင်းကိုအလုပ်
ခန့်လိုက်ပြီ”

"I have appointed you to job"

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးက ရန်
ပိုင်အား အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်၏။

ရန်ပိုင်က မြန်မာလို ပြန်လည်
ရှင်းပြခဲ့သည်။

“မောင်ကြည်စိန် မင်းကို
အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီတဲ့၊ လိုအပ်တဲ့
နိုင်ငံကူးလက်မှတ်လည်း ငါတို့
ကုမ္ပဏီကပဲ တာဝန်ယူပြီး လုပ်ပေး
မယ်”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ကြည်စိန်

ရန်ပိုင်မှာသူ့ဆရာ၏သားကြည်စိန်အားငယ်စဉ်က
ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့ရဖူးသူဖြစ်၍ညီအရင်းကဲ့သို့ကောင်းစွာမှတ်မိခဲ့သည်။ ကြည်စိန်က
တစ်သွေးတစ်မွေးဖြစ်နေသောရန်ပိုင်ကိုကြည့်ရှုရင်း.....

အား အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီဟု ပြော
လိုက်ချိန်ဝယ် ရန်ပိုင်က သူဌေး
အား ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။
“ကဲ...ငါ့ညီ၊ တစ်ပတ်အတွင်း
ပြင်ဆင်ထား။ --နေ့ မနက် ၉
နာရီလေယာဉ်ခွဲထွက်မယ်၊ ငါ့ညီပါ
တစ်ပါတည်းလိုက်ခဲ့၊ ပြင်ဆင်စရာ
ရှိတာ သွားပြင်၊ ငွေရေးကြေးရေး
ကိစ္စအားလုံး ကုန်ကျစရိတ်ကို ငါ
က အားလုံးတာဝန်ယူတယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်း ဆရာ့ကိုပြောလိုက်၊
ရော့.....ဒီအထုပ်ထဲက ဆရာ
အတွက် ငွေ (၁၅)သိန်း ထည့်ပေး
လိုက်တယ်၊ မင်းယူသွားပါ၊ ဆရာ
ကို ငါကန်တော့တာလို့ ပြော
လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

အိမ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ဘဲသော
ငွေ (၁၅)သိန်းအထုပ်ကိုပိုက်၍
ကြည်စိုးမှာ ဖခင်ဖြစ်သူထံ အပြေး
တစ်ပိုင်းဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။

ဦးသောင်းစိန်က သူ့အစ်ကို
ထံ ဖုန်းဖိုးကို ချက်ချင်းအလျော်ပေး
လိုက်၏။ သည်တော့မှ ဦးသောင်း
စိန်၏ အစ်ကိုဖြစ်သူမှာ ပြုံးပြုံးရွှင်
ရွှင်ဖြင့် ညီဖြစ်သူကို စကားပြော
နိုင်ခဲ့တော့၏။

စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် ငါးနှစ်
ကျော် အလုပ်လုပ်ပြီးနောက် မင်း
သူမှာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာခဲ့
သည်။ မင်းသူအား ယောက္ခမဖြစ်
သူနှင့် သမီးလတ်ဖြစ်သူ မခိုင်မာ
လာတို့က လေဆိပ်သို့ လာရောက်
ကြိုဆိုနေသည်ကို မင်းသူတွေ့
လိုက်၍ ဇနီးဖြစ်သူ ပါမလာသည်
ကို မျိုသိပ်ထားနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ မေး
လိုက်မိသည်။

“အဖေ မငြိမ်းသူရော”

“အဲဒီအကြောင်းကို အိမ်ပြန်
ရောက်မှ ပြောမယ်၊ အခု အခြေ
အနေတွေက ပြောင်းကုန်ပြီ ငါ့သား
ရဲ့”

မင်းသူအနေနှင့် မငြိမ်းသူကို

**ဇနီးဖြစ်သူ
မငြိမ်းသူကိုယ်တိုင်
ယလာရောက်ခဲ့၍
တစ်ခုခုတော့ထူးခြားနေပြီဟု
မင်းသူက ယူဆခဲ့သည်။
လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမင်းသူမှာ
ဇနီးသည်အတွက်
မိန့်ပိတ်ကြီးဖြင့်
စဉ်းစားရင်း.....**

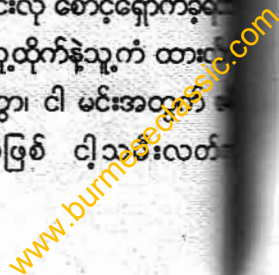
မတွေ့ရ၍ စိတ်ထဲဆိုနှင့်စွာ ခံစား
ခဲ့ရသည်။ ယောက္ခမဖြစ်သူကလည်း
သမီးအလတ်မအား မျက်နှာချို
မျက်နှာကဲ ပြနေခဲ့၍ မင်းသူမှာ
သင်္ကာမကင်းစိတ် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။
ဇနီးဖြစ်သူ မငြိမ်းသူကိုယ်တိုင်
မလာရောက်ခဲ့၍ တစ်ခုခုတော့ထူး
ခြားနေပြီဟု မင်းသူက ယူဆ
သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မင်း
သူမှာ ဇနီးသည်အတွက် စိုးရိမ်
တကြီးဖြင့် စဉ်းစားရင်း လိုက်ပေး
ရ၏။

အိမ်သို့ရောက်သည့်တိုင် ဇနီး
ကို မတွေ့ရ။ မင်းသူကမေးတော့
ယောက္ခမဖြစ်သူမှာ မနေသာတော့
သဖြင့် ရှင်းပြခဲ့ရတော့၏။

“ငါ့သား၊ မင်းမိန်းမက ငါ
ရှိတဲ့သူနဲ့ လိုက်ပြေးသွားခဲ့တယ်
အဲ ဒီ လို ဖြစ် ရတာဟာ
ငါ့ရဲ့အုပ်ထိန်း မှု ညံ့လို့ပဲ၊ အဲဒီတော့
လျော်ကြေး ပေးတဲ့အနေနဲ့ ငါ့သား
ခိုင်မာလာနဲ့ မင်းကို လက်ထပ်
မယ်”

“ခိုင်မာလာကို ညီမလေး
ချစ်ခဲ့ရတာပါ အဖေ၊ မငြိမ်းသူ
တွေ့အောင်ရှာပါရစေ”

“မရှာပါနဲ့ ငါ့သား၊ မင်းက
သားအရင်းလို စောင့်ရှောက်ခဲ့ရ
ပါကွာ၊ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ ထားထင်
ပါတော့ကွာ၊ ငါ မင်းအတွက်
မယားအဖြစ် ငါ့သမီးလတ်

အလျော်ပေးနေပြီပဲကွာ”

မင်းသူမှာ ခိုင်မာလာအား မျက်နှာပူပူဖြင့် ကြည့်မိ၏။ ငွေကို ဘန်ဒိုးထားပြီး ဘဝအပျော်အတွက် အဖော်ရှာသွားလေသော ဇနီးဖြစ်သူကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရင်း အချိန်ကြာမြင့်စွာ စဉ်းစားနေခဲ့၏။
အတန်ကြာမှ နိုင်ငံခြားတွင် အလုပ်အတူလုပ်ရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းထံသွားမည်ဟု ပြောဆိုခွင့်တောင်း၍ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဟာ..လာချို့ ကိုမင်းသူ၊ ခင်ဗျားမိန်းမရော မပါဘူးလား”

မင်းသူက နိုင်ငံခြားတွင် အတူ အလုပ်လုပ်ပြီး အတူတကွ ပြန်လာ ခဲ့သော ကြည်စိုးအား အကြောင်းစုံ ရှင်းပြခဲ့သည်။ ကြည်စိုးက စိတ် မကောင်းစွာဖြင့် နားထောင်ခဲ့ရ သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သူငယ်ချင်း ရာ၊ ဒါနဲ့ လိုက်မရှာဘူး လား”

“ယောက္ခမက သူ့သမီး လတ်ကို အလျော်ပေးတယ်တဲ့ကွာ၊ ကစားစရာအရပ်တွေများ မှတ်နေ သလားမသိဘူး”

ကြည် စိုးက ယောက္ခမ လည်းဖြစ်၊ ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦး လည်းဖြစ်သော မင်းသူ၏

မွေးစား ဖခင် လုပ်ဆောင်ချက်ကို အံ့အား သင့်ခဲ့မိရ၏။

“ကဲ...နောက်မှစဉ်းစား၊ အခု ကျွန်တော့်ဘကြီးကို သွားကန်တော့ မှာမို့ ခင်ဗျားပါ အဖော်လိုက်ခဲ့မှာ”
မင်းသူလည်း ကြည်စိုးခေါ်ရာ နောက်သို့ မလိုက်ချင်လိုက်ချင်ဖြင့် လိုက်ခဲ့ရလေသည်။

ကြည်စိုးသွားကန်တော့သည့် သူ့ဘကြီးအိမ်တွင် မင်းသူက မငြိမ်းသူကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ လိုက်ရ၏။

“ဟင်...ငြိမ်းသူ မင်း...မင်း”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမင်းသူ၊ ကျွန်မမှားခဲ့ပါပြီ ကိုမင်းသူ၊ ကျွန်မ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်မှာ ဒီက ကိုကြည်စိုးရဲ့ညီဝမ်းကွဲနဲ့ ချစ်ကြိုက် ပြီး အနေဝေးတဲ့ ခင်ပွန်းကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်သလို မိုက်ပဲခဲ့မိပါတယ်၊ ကျွန်မ မှားမိပါ ပြီ၊ သွေးသားအလိုကြောင့် မှားခဲ့ မိတယ်ဆိုလည်း မှန်ပါတယ် ကို မင်းသူရယ်၊ ကျွန်မကို ခွင့်မလွှတ် ဘဲ စွန့်ပစ်လိုက်ပါတော့ရှင်”

မငြိမ်းသူက ချိုးပွဲချင့်ရင်း သူမ ၏အမှားများကို မျက်ရည်ထုတ်ပြ ခြုံ တောင်းပန်စကားဆိုခဲ့၏။

မငြိမ်းသူ၏နောက်အိမ်ထောင် က မင်းသူကို မဝံ့မရဲကြည့်ရင်း တောင်းပန်ခဲ့ပြန်သည်။ ကြည်စိုးမှာ လည်း သူ့ညီဝမ်းကွဲအတွက် မင်း

သူကို တောင်းပန်ရပြန်သည်။

“ကဲ.....ကိုမင်းသူ ဘယ်လို လုပ်ချင်လဲ၊ ကိုမင်းသူစိတ်တိုင်းကျ ကျွန်တော် အားလုံးဆောင်ရွက်ပေး မယ်ဗျာ၊ မယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲမယ် ဆိုလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကျွန် တော့်ညီကိုဖမ်းပြီး လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် မငြိမ်းသူရဲ့ ညီမနဲ့ လက်ထပ် မယ်ဆိုလည်း ကျွန် တော်က မင်္ဂလာပွဲ ကုန်ကျစရိတ်ကို အကုန် အကျခံမယ် ဗျာ”

ကြည်စိုးက မင်းသူ အား စိတ်ကျေနပ်မှုရရှိ အောင်ပြောနေရသည့် တိုင် မြန်မာ့လူမှုနယ်ပယ်တွင် မဖြစ် သင့်သော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်နေ၍ အား နှာ၊ မျက်နှာပူစွာဖြင့် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ခဲ့ရသည်။

မင်းသူက အသေအချာစဉ်း စားသည်။ သူ့ရင်ကို စုံကန်၍ ထွက်သွားသော ဇနီးကြောင့် တစ် ဖက်လူကို ဒုက္ခမပေးလိုတော့ပေ။ သူ့ဘဝဝဋ်ကြေးကြောင့် ဟုသာ သဘောထားခဲ့သည်။

“ရပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ့အနေနဲ့ မငြိမ်းသူကို အခုလို တွေ့ရတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်

တာတော့ အမှန်ပါပဲ၊ အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရချိန်မှာ မေတ္တာတရားရဲ့တန်ဖိုးကို ဘဝ အပျော်နဲ့ အလဲအလှယ် လုပ် တတ်တာကိုလည်း ရွံရှာမိတယ်။

အခု ငါဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချချင် တယ်၊ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို မင်း ကူညီပါကွာ”

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ကိုမချစ်လို့ တစ်ပါးသူ ရဲ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်သွားသူကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ တရားဥပဒေအရဖြစ် စေ၊ လူမှုရေးလက်တံ့ပြန်မှုခဲ့ဖြစ်စေ ကလဲ့စားချေဖို့ ဆန္ဒမရှိဘူး”

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီလို စိတ်ထား

မျိုးက ယောက်ျားသားတိုင်း မထား နိုင်ဘူးကွ၊ အဲဒီတော့ ကိုမင်းသူ တောင်းဆိုချင်တာက ဘာလဲ”

“ငါ့အပေါ် နားလည်တဲ့ ခိုင် မာလာနဲ့ လက်ထပ်ပေးတာကို ငါ လက်ခံလိုက်မယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပ တဲ့နေ့မှာ မငြိမ်းသူနဲ့ သူ့ရဲ့ခင်ပွန်း တက်ရောက်ချီးမြှင့်ပေးဖို့ပါပဲ။

ဒါမှ ငါဘယ်လောက် သဘော ထားကြီး တယ်ဆိုတာ သိကြမှာကွ”

“ဖြစ်စေရမယ် သူငယ်ချင်း၊ ကျွန်တော့် ညီဝမ်းကွဲအတွက် ကျွန် တော် တာဝန်ယူတယ်”

“ဒါဆို ငါကျေနပ်ပြီ၊ သွား မယ်ကွာ”

မင်းသူက သူ့အပေါ် ကြင်နာ စိတ်မထားခဲ့နိုင်သော ဇနီးဟောင်းကို ရင်နာနာဖြင့် ကျောခိုင်းပစ်လိုက်၏။

မင်္ဂလာပွဲနေ့တွင် လူမှုရေး အရ လက်တံ့ပြန်ခံရမှုကို လှလှပပ ကြည့်နေလိုက်ဦးမည်ဟု စဉ်းစား ရင်း မင်းသူမှာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေ ခဲ့၏။

ရေနစ်

ကျေးသည့်လော
ဇွန်-ဝက်-အမဲ-ရေထိုး
ရေစင်းသလို အလေးချိန်ခွင့်က
မခွင့်

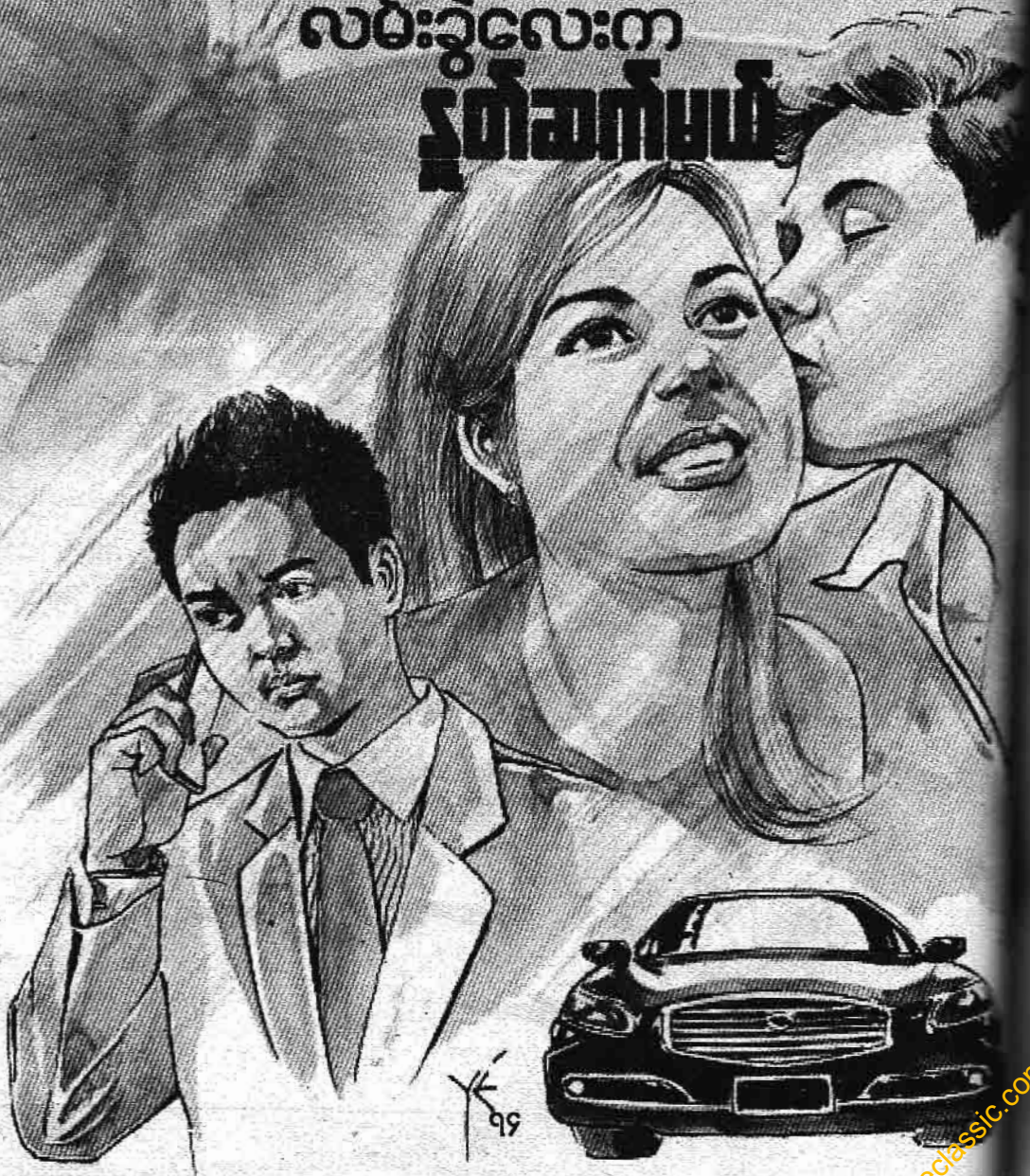
ဦးမြန်းသိလိမ့်
အင်္ဂလိပ်ယူမခံရတာ
သူတို့ပါတယ်

မောင်ထွန်းညွန့် (မောင်ထွန်း)

လမ်းခွဲလေးက

နှုတ်ခွက်မယ်

လမ်းခွဲလေးက နှုတ်ဆက်မယ်

မောင်ထွန်းညွန့် (ကွမ်းခြံကုန်း)

မင်းသူအတွက်ကတော့ ဆံတစ်ပင်တင်း ချစ်ခြင်းမယား ရည်းစားလူလှသွားသည်ကိန်းမို့ မောင်မောင်ဆိုသည် မယားခိုးကိုရော၊ လှေနှံနှစ်ဖက်နင်းသည် မယားကိုပါ သဲသဲမဲမဲ လိုက်ရှာနေ ခဲ့သည်။ သို့သော်.....

လောကတွင် လူတစ်ဦး အတွက် ပြည့်စုံခြင်းဟူသည် ဘယ် သောအခါမှ မပြည့်စုံပေ။ ဘဝပေး အခြေအနေအရ ဆင်းရဲချို့တဲ့သူ များရှိသလို ချမ်းသာသူနှင့် ပြည့် စုံသူတွေလည်း ရှိ၏။ ချမ်းသာ သည်ဆိုသော်လည်း အေးအေးငြိမ်း ငြိမ်းမရှိတတ်၊ မရှိနိုင်။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုအတွက်တော့ ပူပန်သောက ရောက်နေရတတ်သည်။

အခုလည်း မင်းသူကိုကြည့်။ အသက်ကတော့ ၃၀ ခန့်ရှိပြီ။ အသားဖြူဖြူ။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် နှာ တံပေါ်သည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန် ကောင်းသည်။ ပြီးတော့ လေတိုက် လျှင် လှိုင်းတွန့်ဆံမွေးလေးများက

ကျယ်ပြန့်သည့်နဖူးပေါ်သို့ ဝဲကျနေ တတ်သည်။

ပြီးတော့ ဘူမိဗေဒတာသာ ဖြင့်လည်း ဘွဲ့ရရှိထားသူ။ ဒီတော့ အပျိုချောတွေ ပိုင်းဝိုင်းလည်နေ သည်။ မစ်ဆူဘီရိုဂဲလင့်တစ်စီးဖြင့် သွားချင်သည်နေရာသို့ အချိန်အခါ မရွေး သွားနိုင်ပြီး မိဘချမ်းသာ သရွေ့ စိတ်တိုင်းကျ သုံးစွဲနိုင်သော မင်းသူဘဝမှာ သောကဆိုတာ ချို နဲ့လား၊ ဒုက္ခဆိုတာ ချိုနဲ့လားဟု ပင် မေးကြည့်ယူရမည်။

ဒီလိုလူမျိုးအတွက် မဆွတ်ခင် က ညွတ်ချင်သူတွေ၊ သမက်ဖမ်း ချင်သူတွေ အနမတဂ္ဂ ဒုနဲ့ဒေဒေ။ အို.....ပေါလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။

ဒါပေမဲ့ သူကတစ်မျိုး။ တစ် ဇွတ်ထိုး။ ထင်ရာစွတ်လုပ်တတ် သည်။ ကြည့်လေ။ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်

ချော၊ ပညာတတ်၊ အိမ်ပါ၊ အမေ ကြိုက်မည့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် လတ် လတ်တွေ ဒီလောက်ပေါနေသည် ကြားက 'ရီရီဝေ'ကို ကောက်ယူ လိုက်သည်။ ရီရီဝေဆိုတာကရော သာမန်ထဲက သာမန် ဆေးလိပ် သမလေး။ အတန်းပညာက ၆ တန်း။ ကဲ.....မှတ်ကရော။ ပိုက်ဆံ ရှိလို့ ထကြောင်တာပဲလား၊ မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်ပဲလား ဆိုတာကိုတော့ မင်းသူတစ်ယောက် သာ အသိဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။

မလိုတဲ့လူတွေက ဘာပဲပြော ပြော တူနှစ်ဖြာ ဂဟေဆက်လိုက် သည့်အချိန်ကစပြီး ရီရီဝေတို့ နေ့ ချင်းညချင်း တိုက်ပိုင်ကားပိုင်နှင့် ရွှေ တွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲဖြစ်သွားသည်။

သူဌေးသား မင်းသူရဲ့မယား သူဌေးကတော် ဒေါ်ရီရီဝေတို့။

ဒါပေမဲ့ မကြောင့်မကြာ၊ မတောင့်မတ နေနေရသောဘဝ မှာ ရီရီဝေတို့က အေးအေးမနေ။ ရည်းစားဟောင်း မောင်မောင်ကို မဖြတ်။ လစ်ရင်လစ်သလို ခိုး တွေ့ကြသည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် ဖောက်ပြန်ကြသည်။

မောင်မောင်ဆိုသည့်ကောင်က လည်း ရုပ်နှင့်အကျင့်က တခြားစီ။ ရုပ်ကလေးက သနားကမားရှိ သူလောက် အကျင့်က လုံးဝ အောက်တန်းကျသည်။ ပျိုပျိုအိုအို မရှောင်။ ဆင်းရဲဆင်းရဲ ချမ်းသာ ချမ်းသာ မိန်းမဆို ပြီးရောဆိုသည့် ကောင်စားမျိုး။ ဈေးသုံးဖိုးရလျှင် လည်း ချူသည်။ ဂျင်းနီဝမ်းဆက် ဖိုး၊ ဝေါ့ကင်းရှူးဖိုး သူ့အဆင့်နှင့် ချူသည်။ အခု ရီရီဝေက လက်

ဖက်ရည်ဖိုးအဆင့်လောက်ကနေ ဂျင်းနီဝမ်းဆက်ဖိုးအဆင့်လောက် အသာလေးချူနိုင်သည့် အဆင့် လောက် ရောက်လာတော့ မောင် မောင်တို့အတွက် တိုင်းပြီးရက်တဲ့ ပတ္တလာ မိုးရွာတာနဲ့ အသင့်။

ဒါတင်ပဲလား။ မကသေး။ ဖဲ၊ အရက်၊ မိန်းမ၊ လောင်းကစားမှန် သမျှနှင့် မကောင်းမှုဟူသရွေ့တွင် မောင်မောင်တို့ အလေ့ထုံသည်။

ခုတော့ ရီရီဝေနှင့်တွေ့တိုင်း လက်ဖက်ရည်ဖိုး၊ အရက်ဖိုး ရလာ သည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ငွေချူသည်။ ခိုးတွေ့တိုင်းလည်း ကာမေသုကံကို ကျူးလွန်ကြ သည်။ ဖောက်ပြန်ကြသည်။ ရီရီ ဝေက မင်းသူထံမှ ရသမျှယူပြီး တခြားထွက်ပြေးကြရအောင်ဟု

ပြောလာတော့ မောင်မောင်က ဗိုလ်အောင်ဒင် စတိုင်လ်နှင့် “ဒီအတိုင်းပဲ ကောင်း ပါတယ်၊ ဘာလိုသေးလဲ အချစ် ရယ်”တဲ့။ ဟုတ်သည်။ တစ်နေ့ ရွှေ ဥတစ်လုံးတစ်လုံး ဥနေမှတော့ ဒီ ငန်းကြီးကို သတ်စရာမလို။ မောင် မောင်တို့က ကျောင်းပညာမှာသာ စ တန်းမအောင်ပေမယ့် ဒီနေရာ မျိုးမှာတော့ အတွက်အချက် သိပ် တော်သည်။

ဒါပေမဲ့ မကောင်းမှုဆို သည်က ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲ သိုသိပ်သိုသိပ် မင်းသူနားကို ပေါက်သွားသည်။ တစ်ယောက် ပြောတုန်းက မယုံ၊ နှစ်ယောက် ပြောလာတော့လည်း မယုံ၊ ခုတော့ သုံးလေးယောက်မက ငယ် ပေါင် သူငယ်ချင်းတွေကပါ ပြောလာပြီ မယုံ၍မရတော့။

ဒီတော့ မင်းသူက ရီရီဝေကို အရိပ်အကဲနှင့် သတိပေးရသည့် ရီရီဝေက မလိုတမာသူတွေနဲ့ စကား၊ ကြားလူစကားတွေ ယုံ မည်လားဟုပင် ငိုယိုပြီး “မောင် မကျေနပ်ရင် အိမ်ပေါ်က ဆင်း မယ်”ဟု ဆိုလာတော့ မင်းသူထံ ဝေဝေဝေဖြစ်လို့သွားသည်။

မင်းသူကပင် ပြန်ထောင်းမိ၍ မနည်းကြီးကို ရွေးယူရသည်။

www.burmeseclassic.com

အစ်မက သို့လှည့်ကာ ရယ်လိုက်
သည် ရီရီဝေမျက်နှာကိုတော့ မင်း
သူ မမြင်လိုက်ရ။

ဒီကနေ့တော့ ပပဝင်းရုံမှ
အထွက်တွင် မောင်မောင်နှင့် ရီရီ
ဆက် မင်းသူကိုယ်တိုင် တွေ့လာ
ဆော့ အိမ်ကိုအရင်ပြန်လာသည်။
အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို အစ်
အောက်လိုက်တော့ ထွက်လာ၏။
ရီရီဝေ၏ဗီရိုကို ဖွင့်ရှာတော့ သူတို့
ချင်း အပြန်အလှန်ပေးသည့်စာ
များနှင့် မောင်မောင်က ဖဲကြေး
ဘောင်းထားသည့် စာကိုတွေ့ရ
သည်။ ဒေါသတို့ အလိပ်လိုက်
တက်လာသည်။ သွေးတို့က ဆူလာ
သည်။

သိပ်မစောင့်လိုက်ရပါ။ ရီရီဝေ
ပြန်ရောက်လာသည်။ မင်းသူကို
တွေ့တော့ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဟင်.....မောင် အစောကြီး
ပြန်ရောက်နေတယ်”

“အေး၊ မင်းတို့ခွေးဇာတ်ကို
သတင်းရလို့ အစောကြီးပြန်လာ
တာ”

“ရှင် မတရားမစွပ်စွဲနဲ့နော်”

“ဟင်.....နင်နဲ့ နှင့်အကောင်
ပပဝင်းရုံမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြတာ ငါ
မသိဘူးမှတ်နေသလား။ ဒီစာတွေ
ကကော နှင့်လူက ဖဲကြေးဆပ်ဖို့
ငွေတောင်းတဲ့စာ မဟုတ်လား။ ဘာ
တွေပြောချင်သေးလဲ”

“မောင်မောင်က ကျွန်မလင်
ငယ်မဟုတ်ဘူး။ ရှင်သာ ကျွန်မ
လင်ငယ်၊ မောင်မောင်နဲ့ကျွန်မ ညား
နေတာ ကြာလှပြီ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ
က ချစ်လို့ယူတာမဟုတ်ဘူး။ ချမ်း
သာလို့ယူတာ၊ သိရဲ့လား”

“ဖြန်း.....ဖြန်း”

ရီရီဝေက သူ့ပါးအရိုက်ခံ
လိုက်ရသည်ကို သိပ်ဝမ်းသာသွား
သည်။

သူ့တွင် မင်းသူထံမှ ခိုးထား
သည့်ငွေကလည်း အတော်လေးရ
နေပြီမို့ ပါးရိုက်ခံရသည်ကို
အကြောင်းပြုပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း
သွားတော့သည်။ သူဆင်းသွား
သည့်အိမ်က မောင်မောင်အိမ်။
မောင်မောင်ကိုတွေ့တော့ ‘ဝေတို့
ဇာတ်လမ်းကို ကိုမင်းသူ သိသွားလို့
သေနတ်တစ်လက်နဲ့ လိုက်ရှာနေ
တယ်၊ တွေ့ရင် နှစ်ယောက်စလုံး
သတ်မယ်လို့ ကြိမ်းနေတယ်၊ ဒါ
ကြောင့် မပြန်ရဲတော့ဘူး၊ ဝေးရာ
ကို ပြေးကြစို့’ ဟုပြောသည်။

မင်းသူအတွက်ကတော့ ဆံ
တစ်ပင်တင်း၊ ချစ်ခြင်းမယား၊
ရည်း စားလူလှသွားသည့်ကိန်းမို့
သောကဗျာပါရနှင့် မောင်မောင်
ဆိုသည့် မယားခိုးကိုရော၊ လှေနှံ

သူဆင်းသွားသည်အိမ်က
မောင်မောင်အိမ်။
မောင်မောင်ကိုတွေ့တော့
‘ဝေတို့ဇာတ်လမ်းကို
ကိုမင်းသူ သိသွားလို့၊
သေနတ်တစ်လက်နဲ့ လိုက်ရှာနေ တယ်၊
တွေ့ရင် နှစ်ယောက်စလုံး သတ်မယ်လို့
ကြိမ်းနေတယ်၊
ဒါကြောင့်
မပြန်ရဲတော့ဘူး၊ ဝေးရာ ကို

နှစ်ဖက်နင်းသည် မယားကိုပါ သဲသဲမဲမဲလိုက်ရှာနေသည်။

သို့သော် အရှောင်အတိမ်းကောင်းလှသော သူတို့ကို မင်းသူက တော်တော်နှင့် ရှာမတွေ့။ သူတို့နှစ်ဦးကလည်း မင်းသူက လိုက်ရှာလေ၊ ပုန်းလေ။ မင်းသူ စိတ်ထဲမှာလည်းနာသည်။ ရှက်လည်းရှက်သည်။ တွေ့သည့်နေရာတွင်မလွယ်ဘူးဟော့ဟော့ တေးမှတ်ထားသည်။

နေ့စဉ်မပြတ် တပ်လှန့်ရှာတော့ ဟော.....သတင်းရပြီ။ မင်းတို့ ဘယ်ပြေးမလဲပေါ့။ သင်းတို့က မန္တလေးမှာဆိုပဲ။ ထို့ကြောင့် မင်းသူ မန္တလေးကိုလိုက်သည်။

မန္တလေးသို့ရောက်ပြီ၊ ရှာပြီ၊ စုံစမ်းပြီ။ သည်တော့ သတင်းရပြီ။ သင်းတို့နှစ်ယောက် ကျုံးထောင့်နားက တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာတဲ့။

တည်းခိုခန်းသို့ တစ်ဆက်တည်းလိုက်သည်။ မရှိ၊ မန်းသီတာဥယျာဉ်ဘက် လေညင်းခံထွက်သည်တဲ့။ တစ်ညလုံးလျှောက်မလား၊ လျှောက်စမ်း။ မလှမ်းမကမ်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ ထိုင်စောင့်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်းမှောင်လာသည်။ ည ၉ နာရီလောက်ကျတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာသည်။ တစ်ယောက်ခါး တစ်ယောက်ဖက်လို့ တာခစ်ခစ်နှင့်ရယ်လိုက်၊ ပခုံး

ချင်းတိုက်လိုက်နှင့်။ မင်းသူ၏မျက်လုံးထဲ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့ကို ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်။

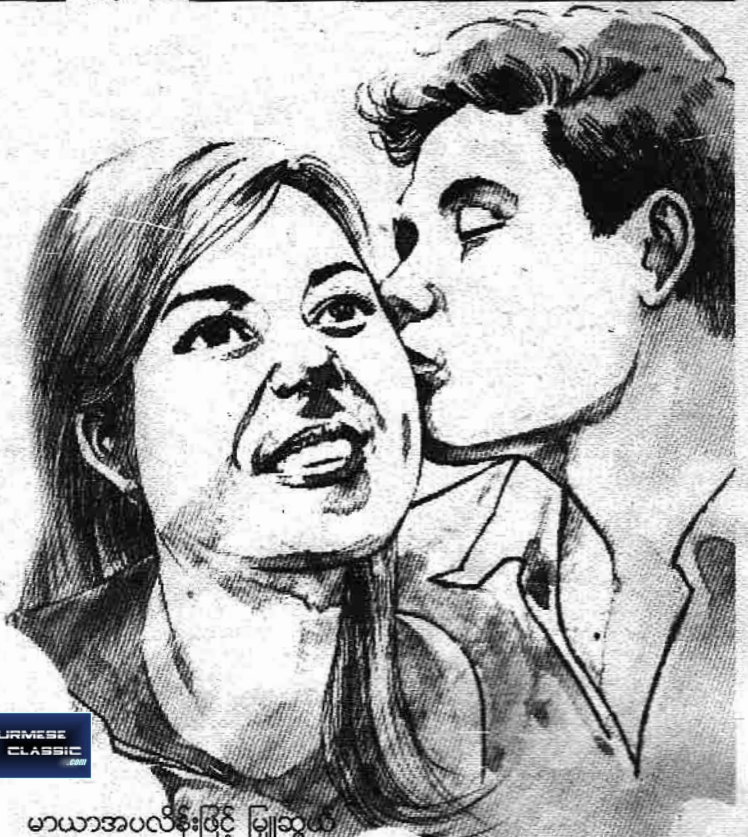
သူတို့နှစ်ဦး၏ရယ်သံများ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။ မင်းသူကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတော့ တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသလို လန့်သွားကြသည်။ မင်းသူက ဘာမှမပြောဘဲ မောင်မောင်ကို ဆွဲထိုးလိုက်သည်။ ရီရီဝေကိုလည်း ပါးနှစ်ဆင့်ရိုက်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဂျာကင်အင်္ကျီထဲက ခလုတ်နှိပ်စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး မောင်မောင်နံကြားသို့ ထိုးချလိုက်သည်။ စိတ်ဖောကြောင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မထိ။ အဝီစိငရဲကိုမကြောက်ပေမယ့် ဘေးမြှောင်ကိုတော့ မောင်မောင်ကြောက်သည်။ ကယ်ကြည့်ပြီးဟုအော်ရင်း တစ်ချိုးတည်းဖြေသည်။

“ဝေ.....ဝေ မှားပါတယ် မောင်ရယ်၊ ဝေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဖြန်း.....”

“တိတ်စမ်း မြွေဟောက်... နင်တို့လင်မယားကို သတ်ပြီးမှ ကြိုးစင်တက်မယ်၊ နင်တို့လိုဟာတွေရှိနေရင် လောကကြီး တွေ့သရေယုတ်တယ်”

BURMESE CLASSIC .COM

မင်းသူက ပြောပြောဆိုဆို လက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။

ရီရီဝေတစ်ယောက်အကြောက် လွန်ပြီး ခွေကျသွားသည်။ ထိုစဉ် နှာပင် သူ့ကိုချုပ်ကိုင်လိုက်သော လူနှစ်ယောက်ကြောင့် မင်းသူက ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲနှစ်ဦး။ တစ်ဦးက သူ့ဓားမြှောင်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ လှယူသိမ်းဆည်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။

မင်းသူမှာ ရဲများခေါ်ဆောင်ရာသို့ တရွေ့ရွေ့ ပါသွားသည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားလက်ထက် တပင် စိဉ္စမာဏ မိန်းမယုတ်ဆိုသည်မှာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမိန်းမယုတ်သည် ဗုဒ္ဓ၏ အသုရေတော်ကို ညှိုးနွမ်းအောင် ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ခေတ်တွင်လည်း ရီရီဝေကဲ့သို့သော မိန်းမမျိုးသည် ဗိဉ္စမာဏလို မိန်းမမျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ရန်သူနှင့်တူသော မိန်းမမျိုးမို့ပေါင်းသင်းအပ်။ ထိုအသို့ ထိုနောင်တတရားကို မင်းသူရရှိလိုက်သောအချိန်မှာ နောင်ခွဲပြီ၊ နောက်ကျခဲ့ပြီ။

မင်းသူတစ်ယောက် ဘာဖြစ်သို့ အထက်ပါအဖြစ်မျိုးလို အရှက်အကွဲ သိက္ခာကျသူ ဘာကြောင့် ဖြစ်ရပါသလဲ။

ရှင်းပြပါမည်။

မာယာအပလီန်းဖြင့် မြူဆွယ်ခံရချိန်ဝယ် သွေးသားအလိုကို ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် အသိဉာဏ်နှင့် ဗဟုသုတ မပြည့်စုံခဲ့၍ ရာဂနွံအတွင်း နစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ဦးက ရာဂအလိုကို အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ တစ်ဦးက မိမိဘဝ ချမ်းသာကြွယ်ဝ ပြည့်စုံစေရေးအတွက် မာယာဟူသောလက်နက်ကို ရာဂဟူသည့် ကျောက်သားပေါ်တင်ပြီး သွေးခွဲလေ၍ မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်ကို ခုတ်လှဲနိုင်ခဲ့သည်။

ရပ်တည်ချက် မတူညီသူနှစ်ဦး၏ဘဝသည် အနေကြာ အနည်

ထိုင်လာသောအခါ မူလဗီဇစရိုက်ကို မပြုပြင်နိုင်ခဲ့၍ ဒုက္ခတရားကို ကိုယ်တိုင်ဝယ်ယူမိသလို ရှိခဲ့ကြသည်။

ဘဝသည် မမြဲ၊ အသက်သည် မမြဲ၊ အချစ်ဟူသည်လည်း မမြဲကြောင်းတရားကို ဆင်ခြင်မိမည်ဆိုပါက စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြင့် ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်မိမည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော်.....ဟုခံတော့.....

မောင်ထွန်းညွန့် (သွမ်းခြံကုန်း)

www.burmeseclassic.com

(အိတ်ကုန်း)
ဖောင်ဟပ်နု

**မပီပြင်ခြင်း၏
ပို၍လေးနက်သော**

BURMESE
CLASSIC
COM

THU

မပီမြင်ခြင်း၏
ပို၍လေးနက်သော

မော့ဒါယာမန် (ဒီးကုန်)

လူပုံအလယ်၌ ပြောကြားခဲ့သော မြင့်မောင်၏စကားများသည် ထွန်းခိုင်အား အရှက်ခွဲသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နှစ်ယောက်တည်းဆို၍ ပြောခဲ့သော် ရင်းနှီးခင်မင်သည့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများမို့ ဖြေမည်ဆိုက ဖြေသာပါသေး၏။ ယခုတော့ သူငယ်ချင်းမျက်နှာမှ မထောက် ပြောရက်လေခြင်းဟု တစ်မိမိတွေး၍ ထွန်းခိုင်တစ်ယောက် ရှက်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ခဲ့ရသည်။

ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သည့် ထိုနေ့က ထွန်းခိုင်သည် မြင့်မောင်ထံမှ ချေးထားသည့် ငွေငါးသိန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပြန်လည်ပေးဆပ်ရမည့်နေ့ထက် တစ်လနောက်ကျမည်၊ ထိုကိစ္စအတွက် နောက်ထပ်တစ်လ အတိုးပါပေးမည်ဟုပြောရန် သူနေထိုင်

သည့် ပေါက်ပင်ကုန်းရွာမှ မြို့သို့ စက်ဘီးဖြင့်လာခဲ့၏။

ထိုသို့လာစဉ် မြို့မဈေးအနီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့အရောက်တွင် ဆိုင်ထဲ၌ လက်ဖက်ရည်သောက်နေသော မြင့်မောင်မှလှမ်းမြင်၍ အသံပြုခေါ်လိုက်သည်။ ထွန်းခိုင်လည်း မြင့်မောင်အား မြင်လိုက်သည်မို့ စက်ဘီးပေါ်မှဆင်း၍ ဆိုင်ရှေ့တစ်နေရာ၌ စက်ဘီးအားဒေါက်ထောက်ထားခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မြင့်မောင်က.....

“ထွန်းခိုင်ရာ ဒီနေ့မှ မင်းမလာရင် ငါလိုက်လာတော့မလို့ကွ”

ထွန်းခိုင်က မြင့်မောင်အား.....

“မင်းကလည်းကွာ မဖြစ်မနေ ငါလာမှာပေါ့ကွ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ရက်ကလည်း မင်းဆီလာမလို့ပဲ၊ ငါးသူခိုးတွေက လစ်ရင်လစ်သလို ငါးခိုးနေတာကြောင့် ငါးကန်ကို နေ့ညမပြတ် စောင့်နေရတာနဲ့ပဲ မလာဖြစ်တာ”

မြင့်မောင်က ထွန်းခိုင်အား စူးစိုက်စိုက်ကြည့်လျက်.....

“ကဲ...မင်းငါ့ဆီက ချေးထားတဲ့ငွေ ပါလာပြီလား၊ ပါလာရင်ပေး တော့ကွာ”

“အေး...အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းကိုငါ တောင်းပန်မလို့၊ ရှေ့လထဲမှာ ငါ့ရဲ့ငါးကန်တွေ စဖော်တော့မှာမို့ ငါးကိစ္စ ပြီးရင်ပြီးချင်း မင်းဆီကယူထားတဲ့ငွေ ဆက်ဆက်လာပေးပါ့မယ်ကွာ၊ လောလောဆယ် ငါလည်း ငွေပြတ်နေလို့၊ နောက်ပြီး တစ်လတိုးကိုလည်း ထပ်ဖြည့်ပေးပါ့မယ်ကွာ”

မြင့်မောင်မှာ မျက်နှာသုန်မှုန်သွားပြီးနောက်.....

“ထွန်းခိုင်...ထွန်းခိုင်၊ စကားကို လွယ်လွယ်ပြောတဲ့ကောင်ပဲကွာ၊ ငါ့ဆီမှာ ငွေချေးတုန်းက ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်မှာ အတိုးနဲ့ အရင်းပေါင်းပြီး ဆက်ဆက်ဆပ်ပါ့မယ်လို့ စာချုပ်ထဲမှာ မင်းကိုယ်

တိုင် ကတိခံဝန် လက်မှတ် ထိုးခဲ့တာပဲ။ အဲဒီ ကတိအတိုင်းပဲ ဒီနေ့ ငါငွေလိုချင် တာကွ၊ စာချုပ် ကိုများ ပေါ့ပေါ့ထင် နေသလား။ ဥပဒေဘောင်ထဲက ချုပ်ထားတဲ့ စာချုပ်ကွ၊ ဒီစာချုပ်အရ ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်ရင် မင်းဘာဖြစ်သွားနိုင် တယ်ဆိုတာရော မင်းသဘော ပေါက်ရဲ့လားကွဟေ”

မြင့်မောင်၏ တစ်ဖက်သတ် ဖိပြောနေသော ခပ်တင်းတင်းစကား များကြောင့် လူပုံအလယ်၌ ထွန်း ခိုင်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်ရှိ နေခဲ့ရပေသည်။ ဆိုင်ထဲ၌ ရှိနေ ကြသူများကလည်း ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ပြောနေသော မြင့် မောင်၏စကားများကြောင့် ထွန်း ခိုင်အား စူးစမ်းသည့်သဘောဖြင့် ဝိုင်း၍ကြည့်နေကြသည်။

သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း လူပုံ အလယ်၌ ရက်ရက်စက်စက် ပြော ရက်လေခြင်းဟု မြင့်မောင်အား ထွန်းခိုင်မှာ နာကြည်းသကဲ့သို့ ခံ စားလိုက်ရသည်။ သို့သော် ထိုနာ ကြည်းဒေါသစိတ်အား ထွန်းခိုင်မှာ အနိုင်နိုင်ထိန်းလျက် ရှုတည်တည် ဖြစ်နေသော မြင့် မောင်အား တောင်းပန်ရတော့သည်။

“မင်းထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး ကွာ၊ ကျသင့်တဲ့အတိုးနဲ့အရင်း နှစ် ခုပေါင်းပြီး မပျက်မကွက် ပေးမှာ

ပါ။ အခုဟာက ငါ့ဘက်က ငွေပေါ် မယ့်အချိန်နဲ့ မင်းကိုပေးရမယ့် အချိန်ကွာဟသွားလို့ ငါကတိ ပျက်သလို ဖြစ်သွားရတာပါ။ ငါလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ လကတည်းက ငါးတွေကို ဖော်ဖို့ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါးဒိုင်ရဲ့ သတင်းပေးချက်အရ ငါးဈေးတွေကျနေတယ်။ ခဏထား လိုက်ဦး၊ ဈေးတက် ရင် အကြောင်းကြားမယ်ဆိုလို့ နောက် ကျရတာပါ။ မင်းကွာ အချင်းချင်း ပြောရက်လိုက်တာ၊ နောက်ကျ သွားတဲ့အတွက် အတိုးပေးမယ့် အပြင် မင်းတို့စားဖို့ ငါးလည်းပေး ပါဦးမယ်ကွာ”

မြင့်မောင်က ထွန်းခိုင်အား စူး စူးရဲရဲကြည့်လိုက်ပြီး.....

“စီးပွားရေးလုပ်တဲ့နေရာမှာ အဓိက ငွေပဲကွာ၊ ငွေနဲ့ပတ်သက် လာရင် သူငယ်ချင်းမဆိုထားနဲ့၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေတောင် ငါက ထားတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းစကားနဲ့ မင်းနော်၊ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ပညတ် ချက်ကြောင့် မင်းငါးဖော်တဲ့အထိ စောင့်မယ်၊ ရှေ့လကျရင် အတိုးနဲ့ အရင်း တစ်ပေါင်းတည်းပေးနိုင် အောင်လုပ်ပါ။ ရှေ့လကုန်လို့မှ မင်း ဘက်က ကတိပျက်တယ်ဆိုရင် ငါ့ အဆိုးလို့ မဆိုနဲ့တော့၊ ငါက ချစ် တုန်းမုန်းစကားပြောတာနော်၊ ဟုတ်လား”

သာသာနှင့်နာနာ နှက်လိုက် သည့် မြင့်မောင်၏စကားကြောင့် ထွန်းခိုင်မှာ လူပုံအလယ် ခေါင်း

မဖော်ဝံ့အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့သည့်တိုင် ထွန်းခိုင်မှာ ခံပြင်းမှုကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ ရုတ်သည့်စိတ်၊ ခံပြင်းဒေါသစိတ်များဖြင့် ထွန်းခိုင်တစ်ယောက် အံ့တကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်ရတော့သည်။

“နေနင့်ဦးပေါ့ မြင့်မောင်ရာ၊ ခုံလုံတစ်လှည့်၊ ငါးပျံတစ်လှည့်ဆိုတာ မကြားမိလေသလားကွာ၊ လောကကြီးမှာ ဘယ်အရာမှ တစ်သမတ်တည်း ရှိမနေကြဘူးဆိုတာ မင်းသိဖို့ကောင်းတယ်၊ ငါ့အလှည့်ပြီးရင် မင်းအလှည့်ပဲဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်ပေါ့ကွာ”

မြင့်မောင်နှင့် ထွန်းခိုင်တို့မှာ အလယ်တန်းမှ အထက်တန်းအထိ အတူတကွ ပညာသင်ယူခဲ့သော ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ မြင့်မောင်မှာ မြို့ပေါ်၌ပင် နေထိုင်၍ ပညာသင်ရသော်လည်း ထွန်းခိုင်ကမူ မြို့အနောက်ဘက် ငါးမိုင်ခန့်ကွာဝေးသော ပေါက်ပင်ကုန်းရွာမှဖြစ်သည်။ ရွာမှ မြို့ကျောင်းသို့ စက်ဘီးဖြင့် ကျောင်းတက်သော ထွန်းခိုင်သည် နီးသား၍ စိတ်သဘောကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့်ပင် အတ္တကြီးမားသော မြင့်မောင်နှင့်မူ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော်လည်း လွန်စွာ ဆင်မင်သော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်

ခဲ့ကြသည်။ မြင့်မောင်၏ မိဘများမှာ ကုန်သည်များဖြစ်ခြင်းကြောင့် မြင့်မောင်အတွက် ဘယ်အရာမဆို လိုတိုင်းတ ရခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ထွန်းခိုင်မှာမူ ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် မိဘများ၏ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်၌ မိဘများနှင့်အတူ ရုန်း၍ကန်၍ ရင်ဆိုင်၍သာ။

နောက်ပိုင်းကာလများတွင် မြင့်မောင်သည် ကိုးတန်းအောင်၍ ဆယ်တန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့သော်လည်း ထွန်းခိုင်မှာမူ ကိုးတန်းကျ ရှုံး၍ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေတော့သည်။

မြင့်မောင်သည် ရှုပ်ခြင်းပွေခြင်းများရှိသောကြောင့် ဆယ်တန်းအောင်သော်လည်း ဘွဲ့ရသည်အထိ ကျောင်းဆက်မတက်။ စောစီးစွာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပေသည်။ ထူးခြားသည်မှာ မြင့်မောင်ယူသော မိန်းမသည် မြင့်မောင်ထက် ငါးနှစ်ခန့် ကြီး၏။ သူမ၏နာမည်မှာ သဇင်မြင့်ဟုခေါ်၏။ သဇင်မြင့်သည် ရွက်ကြမ်းရေကျိုရုပ် ဖြစ်သော်လည်း မိဘ၏အမွေများစွာ ရရှိထားသူဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် မြင့်မောင်က သည်ယုန်မြင်၍ သည်ချိုထွင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွန်းခိုင် သိထားပြီးဖြစ်သည်။ မြင့်မောင် အိမ်ထောင်ကျ၍ ကလေးတစ်ယောက် ရခါမှပင် ထွန်းခိုင်မှာ မိမိဇာတိရွာမှ

ထူးခြားသည်မှာ
မြင့်မောင်ယူသောမိန်းမသည်
မြင့်မောင်ထက်
ငါးနှစ်ခန့်ကြီး၏။
သူမ၏နာမည်မှာ
သဇင်မြင့်ဟုခေါ်၏။
သဇင်မြင့်သည်
ရွက်ကြမ်းရေကျို
ရုပ်ဖြစ်သော်လည်း
မိဘ၏အမွေများစွာ.....

ရွာသူတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့၏။
မြင့်မောင်မှာ သဇင်မြင့်နှင့် အိမ်
ထောင်ကျပြီးနောက် အရောင်း
အဝယ်နှင့် စီးပွားရေးပိုင်းတွင် လူ
ရည်လည်လာလျက် စီးပွားတက်
လာသကဲ့သို့ လောဘလည်းတက်
လာခဲ့ရသည်။

ထွန်းခိုင်မှာမူ မသန်းရှင်နှင့်
အိမ်ထောင်ကျသည် အချိန်မှစ၍
လယ်ထဲမှ တက်ရသည်မရှိ။ မိုး
စပါးပြီးသည်နှင့် နေ့စပါးနှင့်ပဲ

အလုပ်ဆက်နေသည်မှာ ရာသီ
အခါ မလပ်သကဲ့သို့ပင်။ သို့သော်
ရာသီ သဘာဝဖြင့် အလုပ်တွဲ
ဖက်လုပ်ရသည်မို့ ထွန်းခိုင်တို့
မိသားစုမှာ ကံကောင်းလိုက်၊
ကံဆိုးလိုက်ဖြင့် အကောင်းအဆိုး
ခွန်တွဲနေပေ၏။

စာပေဗဟုသုတ အနည်းငယ်
ရှိသော ထွန်းခိုင်သည် စာပေဖတ်
ရှုခြင်းအားဖြင့် ငါးမွေးမြူရေးလုပ်
ငန်းကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ မိရိုး
ဖလာလုပ်ငန်းကိုသာ အမြဲလုပ်နေခဲ့
ရသော ထွန်းခိုင်တစ်ယောက်
ခေတ်နှင့်လျော်ညီစွာ ငါးမွေးမြူ
ရေးအား စမ်းသပ်လုပ် ကိုင်
ကြည့်မည်ဟု စဉ်းစားပြီးနောက်
ကိုယ်ပိုင်ခြံကွက်အတွင်း၌ ငါးကန်
တစ်ကန်အား စတင်တူးဖော်ခဲ့
သည်။ တူးဖော်ပြီး၍ တစ်နှစ်
စမ်းသပ်ပြီး ငါးမြစ်ချင်း ကောင်ရေ
သုံးထောင်ဖြင့် စတင်ခဲ့ရာ အောင်
မြင်မှု ရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက်
လယ်စိုက်၍ မအောင်မြင်သော
ရွာအနီးမှ လယ်နှစ်ကြီးကွက်အား
ကန်တူး၍ ငါးမွေးမြူရန် စီစဉ်
တော့သည်။ ကန်တူးရာတွင်
သည်း အလုပ်သမားများ ငှားရမ်း
သည်သာမက မိမိကိုယ်တိုင်ကိုယ်
ကျ ဝင်ရောက်တူးဖော်ခဲ့သည်။ ငါး
မွေးမြူရေး တိုးချဲ့သည်နှင့် ငွေကြေး
လိုအပ်လာပြီဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် စီးပွားရေးချောင်လည်
၍ တိုးတက်မှုရှိနေသော မြင့်မောင်
အား ထွန်းခိုင် သတိရလိုက်မိ၏။
ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်
သော မြင့်မောင်သည် ငွေနှင့်ပတ်
သက်၍ အတ္တဆန်တတ်သည်ကို
ထွန်းခိုင်သိသော်လည်း သူ့အပေါ်
၌ မရှိုင်းလောက်ဟု ထွန်းခိုင်ထင်
မြင်မိပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
ငွေချေးငှား၍မရလည်း အရင်းပဲဟု
စိတ်ကိုဖြေလျက် တစ်နေ့တွင် ထွန်း
ခိုင်တို့ဇနီးမောင်နှံ မြင့်မောင်ရှိရာ
မြို့ပေါ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မြို့ပေါ်ရှိ မြင့်မောင်၏အိမ်
သည် ကျယ်ဝန်းသော ခြံထဲ၌ ကြီး
ကျယ် ခမ်းနားလှပါသည်။ ထွန်းခိုင်
တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ အိမ်ထဲသို့ပင်ဝင်
ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေရသည်။ မြင့်
မောင်မှာ ထွန်းခိုင်တို့အား စတော့
တော့ချင်းဆိုသလို အံ့ဩသည့် အမှု
အရာဖြင့်.....

“ကျားသားမိုးကြိုးကွာ၊ ငါ့ဆီ
ကို မလာစဖူး အလာထူးချည်လာ
ထွန်းခိုင်၊ ထူးထူးခြားခြား ဘာ
အရေးအကြောင်းကိစ္စရှိလို့ပါလိမ့်
အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့တော့ မင်းငါ့ဆီ
ကို လာမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆိုစမ်း
ဦး”

မြင့်မောင်နှင့် သူငယ်ချင်း
ပင်ဖြစ်ငြားသော်လည်း ငွေ
ကြေးရေးနှင့်ပတ်သက်သည့်စကား

မြို့ပေါ်ရှိမြင့်မောင်၏
အိမ်သည်ကျယ်ဝန်းသောခြံထဲ၌
ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပါ၏။
ထွန်းခိုင်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ
အိမ်ထဲသို့ပင်
ဝင်ရန်မဝံ့မရဲဖြစ်နေရသည်။
မြင့်မောင်မှာထွန်းခိုင်တို့အား
စတော့တော့ချင်းဆိုသလို
အံ့ဩသည့်အမှုအရာဖြင့်.....

ပြောရန်မှာ ထွန်းခိုင်တစ်ယောက် နှုတ်ဆွဲနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။ ပြောရမှာကို မဝံ့မရဲ အားတုံအား နာဖြစ်နေသည့် ပုသဏ္ဍာန်။ သို့သော် ရဲရဲဝံ့ဝံ့နှင့် နှုတ်သွက် လျှာသွက်ရှိလှသော မသန်းရှင် ဟ.....

“ဒီလိုပါ ကိုမြင့်မောင်ရယ်၊ တွန့်မတို့က လယ်ခြောက်ကေလုပ် တဲ့အပြင် တစ်မြန်နှစ်က ငါးမွေးမြူ ရေးကို စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ငါးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းဟာ တစ်နှစ်တည်းနဲ့ပဲ အကျိုးပေးလို့ အကြောင်းထင် ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လာမယ့်မိုးမကျမီ ငါး လုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ဖို့ ဖြစ်လာတာကြောင့် လယ်ညှံ နှစ်ကွက်ကို ကန်တူးပြီး ငါးမွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ အခုလည်း ကန်တူးလို့ပြီး သလောက်ဖြစ် နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ တောတက်ရင်း လှည်းဝင်ရိုးကျိုးသလို ဖြစ်နေရ တာမို့ ဆက်လက်အကောင် အထည် ဖော်နိုင်ဖို့ ငွေကြေး အဓိက လိုအပ်တယ်လေ။ အဲဒါ ကိုမြင့်မောင် ကူညီနိုင်မလားလို့ ပါ”

မြင့်မောင်မှာ လက်ကိုပိုက် လိုက်ပြီး စဉ်းစားနေသကဲ့သို့ ရှိနေ ၏။ အိမ်ထဲတွင် သင်္ဇင်မြင့်ရှိနေ သော်လည်း ကလေးတစ်ဖက်နှင့်မို့

ညွှန်ခန်းသို့ ထွက်၍မလာနိုင်ခဲ့ပေ။ ထိုစဉ် အသားညိုညိုဖြင့် လုံးကြီး ပေါက်လှ မိန်းမလှတစ်ယောက်က ထွန်းခိုင်တို့ဇနီးမောင်နှံအား အချို့ ရည်များလာချပေးပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားသည်။ မြင့် မောင်က စဉ်းစားနေရာမှ.....

“မင်းတို့ စီးပွားရေးလုပ်တာ ငါဝမ်းသာပါတယ်။ လယ်သမားဆို တာ အခုခေတ်မှာတော့ လယ်တစ် ခုတည်းနဲ့ အားကိုးရဖို့ တော်တော် ခဲယဉ်းတာ ငါသိပါတယ်။ အခုလို စီးပွားရေးအမြင်ရှိလာတာ ကောင်း တာပေါ့ကွာ”

မြင့်မောင်၏စကားကြောင့် ထွန်းခိုင်မှာ ရဲတင်းလာပြီး.....

“အေးကွာ၊ အဲဒီစိတ်နဲ့ လုပ် ငန်းတိုးချဲ့တာ ငွေပြတ်သွားလို့ မင်း ဆီက အကူအညီများ ရမလားလို့ မျှော်လင့်တကြီး လာခဲ့တာပဲ။ သူ ငယ်ချင်းဆီမှာ ငွေလွယ်ကူရင် ငွေ လှည့်ချင်လို့ပါ။ မင်းရဲ့သတ်မှတ် ထားတဲ့အတိုးအတိုင်း ငါပေးပါ့မယ်။ မိုးမကျမီ အချိန်မီ ပြီးစီးနိုင်မှ မိုး ကျတာနဲ့ လုပ်ငန်းစလို့ရမှာ။ အဲဒီ ကိစ္စအတွက် မျက်နှာပူပူနဲ့ အရဲစွန့် ပြီး လာခဲ့တာပါကွာ”

ထွန်းခိုင်တစ်ယောက် ငွေချေး ငှားခြင်းကိစ္စ မပြောခင်ကတည်းက မြင့်မောင် ကြံ၍သိနှင့်နေပြီဖြစ် သည်။ ထွန်းခိုင်၏မိန်းမ မသန်းရှင် ပါးစပ်ဟကတည်းက မြင့်မောင်

အဖို့ နားခွက်က မီးတောက်ပြီးသား ဖြစ်နေ၏။ မြင့်မောင်က မျက်မှောင် ကြုတ်၍.....

“နေပါဦး ထွန်းခိုင်ရ၊ မင်းတို့ က ငွေဘယ်လောက်လိုနေလို့လဲ”

မြင့်မောင်၏အမေးကြောင့် ထွန်းခိုင်မှာ အားတက်သွားရပြီး.....

“ကန် ကို ဆက် တူးဖို့ နဲ့”

ငါ့အတွက် အတိုးနဲ့အရင်း တစ် ပေါင်းတည်း ဆပ်နိုင်မလား”

ထွန်းခိုင်က သက်မကိုရွိုက် လျက်.....

“ငါ့လုပ်ငန်းကို ငါယုံကြည်ပါ တယ်၊ တစ်နှစ်ပြည့်ရင် အတိုးနဲ့ အရင်း တစ်ပြိုင်တည်း ပေးနိုင်ပါ လိမ့်မယ်၊ အခုလို ကူညီမယ့်အနေ

ငါးသား ပေါက်တွေ ဝယ်ယူနိုင်ဖို့ သူငယ် ချင်းဆီက ငွေငါးသိန်းရ မယ်ဆိုရင် အဆင်ပြေလောက်ပါ တယ်၊ ငါး သားပေါက်တွေလည်း မှာထားပြီး ပြိုကွာ၊ အဓိကကတော့ ငါးစာနဲ့ ကန်တူးဖော်ခက အရေး တကြီးလိုနေတာပဲ”

မြင့်မောင်က စိတ်မချဟန်ဖြင့် ပြောခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းလိုချင်တာ ငွေငါးသိန်းနော်၊ တစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ရင်

အထားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကွာ”

မြင့်မောင်က ထွန်းခိုင်အား လက်ကာလျက်.....

“နေဦး...နေဦး၊ ကျေးဇူးတွေ အရမ်းစွတ်မတင်နဲ့ဦး၊ ငါတို့ထုတ် ချေးရမယ့်ငွေက ငါးသိန်းဆိုတော့ များတယ်ကွ၊ မင်းတို့က အပေါင် ထားနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ မထားနိုင်တော့ ငါ့ရဲ့ငွေတွေ လုံခြုံ မှုအတွက် ငွေချေးငှားခြင်းဆိုရင်

စာချုပ်တစ်ခု လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ မင်း တို့သဘောတူရင် အလုပ်ဖြစ်မယ်၊ သဘောမတူရင်တော့ မင်းတို့ရော ငါပါ အလုပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ငွေချေးငှားခြင်း စာချုပ်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ရင် တကယ်လို့ပေါ့ကွာ မင်းတို့ ကတိ မတည်ခဲ့ရင် တရားမဝင်နိုင်ဘူး၊ ဒါ ကြောင့် ဥပဒေအရ ဘောင်ဝင် အောင် ခေါင်းစဉ်ပြောင်းပြီး စာချုပ် ချုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ဥပမာကွာ နွား အရောင်းအဝယ်တို့၊ အိမ်အရောင်း အဝယ်တို့ပေါ့ကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ”

ထွန်းခိုင်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီးနောက် မသန်းရှင်က မြင့် မောင်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ကိုမြင့်မောင်ရယ် ရှင့်ဆီက အတိုးနဲ့ချေးတာပါရှင်၊ ရှင်လည် အတိုးရ၊ ကျွန်မတို့လည်း လုပ်ငန်း အဆင်ပြေဖို့ အကူအညီတောင်းတာ ပါရှင်”

မြင့်မောင်က ရယ်မောလျက် ပြောခဲ့သည်။

“လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း လုပ် ရတာပါဟ၊ မင်းတို့ဆီက လယ်တွေ နွားတွေ၊ အိမ်တွေလည်း မလိုဘူး ပါဘူး၊ ငါချေးထားတဲ့ငွေနဲ့ အတိ သတ်မှတ်ရက်မှာ ပြန်ရရင်ပဲ ငွေ နှပ်ပါတယ်၊ အတိုးကတော့ ချမ်း မိုလို့ ခုနစ်ကျပ်ပဲယူမှာပါ၊ ငွေ

www.burmeseclassic.com

ရင် စာချုပ်မယ်”

ထွန်းခိုင်တစ်ယောက် သက်
ခြင်းချလိုက်သည်။ ငါးသိန်းချေး
ဆက်လည်း တစ်နှစ်ပြည့်သော်
အဘိုးအရင်း ဆယ်သိန်းနီးပါး ပေး
မည်မို့ ထွန်းခိုင်မှာ လိုအပ်၍သာ
ချလိုက်ရသည်။ ရင်တမမဖြင့် ရှိ
ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ခိုင်လုံသော သက်
ဆများရှေ့၌ လက်ဗွေနှိပ်ခြင်း၊
ဆတ်မှတ်ထိုးခြင်းများ ပြုလုပ်၍
ဆယ်ချင်းမြင့်မောင်ထံမှ ငွေငါး
သိန်း ရလာခဲ့တော့သည်။

ထွန်းခိုင်တစ်ယောက် ငွေရ
မည်နှင့် တူးလက်စကန်အား
ဆလုပ်သမားငှားရမ်း၍ ဆက်လက်
ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သင်္ကြန်ကျော်သည်
နှင့် ကန်မှာ ပြီးမြောက်အောင်မြင်
သွားခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း မိုးကျလာ
မည်ဖြစ်၍ ငါးပေါက်များရရှိနိုင်
မည်မြို့များသို့ သွားရောက်ရှာဖွေ
ဆယ်ယူခဲ့ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း
ဆယ်လို လယ်လုပ်ငန်းခွင်သို့လည်း
ဆီရသည်ကြောင့် ထွန်းခိုင်မှာ ပင်
မီးသော်လည်း မဖျားအားပေ။ ည
မီးတွင်လည်း ရွာထဲရိုးအိမ်၌ နား
မနေမနေ မနေရပေ။ ငါးကန်၌ပင်
ကန်စောင့်တဲဆောက်၍ ထွန်းခိုင်

တို့ဇနီးမောင်နှံ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်
ရတော့သည်။

ထွန်းခိုင်တို့အတွက် ငါးမွေးမြူ
ခြင်း၏ အချိန်ကာလများ တဖြည်း
ဖြည်း ပြုဆင်းလာသကဲ့သို့ မြင့်
မောင်အား အကြွေးပေးဆပ်ရမည့်
အချိန်ကာလသည်လည်း တဖြည်း
ဖြည်း နီးကပ်လာ၏။ မြင့်မောင်
အား ပေးရမည့်အကြွေးအတွက်
ထွန်းခိုင်မှာ စိတ်စောနေ၍လား
မသိ။ ကန်ထဲမှငါးများ အကြီးနေ
လှသည်ဟု ထင်မြင်၍ စိုးရိမ်

သောက ပွားများလျက်နေတော့
သည်။ မသန်းရှင်သည်လည်း လင်
ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ သောက
ကြောင့် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်၍
နေလေသည်။

“ကိုထွန်းခိုင် တော် ဗျာပါဒ
သိပ်များနေတယ်။ စိတ်ကိုလျှော့
ထားပါတော်၊ သူ့အလိုလို အဆင်
ပြေသွားပါလိမ့်မယ်။ ငါးတွေလည်း
တော်ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး၊
မနည်းကြီးနေပြီပဲ။ လာမယ့် တန်
ခူးကဆုန်မှာ ကန်ဖော်လို့ရမှာပါ၊
တစ်ခုပဲ ကျုပ်တို့ဆုတောင်းရမှာက
ကျွန်မတို့ ကန်ဖော်တဲ့အချိန်မှာ ငါး
ဈေး ထိုးကျမသွားဖို့ ဆုတောင်းရ
မှာပဲတော်၊ ဗွဟဲ့.....”

ယခုအခါမှတော့ ချေးယူထား
သောငွေများ နှစ်စေ့၍ ပြန်လည်
ပေးဆပ်ရတော့မည်။ သို့သော် ကန်
မဖော်ရသေး၍ လတ်တလောပေး
ဆပ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ သို့အတွက်
အောက်ကျိုရရင် အောက်ကျိုရပါ
စေတော့၊ မြင့်မောင်ကို သွားရောက်
တောင်းပန်ရန် မြို့သို့ မဖြစ်မနေ
ထွန်းခိုင် တက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် တွေ့တွေ့ချင်း
ဆောက်နှင့်ထွင်းလိုက်သည်ကဲ့သို့
မြင့်မောင်၏ မချေမငံစကားများ
ကြောင့် မြင့်မောင်အပေါ် နာကြည်း
ခဲ့ရသည်။ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ကိုယ်
ကျင့်သိက္ခာကိုလည်း ထိခိုက်သည်

ကိုထွန်းခိုင်
တော်ဗျာပါဒသိပ်များနေတယ်၊
စိတ်ကိုလျှော့ထားပါတော်၊
သူ့အလိုလို
အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်၊
ငါးတွေလည်း
တော်ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး၊
မနည်းကြီးနေပြီပဲ၊
လာမယ့်တန်ခူးကဆုန်မှာ
ကန်ဖော်လို့ရမှာပါ၊
တစ်ခုပဲကျုပ်တို့ဆုတောင်းရမှာက
ကျွန်မတို့ကန်ဖော်တဲ့အချိန်မှာ...

ဟု ယူဆမိသည်။ ဒေါသထွက် ထွက်ဖြင့် တစ်နေ့ပြန်လည် လက် စားချေရန်စိတ်ထဲ၌ အကြိမ်ကြိမ် ကြိမ်းဝါးဖြစ်ခဲ့သည်။

လတ် တလောအားဖြင့် ငါးဈေး ကား ကိုယ်လိုချင်သော ဈေးနှုန်းမရ သော်လည်း အရှုံးမရှိ သည့်ဈေးနှုန်း ဖြစ်သည်ကြောင့် မြင့်မောင်အား ပေးဆပ်ရမည့် အကြွေးအတွက် ကန်ဖော် တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ဖြင့် နောက်ရက် တွင် ကန်ရေများအား ပိုက်ဖြင့် သွယ်၍ တစ်ဖက်ကန်သို့ လွှဲ ပြောင်း ခဲ့ပေသည်။ ထိုစဉ်အတွင်း ထွန်း ခိုင်၏ငါးကန်သို့ မမျှော် လင့်သောသူ ရောက်လာ၏။ ထိုသူကား ငါးခိုင်မှ ခိုင်ပိုင်ရှင် ကိုစံနီပင်။ ကိုစံနီ ၏သတင်း စကားမှာ ထွန်းခိုင်တို့ ဇနီးမောင် နံအတွက် ထိပေါက်သကဲ့သို့ပင်။

“ထွန်းခိုင်ရေ မင်းတို့တော့ ထိ ပေါက်ပြီဟေ့၊ ငါးဈေးနှုန်းက ခင် ဗျားမှန်းထားတာထက် ကျော် တက်သွားပြီကွာ၊ ငါးခိုင်ကြီးတွေမှာ ငါးတွေပြတ်နေကြပြီ၊ အောက်ဘက် ကလည်း တက်မလာကြဘူး၊ အခု အခါမှာ အလှူရက်တွေကလည်း ထပ်နေတော့ ငါးခိုင်တွေမှာ ငါးမရှိ ဖြစ်နေရတယ်၊ ကဲ..မင်းရဲ့ကန် ငါး ဘယ်လောက်ထွက်မယ်ဆိုတာမှန်း

ထားသလဲ၊ အခုပဲကွာ ငါ့မှာပါတဲ့ ငွေဆယ်သိန်း စရန်အဖြစ် ပေးခဲ့ မယ်၊ လိုတာပိုတာ နောက်မှရှင်း၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားထည့်ထားတဲ့ငါးနဲ့ ကန်အနေအထားက ဆယ်သိန်း အထက်မှာ ရှိနေတယ်နော်”

ကိုစံနီ၏စကားကြောင့် ထွန်း ခိုင်တို့လင်မယား လှိုက်ခနဲ ဝမ်း သာသွားရသည်။ သို့သော် ထွန်း ခိုင် သက်ပြင်းချမိသည်။ နက်ဖြန် မနက်တွင် စရန်ငွေဆယ်သိန်းအား မြင့်မောင်ထံသို့ သွားရောက်ပေး ဆပ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။ မသန်း

ရှင်မှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား မျက်နှာ ငယ်လေးဖြင့် မော့ကြည့်နေသည်။ တစ်နှစ်တာကာလတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ပန်း၊ လူပန်းဖြင့် လုံးပန်းခဲ့ရ သမျှ ရရှိသော အကျိုးအမြတ်များ သည် သူတို့လက်ထဲ၌ နွေးအောင် ပင် မကိုင်ရသကဲ့သို့ပင်။ စရန်ငွေ ဆယ်သိန်းအား စားပွဲဝိုင်းပေါ်တင် လျက် ထွန်းခိုင်တို့ ဇနီးမောင်နံ သက်ပြင်းတချချဖြင့် ရှိနေရသည်။

ငွေသည် လူတို့၏ သည်းခြေ ကြိုက်ဖြစ်၏။ ဘဝတစ်ခုလုံးအား ငွေဖြင့်ပြောင်းလဲနိုင်၏။ ထို့အပြင် လူတို့၏ ပုံမှန်စိတ်ကိုလည်း ဖောက် ပြန်စေသည်က အမှန်ကေန်ဖြစ်ပေ သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကို ထွန်းခိုင်”

မိန်းမဖြစ်သူ၏လောဘတဏှာ စိတ်ဖြင့် လော်ဆော်၍ မေးမြန်းမှု အား ထွန်းခိုင် မည်သို့မျှမဖြေ။ သို့ သော် ထွန်းခိုင်၏စိတ်သည် ဦး နောက်ထဲ၌ အတွေးထဲ၌ ရုန်းရစ် ဆန်ခတ် ဖြစ်နေပေသည်။ ယခု အချိန်တွင် မြင့်မောင်အား ပေးဆပ် ရမည့်ငွေများအား အတွေးထဲ၌ ထားလိုက်ချင်သည်။ ငါးဖော်မေ သည်ရက်အတွင်း မြင့်မောင်ထံ ယောက် တစ်ရက်ရက် ပေါ်လာ ဖြစ်သည်။ ထွန်းခိုင်၏ လောဘ တဏှာစိတ်ကူးထဲတွင် မြင့်မောင်

www.burmeseclassic.com

၏ငွေအား မြင့်မောင်အား ပြန်
မဆပ်ရရေးကို တွေးတောနေမိ၏။
ထိုညတစ်ညလုံး ထွန်းခိုင် အိပ်မရ။
စိတ်ကူးထဲတွင် အမှန်နှင့်အမှား လွန်
ဆွဲနေပေ၏။

ထွန်းခိုင် တွေးထင်သည်
အတိုင်း နောက်တစ်နေ့တွင် မြင့်
မောင်တစ်ယောက် ဂျပန်စက်ဘီး
လေးဖြင့် ထွန်းခိုင်ထံသို့ ပေါက်ချ
လာသည်။ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ။
မြင့်မောင်သည် ပြုံး၍ပျော်၍ ရှင်
မြူး၍ ထွန်းခိုင်မှာ မြင့်မောင်တစ်
ယောက် သေပန်းပွင့်တယ်ဆိုတာ
ဒါမျိုးလားဟု တွေးနေလိုက်သေး
သည်။

ငါးကန်မှာ ရေခန်းစပြုလာပြီ
မို့ မွေးမြူရေးငါးများကို တွေ့နေရ
သည်။ ငါးများသည် ရေခန်းစကန်
ထဲ၌ ပြွတ်သိပ်၍နေလျက်ရှိလေ
သည်။ အားရစရာကောင်းလှပါ၏။
အလုပ်သမားများ၊ ကူဖော်လောင်
ဖက်များဖြင့် အရက်အတူသောက်
ထားသည်မို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲ
တွတ်နေ၏။ ထွန်းခိုင်မှာ စက်ဘီး
လေးဖြင့် ရောက်ရှိလာသော မြင့်
မောင်အား အံ့သြသည့်ပုံစံဖြင့် စိမ်း
စိမ်းကြည့်လျက်

“ငါ့သူငယ်ချင်းကြီးရောက်
လာပြီပဲ၊ မင်းလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ
ငါကြိုပြီးသိပါတယ်ကွာ၊ ငါကန်
ဖော်တာ မင်းဘယ်လိုလုပ်သိတာ

လဲကွ”

မြင့်မောင်မှာ ထူးထူးခြားခြား
ရယ်မောလျက်.....

“ဘာထူးဆန်းလို့လဲကွာ၊ ငါး
ဒိုင်ပိုင်ရှင် ကိုစံနီကြီးနဲ့ငါ ဘီယာ
ဆိုင်မှာ ဆုံကြတော့ မင်းကန်ဖော်
နေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ ပြော
သွားလို့ ချက်ချင်းထလာခဲ့တာကွ၊
ငါဒီကိုထွက်လာတာ အိမ်ကလူတွေ
ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ လုပ်ကွာ....ငါး
ကင်လေး၊ ငါ့မှာ ရမ်တစ်ပုလင်းပါ
လာတယ်”

ထွန်းခိုင်မှာ ယခင်ကနှင့်မတူ
သော မြင့်မောင်အားကြည့်၍.....

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ မြင့်မောင်ရယ်၊
မြည်းစရာ အကုန်လုပ်ပြီးသား၊ ဒါ
တင်မကဘူး၊ တောအရက်တောင်
ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်လှချည်လားကွာ၊

ဒါဆို လည်း လုပ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်း
စရန်ငွေရထားတယ်လို့ ကြားထား
တယ်၊ ဒီကအပြန် တစ်ပါတည်း
ယူသွားချင်တယ်ကွာ၊ နောက်နေ့
တွေမှာ ငါ လုပ်စရာအစီအစဉ်တွေ
ရှိသေးတယ်၊ မင်းကို အဲဒီကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ပြောပြမယ်၊ အကူ
အညီလည်း တောင်းချင်တယ်
ပေါ့ကွာ”

ထွန်းခိုင်သည် မျက်နှာကြီးရဲ
လျက် မြင့်မောင်အား အံ့ကြိတ်
လျက် ကြည့်လိုက်ပြီး.....

“ဖြစ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ လာကွာ၊
ငါ့အိမ်ကို သွားရအောင်”

သို့ဖြင့် ထွန်းခိုင်၏နေအိမ်၌
မြင့်မောင်တစ်ယောက် စတည်းချ
၍နေသည်ကို တခြားလူများ အမှု
မဲ့အမှတ်မဲ့ ဖြစ်နေကြသည်။ လူများ
က ထွန်းခိုင်၏ကန်ဖော်မှုကို စိတ်
ဝင်စားနေကြသည်မဟုတ်ပါလား။
ညှဉ်းပိုင်းမှ ညှဉ်းနက်သည့်အထိ
ထွန်းခိုင်နှင့် မြင့်မောင်သည် သူ
တစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ပြောနေကြ
ပြီး သက်ကြီးခေါင်းချချိန်တွင်မူ မြင့်
မောင်၏အသံ မကြားရတော့ပေ။

ထွန်းခိုင်နှင့် ဇနီး မသန်းရှင်
တို့သည် နံနက်ရောက်သည့်နေ့
ရွာသားများအကူအညီနှင့် ငါးများ

ကို ဖမ်းဆီးခဲ့ကြသည်။ ဖမ်းဆီး၍ ရသော ငါးများအား စည်များတွင် ထည့်၍ လှည်းများဖြင့် ငါးခိုင် သို့အရောက် ပို့ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ထွန်းခိုင်တို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကြွေးများကျေပြီး အကျိုးအမြတ် ခြောက်သိန်းခန့်ရ လိုက်သည်။ လာမည့်နှစ်တွင် မိမိ ငွေဖြင့် ရင်းနှီးနိုင်တော့မည် ဖြစ် သည်။ လုပ်အားပေးသော ရွာ သားများအား ဟင်းစားအချို့ ပေး နိုင်သည့်အပြင် သောက်ပွဲ၊ စားပွဲ များ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ ကြသည်။

လူအချို့က ပြီးခဲ့သည့် နေ့က ရောက်လာခဲ့သည့် မြင့်မောင် အကြောင်း မေးလေတိုင်း ထွန်း ခိုင်က မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့်

“သူ့အကြောင်း မေးမနေပါ နဲ့ကွာ၊ သူ့စရိတ်နဲ့သူ သွားပြီပဲ”

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဇနီးဖြစ်သူ မသန်းရှင်ကလည်း စိုးရိမ်သောက ရောက်သည့်ပုံစံဖြင့် ထွန်းခိုင်နား ကပ်၍.....

“ကိုထွန်းခိုင် ကိုမြင့်မောင် ကိစ္စကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုရှင်းကြ မလဲ ဟင်”

နောက်ကြောင်းမရှင်းသည့်ဟန် ဖြင့် တီးတိုးမေးသည့်အခါများတွင် ထွန်းခိုင်မှာ ခေါင်းကိုကုတ်လျက်....

“အဲဒီကိစ္စ ငါလည်း ဦးနှောက် ခြောက်နေပါပြီကွာ၊ ဒုက္ခတွေ့တော့

အားလုံးရောက်တော့မှာပဲ၊ မထူးပါ ဘူးကွာ၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး ပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဟူး.....”

သုံးရက်ခန့်ကြာသောအခါ ပေါက်ပင်ကုန်းရွာရှိ ထွန်းခိုင်အိမ်သို့ မြင့်မောင်၏ဇနီး သဇင်မြင့်နှင့်အတူ အရပ်ဝတ်အရပ်စားဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် ငါးဦး ရောက်ရှိလာသည်။ ထွန်းခိုင် တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ကျေးလက်နေ တောင်သူလယ်သမား၊ မွေးမြူရေး သမားဖြစ်သဖြင့် သဇင်မြင့်နှင့် ရဲ တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်ရှိလာခြင်း အပေါ် အထူးတုန်လှုပ်နေကြ၏။ သို့ ရာတွင် မိမိတို့အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာသော သူ ငယ်ချင်း၏ဇနီးနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အပေါ် ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်ခွဲပေသည်။ သဇင်မြင့်က ထွန်းခိုင်အား.....

“ကိုထွန်းခိုင် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ် မြန်နေ့ညက ကိုမြင့်မောင်တစ် ယောက် ရှင်တို့ရွာကို ရောက်လာ တယ်မဟုတ်လား”

ထွန်းခိုင်က မကွယ်မဂုဏ်ဖြင့် အဖြေပေးခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညနေပိုင်းမှာ ရောက်လာလို့ ကျွန်တော် တော် တော် အံ့ဩသွားရသေးတယ်၊ ည ပိုင်း အိမ်မှာ အိပ်သွားပါတယ် မနက် ၄ နာရီလောက်မှာ မြို့တစ် တွဲ လှည်းကြုံနဲ့ ထည့်ပေးလိုက် တယ်”

ရဲအရာရှိတစ်ယောက်က.....

“ခင်ဗျားက ကိုမြင့်မောင် လှည်းကြုံနဲ့ တင်ပေးလိုက်တယ် တာ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ကိုမြင့်မောင် သူ့အိမ်ကို မရောက်ဘူးဗျာ အခု

မြင့်မောင်ပျောက်နေတာ သုံးရက် ကျော်သွားပြီဗျ။ ကဲ...ခင်ဗျား ဘာ ပြောမလဲ”

ထွန်းခိုင် သိလိုက်ပါပြီ။ သူ သည် ခေါင်းကိုကုတ်လျက် မည် သို့ဖြေရမှန်းမသိ။ ထိုစဉ် သဇင်မြင့် က ထွန်းခိုင်၏အိမ်အတွင်း ဟိုဟို ဒီဒီ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ဂျပန်စက်ဘီးလေးအား တွေ့လိုက် ရသဖြင့်

“ဒါ...ဒါ အိမ်ကစက်ဘီးလေး ပါလား။ ရှင့်ဆီကို ဒီစက်ဘီးလေး နဲ့ ကိုမြင့်မောင် လာတာမဟုတ် လား”

ထွန်းခိုင်က ရိုးသားစွာ ဝန် ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီလောက် ဝေးတဲ့ခရီးကို ဂျပန်စက်ဘီးလေးနဲ့ မြင့်မောင်ရောက်လာလို့ အံ့ဩမိ သေးတယ်ဗျာ”

“ဒါဆို ဂျပန်စက်ဘီးက ဒီမှာ ရှိနေပြီး ကိုမြင့်မောင် ဘယ်ရောက် သွားရတာလဲ”

သဇင်မြင့်၏ အမေးစကားများ သည် ငိုသံစွက်ဖက်လာနေပေပြီ။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည်လည်း ရွာလူ ကြီးများအား သက်သေထား၍ ထွန်းခိုင်တို့ ဇနီးမောင်နှံအား မြို့ ပေါ်ရဲစခန်းသို့ ခေါ်သွားရန် စီစဉ် လျက်ရှိသည်။

မထူးတော့။ ထွန်းခိုင်တို့မှာ

မိမိတို့ အပြစ်မရှိကြောင်းကို ရဲရဲပုံ ပုံဖြင့် ထုတ်ဖော်ပြောကြားမှု ဖြစ် တော့မည်ဟု သဘောပေါက်လာ ကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထွန်းခိုင် က.....

“မထူးတော့ပါဘူးဗျာ၊ ဒီ လောက် ပြိုဟ်မှုတွေ မြင့်မောင် အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောပြ တော့မယ်ဗျာ”

ကျေးရွာလူကြီးများ၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်များနှင့် သဇင်မြင့်တို့က ထွန်း ခိုင်၏ပြောစကားကို နားထောင်ခဲ့ ကြသည်။

ထိုနေ့ည မြင့်မောင်ရောက် လာပြီး ထွန်းခိုင်တို့အိမ်၌ ထွန်းခိုင်

နှင့် စားသောက်နေကြစဉ် မြင့် မောင်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ထွန်း ခိုင်အား.....

“သူငယ်ချင်းမို့ ငါ့အကြောင်း ဖွင့်ပြောတော့မယ်ကွာ၊ ငါ့ကိုမင်း အနေနဲ့ ယောက်ျားပိုင်းလုံးပဲပြော ပြော ငါစိတ်မဆိုးပါဘူးကွာ၊ လက် ရှိ သဇင်မြင့်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာက ငါကကြိုက်လို့မှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ ရဲ့နေ့ဥစ္စာကြောင့် ငါယူဖြစ်ခဲ့တာပါ။ သဇင် မြင့် ရဲ့ ကလေးကလည်း အမှန်တော့ငါနဲ့ရတဲ့ကလေးမဟုတ် ဘူးကွာ၊ သူ ဘယ်သူနဲ့ မှောက်မှားခဲ့ တယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် ငါက သူ့ရဲ့အရှက်ကို ကာကွယ်တဲ့အနေ နဲ့ သူ့ရဲကောင်းဝင်လုပ်ခဲ့ပြီး ဝှင်ဖန် လိုက်တာ၊ အခုတော့ ငါ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှမချစ်ဖူးတဲ့အချစ်နဲ့ ချစ်ရ မယ့်သူတစ်ဦးရှိနေပြီလေ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ သိလား၊ မင်းတို့သိမှာ ပါ၊ မင်းတို့လင်မယား အိမ်ကို ရောက်တုန်းက မင်းတို့ကို အအေး လာချပေးတဲ့ အမျိုးသမီးလေ၊ ငါ့ ရဲ့ဘဝတချို့ကိုသိပြီး ငါ့ကိုသနား နေတာ၊ အဲဒီကနေ ငါနဲ့သူနဲ့ ချစ် သွားကြတယ်ပေါ့ကွာ၊ ငါနဲ့သူနဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းဖြစ်နေတာကို သဇင် မြင့်က ရိပ်မိသွားတယ်နဲ့တူတယ်၊ တစ်နေ့ ငါမရှိတုန်း သဇင်မြင့်က သူ့ကို အိမ်ကနှင့်ချလိုက်တယ်၊ အဲ ဒီအချိန်ကစပြီး အချစ်ပေဒနာနဲ့

အရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်ခဲ့တာ ပါပဲကွာ၊ သူ့နဲ့ငါနဲ့ အပြင်မှာ ဘယ်သူမှမသိအောင် ဆက်သွယ်ခဲ့ကြတယ်၊ အခု မင်းဆီလာခဲ့ရတာကလည်း ငါချေးထားတဲ့ငွေ အလောသုံးဆယ် လိုနေလို့ပါကွာ၊ ငါ့ချစ်သူနဲ့ငါ အထက်အညာ ဘုရားဖူးသွားဖို့ ငွေလိုနေတာ၊ ဒါကြောင့် မင်းဆီကိုလာခဲ့တာ၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ မင်းဆီမှာ စက်ဘီးထားခဲ့မယ်၊ တကယ်တော့ ငါ့ချစ်သူက သနားဖို့ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ မင်းအမြင်ကတော့ ငါက လူမှုရေးဖောက်ပြန်တယ်လို့ မြင်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ငါ့ဝမ်းနာ ငါသာသိတာပါ”

ထွန်းခိုင်မှာ မြင့်မောင်အား မကျေမနပ်ခြင်းများစွာဖြင့် ကလဲ့စားချေရန် ကြိမ်းဝါးထားသော်လည်း ယခုအခြေအနေအရ မြင့်မောင်အား ကလဲ့စားချေစရာမလို၊ သူ့စရိတ်နှင့်သူသွားမည်မှာ ဧကန်အမှန်ဖြစ်နေတော့သည်။ သို့ဖြင့် ထွန်းခိုင်မှာ မြင့်မောင်အား မှားသည်၊ မှန်သည်ဟု မဝေဖန်၊ မကန့်ကွက်၊ ငြိမ်နားထောင်၍ ကျေနပ်နေခဲ့ပေသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ၄ နာရီခန့်တွင် မြင့်မောင်အား လှည်းကြုံဖြင့် မြို့သို့ တင်ပေးလိုက်လေသည်။

နယ်ထိန်းဒုရဲအုပ်က.....
“ခင်ဗျား ပုံပြော သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကို မြင့်မောင်တစ်ယောက် ဘုရားဖူးက ပြန်အလာကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်ရပါဦးမယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုမြင့် မောင် မပြန်မချင်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ရဲစခန်းကို လိုက်နေလိုက်ပါ ကိုထွန်းခိုင်”

မည်သို့ဖြစ်စေ ထွန်းခိုင်အနေဖြင့် အမှန်တရားအား ထုတ်ဖော်လိုက်ရသဖြင့် ရင်တစ်ခုလုံး ပေါ့ပါးလန်းသန်းလျက် ကျေနပ်မဆုံးဖြစ်နေတော့သည်။ မြင့်မောင်၏ အရွှပ်တော်ပုံ၌ထွန်းခိုင်တစ်ယောက် မယောင်မလည် ပါခဲ့ရသော်လည်း အမှန်တရားက ထွန်းခိုင်အတွက် ကလဲ့စားချေခဲ့သည်ဟု ထွန်းခိုင်

ထင်မြင်ခဲ့ပေသည်။ သူ့အကြောင်းအား ထွန်းခိုင်က နှုတ်မစောင့်ဘဲ ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့ခြင်းအား မြင့်မောင်သာသိခဲ့မည်ဆိုပါက ထွန်းခိုင်အား မည်မျှဆဲလိမ့်မည်မသိ။ မတတ်နိုင်ပါ။ မြင့်မောင်မပြန်မချင်း ထွန်းခိုင် တစ်ယောက် ရဲစခန်းတွင် နေရပါဦးမည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထွန်းခိုင်သည် မြင့်မောင်၏ ဖြစ်ရပ်အား တွေးတောစဉ်းစားလျက် မြင့်မောင်အား ကလဲ့စားချေရသည်ကဲ့သို့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေတော့သည်။

ထွန်းခိုင်သောတစ်ရက်က ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်လမ်းမကြီးပေါ်၌ အငှားကားတစ်စီး တိမ်းမှောက်ခဲ့၏။ ထိုကားပေါ်၌ ပါရှိသော ယာဉ်မောင်းသူအပါအဝင် ယောက်ျားနှစ်ဦးနှင့် မိန်းမတစ်ဦးပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွားခဲ့ကြ၏။ စုံတွဲဖြစ်သော အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးမှာ မြင့်မောင်နှင့် သူ၏ချစ်သူ ဖြစ်နေသည်ကို ထွန်းခိုင် တစ်ယောက် ကြားသိရမည်ဆိုပါလျှင်.....

မောင်သာမန် (ဇီကုန်)

ဒီလို... အလန်းဆုံး
ဒီလို... ကိုတောင်
အစ်ကိုကြီးက...
မကြိုက်ဘူးတဲ့...
အံ့ရော...

အဲဒီ... အလန်းဆုံး
ဒီလို... ကြောင်... ငါ့မှာ...
မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး
စခန်းလိုက်ရ၊ ရှုံးလိုက်ရ
ဖြစ်တာမှာပဲ...
မကြိုက်တာ... ဟေ့!

CARTOON

www.burmeseclassic.com

ဒေးမိတ်

သရဲကြောက်စွဲ
ချစ်တင်

သရဲကြောက်တဲ့
ချစ်တင်

အေးမိစ်

“ဆရာချစ်...ဆရာချစ်၊ ဒီမှာ
သူတစ်ယောက်က ဆရာနာမည်ကို
ခေါ်ပြီး စာလာပို့သွားတယ်”

အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း ငြိမ်သက်
နေသော ချစ်တင်မှာ တပည့်ကျော်
ခေါ်ခေါ်သံကြောင့် လန့်သွား၏။ ထို့
နောက် တပည့်ကျော်လှမ်းပေးသော
စာအား ယူလိုက်၏။

စာဖတ်နေသော ချစ်တင်မှာ
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုကြောင့် ခေါင်း
နှစ်ပင်မွှေးများပင် ထောင်ထလာ
ခဲ့ရ၏။ တပည့်ဖြစ်သူက သူ့ဆရာ
ဖြစ်အင်ကိုကြည့်၍ လှမ်းမေး
လိုက်သည်။

“ဆရာ စာထဲမှာ ဘာတွေပါ
ဦး ဘယ်သူ့စာမို့လို့လဲ”

ချစ်တင်က စာကို တပည့်
ကျော်လက်ထဲသို့ တုန်ယင်သော
အတိုင်း လှမ်းပေးလိုက်၏။ တပည့်
ကျော်ကလည်း စာဖတ်တတ်ဖတ်

တတ်ဖြင့် ဖတ်ခဲ့သည်။

“ဒကာချစ်တင်...မင်းကိုယ်မင်း
လည်လှပြီမှတ်နေလား၊ မိသန္တာ
ပြောပြလို့ ငါ အကြောင်းစုံကို သိ
ပြီးပြီ။ တန်ခူးလမှာ ကြေးပြည့်
ဘုရားပွဲရှိတယ်။ အဲ.....မိသန္တာကို
ပါ တစ်ပါတည်းခေါ်ခဲ့တဲ့”

ကိုးကွယ်သည့်ဆရာတော်၏
စာကို တပည့်ဖြစ်သူက အသံထွက်
၍ ဖတ်ပြလိုက်သည်။

“ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဆရာတော့်ကို မိသန္တာက
ဘာတွေကုန်းချောထားသလဲမှ မသိ
တာ”

အေးစေတီကျောင်းထိုင်ဆရာ
တော်အား ချစ်တင်မှာ ငယ်စဉ်
တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်း
ကပင် ချစ်ကြောက်ရိသေရသူဖြစ်
သည်။

ယခုအခါ အခန့်မသင့်၍
တောထဲတွင် လာနေရသော်လည်း
ချစ်တင်မှာ လုံးဝမပျော်ရှာ။ ရွာကို

လည်း သူက မုန်းနေမိ၏။ သူ
သမ္မန်သမားဘဝဖြင့် အလုပ်လုပ်စဉ်
ညအချိန် ငပုတ်သင်ချောင်းထဲတွင်
မကောင်းဆိုးဝါးအခြောက်ခံရ၍
မေ့မြောသွားစဉ် ရွာသူရွာသားများ
က သူ့အား သေပြီဟုမှတ်ပြီး ရွာ
ပြင်ထုတ်ထားခြင်းခံခဲ့ရ၏။ ထိုနေ့
မှစ၍ ချစ်တင်သည် ရွာသို့ ခြေဦး
ပင်မလှည့်တော့။ ယခု ဆရာတော်
က စာရေးသား၍ ကြိမ်းမောင်းခဲ့
သဖြင့် ချစ်တင်မှာ ငယ်ကြောက်
ဆရာတော်ကို မည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည်
မှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။

“ကဲ...ကဲ တပည့်ကျော်ရေ
ဆရာတော်ဆီ စာပြန်ရေးလိုက်၊
ချစ်တင်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ ဘုရား
ပွဲမတိုင်မီ အရောက်လှမ်းလာခဲ့ပါ
မယ်လို့ ရေးပေးကွာ၊ ပြီးတော့ စာ
ကို တပည့်ကျော်ကိုယ်တိုင် သွားပို့
ချေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ဓားပြဟေ့...ဓားပြ၊ ဇာတ်မင်းသား ထွန်းလင်းကျော်အိမ်ကို ဝင်တိုက်တာတဲ့တော့”

အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောသူ မိန်းကလေးအား ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဟန့်တားသတ်ပေးခဲ့၏။

“ဟဲ့...ကောင်မ၊ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ပြောမနေနဲ့၊ ဓားပြ ချစ်တင်ရဲ့လက်စာမိသွားဦးမယ်၊ လာ... ဒီမှာလာ ပုန်းနေ”

ချစ်တင်တို့လူစုသည် ဇာတ်မင်းသားချော ထွန်းလင်းကျော်၏ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို အိမ်နီးချင်းများက တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်က ပြည်တွင်းဆူပူသောင်းကျန်းမှု ပြင်းထန်နေသော ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်ကျော်ကာလကဖြစ်သည်။

မီးများမီးနိုင်၊ ရေများရေနိုင်သော ကာလဟု လူများက သတ်မှတ်ထားကြသည့် ခေတ်ဖြစ်သည်။

ဇာတ်မင်းသား ထွန်းလင်းကျော်၏အိမ်မှာ ခြေတံရှည်အိမ်ဖြစ်၏။ ဇာတ်မင်းသား၏အိမ်ပေါ်သို့ ချစ်တင်နှင့်အဖွဲ့က လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် အိမ်ရှေ့လှေကားမှ တက်

သွားခဲ့ကြသည်။ ယင်းအချိန်၌ ဇာတ်မင်းသား ထွန်းလင်းကျော်၏ အိမ်ထဲမှ အသံတစ်သံ ထွက်လာလေသည်။

“ဖုန်း.....”

ရွာသူရွာသားများက ဇာတ်

မင်းသား ထွန်းလင်းကျော်တော့ သွားပြီဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အတွေးပို ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ကြ၏။

ထိုအချိန် ဓားပြခေါင်းဆောင် ချစ်တင်၏အသံက ထွက်လာလေသည်။

“မလွတ်စေနဲ့ လိုက်...လိုက်”

ဇာတ်မင်းသား ထွန်းလင်းကျော်မှာ ဓားပြများ၏ရန်မှ လွတ်မြောက်ရန် တောင်ရှည်ပုဆိုးကတစ်ဖက်၊ ဖာတောင်းက တစ်ဖက်

ဖြင့် ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။ ချစ်တင်တို့အဖွဲ့ကလည်း အနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ကြလေ၏။

ရွာသူရွာသားများက ဓားပြများကို ကြောက်ကောင်းမုန်းမသိ။ မတ်တတ်ကြည့်သူက ကြည့်သည် သစ်ပင်ပေါ်တက်ကြည့်သူက ကြည့်သည်။

ရွာ၏အနောက်ဘက်၌ရှိသော ချောင်းရိုးစပ်သို့ ချစ်တင်တို့အဖွဲ့ ရောက်တော့ ဇာတ်မင်းသား ထွန်းလင်းကျော်အား ထိုင်၍ကြည့်နေလေသည်။ ဇာတ်မင်းသား ထွန်းလင်းကျော်သည် ဇာတ်ဟန် မပျောက်ပျက်အောင် ချောင်းအား ဖြတ်ကူးဖြောင့်နေသည်ကို ချစ်တင်တို့အဖွဲ့တပည့်တစ်ယောက်က ပါးစပ်ဆိုင်တီးနေခဲ့၏။

ဇာတ်မင်းသား ထွန်းလင်းကျော်ကလည်း ချောင်း၏အလယ်တည့်တည့်အား ပါးထောက်ပြီး ရာ ချစ်တင်တို့၏လက်မှ လွတ်

သိသော်လည်း ဇာတ်ဟန်မပါ သဖြင့် ထပ်ခါတလဲလဲ ချောင်းဟို ဘက်ကို ခုန်လိုက်၊ ဟန်မကျသဖြင့် ဒီဘက်ကို ပြန်ခုန်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေ ၏။ ချစ်တင်က ညှာသံပေး၍ သူ့ တပည့်များကို အော်ပြောနေခဲ့၏။

“လိုက်ဟေ့.....လိုက်ဟ”

ယင်းအချိန်၌ ဇာတ်မင်းသား ထွန်းလင်းကျော်မှာ ပို၍တုန်လှုပ် သွားခဲ့ရ၏။ ဖာတောင်းတစ်ဖက် ဖြင့် ဝါးလုံးကိုထောက်ပြီး အရှိန်နှင့်ခုန်နေရ၍ မောဟိုက် နေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ဇာတ်မင်း သား ထွန်းလင်းကျော်မှာ လက်မြောက် အရှုံးပေး၍ ထွက်ပြေးခြင်းကို ရပ် လိုက်၏။ ချောင်းကို ဖြတ်မပြေး နိုင်မှန်းသိရ ချိန်၌ ဇာတ်ဟန်ဖြင့် ငို ပွဲဆင်ခဲ့၏။

“အမယ်လေး.....

ဒီချောင်းရိုးကိုလ..... မျိုး ဟန် မပျောက် အောင် ယောက်ျားတို့ ဇွဲဖြင့် ခုန်ပါသော်လည်း.....ဘီလူး သဘက်တို့ရန် မလွတ်ပါလား၊ အောင်မယ်လေး... ငါ့မှာဖြင့် သေပွဲဝင်ရ....ရ.....”

ထိုအချိန်တွင် ချစ်တင်က ဇာတ်မင်းသားအား ဟိန်းဟောက်

လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် မင်းသားရှူး ငကျော်၊ ဘာတွေအော်နေတာလဲ၊ တိတ်စမ်း”

ဇာတ်မင်းသား ထွန်းလင်း ကျော်မှာ ပါးစပ်ကမတိတ်ဘဲ

ခေါ်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမင်းသား ရှူးကို ကြိုးတုပ်ပြီး ငါ့ဆီခေါ်ခဲ့”

ချစ်တင်၏တပည့် များက ဇာတ်မင်းသားအား လက်ပြန်ကြိုး တုပ်ကာ ချစ်တင်၏ရှေ့ အရောက် ပို့လေ၏။ ဇာတ်မင်းသားကလည်း ခွင့်လွှတ်ပါရန် ခယတောင်းပန်လေ ၏။

“မောင်မင်းကြီးသား ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်မျိုး မှာဖြင့် အသပြာ ၂၀၀ နဲ့ ဇာတ် အသုံး အဆောင်ပစ္စည်းများ သာရှိပါတယ်၊အသက် ကိုတော့ဖြင့် ချမ်းသာ ပေးတော်မူပါခင်ဗျာ”

ချစ်တင်မှာ စိတ် မရည်တော့။ တပည့် များအား မျက်ရိပ် မျက်ကဲ ပြလိုက်၏။ တပည့်များ၏ လက် သံကြောင့် ဇာတ် မင်းသားခမျာ.....

“ရွှေစိတ်နုလုံး ကြေမှုလို့ သေ ပွဲဝင်ရတော့မယ်၊ ဓားပြမင်းရယ်က မညှာတာ.....”

“အခုထိ ဇာတ်သံမပျောက် သေးပါလား၊ ဟေ့ကောင်တွေ တော် တော့၊ ငါ့ဆီခေါ်ခဲ့” ချစ်တင်လည်း မနေနိုင်တော့

ဇာတ်ဟန်ဖြင့် အော်နေပြန်၏။

“အောင်မယ်လေးဗျ...ငရဲမင်း ကြီးရဲ့အသံ...နားတောင်ကွဲမတတ် ခံစား.....စား.....”

ဓားပြချစ်တင်က သူ၏တပည့် များအား ဇာတ်မင်းသားအား ဖမ်း

www.burmeseclassic.com

ဘဲ ထိုင်ရာမှထလာပြီး ထွန်းလင်း ကျော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်.....ထွန်းလင်း ကျော်၊ ငါ့ကိုကြည့်ဦး၊ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ”

“ဟင်...ငါ့ချစ်တင်၊ မင်းကွာ၊ ငါက မင်းမှန်းသိလို့ နောက်ချင် ပြောင်ချင်တာနဲ့ ဇာတ်လမ်းထွင် လိုက်တာပါကွာ၊ ငါဇာတ်လမ်းခင်း တာကို မကြိုက်ဘူးလား”

ချစ်တင် တို့အဖွဲ့မှာ တစ်ရွာတည်းသား ဇာတ် မင်းသားချော ထွန်းလင်း ကျော်အား စိတ်ဆိုးရ ခက်၍ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ဆရာ တော်၏စာအား ထွန်း လင်းကျော်အားပေးပြီး ချစ်တင်တို့အဖွဲ့ ပြန်ထွက် သွားခဲ့သည်။ သူတို့ အဖွဲ့ကို ထွန်းလင်းကျော်က လှမ်းကြည့် ပြီး သက်ပြင်းကို အခါခါချ နေခဲ့ရသည်။

ချစ်တင်တို့က ဇာတ်မင်းသား ထွန်းလင်းကျော်၏ ပညာပေးခံရပုံ ကို ရယ်မောပြောဆိုရင်း ခရီးထွက် ခဲ့လေ၏။ မင်းသားထွန်းလင်းကျော် နှင့် ချစ်တင်တို့မှာ ကျောင်းနေဖက် များဖြစ်သလို စာပြိုင်ဖက်လည်းဖြစ် ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

အတင်စီးမခံကြပေ။

“ဆရာချစ် ရှေ့နားဆို ဆရာ ရဲ့ကောင်မလေးနေတဲ့ရွာကိုရောက် ပြီ”

“အေး၊ ဟိုကောင်ငကျော်ရဲ့ ပညာပေးတာ ခံခဲ့ရပြီး ဒီတစ်ခါ မိသန္တာရဲ့ ပညာပေးမှုကို ဘယ်လို

ခံရဦးမလဲ မသိဘူး”

ချစ်တင်တို့အဖွဲ့ တရုတ်စု ကျေးရွာသို့ရောက်တော့ ည ၈ နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။ ရွာထဲရှိလူများ က အိပ်ရာဝင်နေကြပြီဖြစ်သော် လည်း ချစ်တင်တို့အဖွဲ့ ရွာထဲသို့ ရောက်တော့ ခွေးများက မဟောင် ဘဲ အူနေကြ၏။ ချစ်တင်တို့အဖွဲ့မှ

လူတချို့ကို ရွာအပြင်တွင်ထားခဲ့၍ ချစ်တင်ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့က ရွာထဲသို့ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

ထိုအချိန် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် မှ သစ်ကိုင်းက လေမတိုက်ဘဲ အိ ဆင်းလာပြီး တုန်ခါနေအောင် လှုပ် ယမ်းခဲ့ရာ ချစ်တင်တို့အဖွဲ့မှာ အကြောက်လွန်ပြီး ဆောက်တည် ရာမရအောင် ခြေဦးတည့်ရာသို့ အော်ဟစ်ထွက်ပြေးခဲ့ကြ၏။

ချစ် တင်မှာ အော်ပြေးရင်း ဇာတ်မင်းသား သူငယ် ချင်းဖြစ်သူကို တမ်းတ စိတ်နှင့် အော်ပြော နေမိ၏။

“အောင်မယ် လေး... ငကျော်... မင်းသားရူး၊ မင်းရဲ့ ဇာတ်ထုပ်က ဒီအထိ ပါလာပါလား”

ချစ်တင်က အော်ပြော ရင်း မိသန္တာတို့၏ နောက် ဖေးအိမ်သာ အနီးရှိအပေါက်မှ ဝင်ပြီးတွေ့ရာ အခန်းထဲ၌ ဝင်ပုန်း နေရလေသည်။

ခင်းပြချစ်တင် ၏ သရဲ ကြောက်တတ်မှုကို မိသန္တာက ဆရာတော်ဘုရားထံမှ သိထား၍ မင်းသား ထွန်းလင်းကျော် နှင့် ပေါင်းကာ ချစ်တင်တို့ ပညာပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ချစ်တင်က တွေ့ရာစောင် ကိုခြုံပြီး ပုန်းနေလေ၏။

ထိုအချိန် ချစ်တင်ခြုံထား သောစောင်အား တစ်စုံတစ်ဦးက လာတို့သလို ခံစားရလေသည်။ ချစ် တင်မှာ ကြောက်လွန်း၍ စောချွေး များပြန်နေရင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မင်းသား ထွန်းလင်းကျော်အား သတိရနေလေ၏။

လက်ဝါးကြီးတစ်ခုက ချစ်တင်၏ကျောအား ပွတ် သပ်နေသလို ခံစားနေရ၏။ ရေသံများကိုလည်း ကြားရ ၏။ ဆိုင်းသံပုံသံများလည်း ကြားနေရသည်။ အမွှေး နံ့ကလည်း တထောင်း ထောင်းနှင့်။ ချစ်တင်မှာ မည်သို့မျှ မနေရဲတော့ဘဲ ကြောက်ရွံ့နေမိ၏။

“ငါတော့ ကျတ်ကုန်း ရောက်နေပြီနဲ့တူတယ်”

ချစ်တင်မှာ အသံကုန် အော်ရင်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေး လေ၏။ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်၌ သူ့ တပည့် များနှင့် မိသန္တာတို့ လက်ဖက်ပိုင်းနှင့် ရယ်ကြ၊ မောကြ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့သောအခါ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ ရလေတော့၏။

“ဟင်.....မင်းသားရူး ထွန်း လင်းကျော်လည်း ဒီပိုင်းမှာပါ တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ ချစ်တင်”
“ဟင်.....မိသန္တာလည်း ပါ တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုနေမှ”
“ဟာ.....သွားပြီ၊ ဒီအကွက် က မိသန္တာနဲ့ ထွန်းလင်းကျော်တို့ ထွင်လိုက်တဲ့အကွက်ပဲ”

ထိုသို့ပြော၍ နောက်ဖေး

တင် အရုံးပေးပါပြီဗျာ”
ချစ်တင်က အရုံးပေးကြောင်း ထပ်ခါတလဲလဲအော်၍ ရွာထဲမှ ထွက်ပြေးလေ၏။

“ဆရာချစ် ဘာဖြစ်လာတုံး၊ ဘာဖြစ်လာတုံး”
ရွာအပြင်တွင် စောင့်နေသော တပည့်များက ချစ်တင်ကို လှမ်း မေးကြ၏။

“ဟိုမှာ မကောင်း ဆိုးဝါးမနဲ့ မင်းသားရူးတို့ လိုက်လာတယ်၊ ငါ့ ကို ကယ်ပါဦး”

“ဆရာချစ် တော့ ကျတ်ကုန်းနဲ့ တိုးခဲ့တယ် နဲ့တူတယ်”

သူ့တပည့် များက ချစ်တင်ကို ကြည့်၍ မှတ်ချက်ချခဲ့ကြ၏။

“ငါတော့သွားပြီဟေ့၊ တပည့်တို့ ချစ်တင်ကို အပြစ်မတင်ကြပါနဲ့ကွာ၊ သရဲကြောက်လို့ပါ”

ချစ်တင်မှာ အော်ပြောရင်း ရှေ့မှ ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေတော့ ၏။

ပေါက်မှဆင်းကာ ရေခပ်ပြီး အိမ် ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ရောက်ချိန်၌ စောစောကတွေ့ ခဲ့သော ထွန်းလင်းကျော်နှင့် မိ သန္တာတို့၏ လက်ဖက်ရည်ပိုင်းကို လုံးဝမတွေ့ရတော့ပေ။ အားလုံးမှာ တစ်ခဏချင်း ပြောင်းလဲသွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“အောင်မယ်လေးဗျာ....ချစ်

အေးမိတ်

သေဆုံးသွားပြီဆိုသော မွေးကင်းစကလေး ရေခဲတိုက်တွင် ပြန်ရှင်လာ

အာဂျင်တီးနားနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း၊ ပါရန်ဒိုဆေးရုံကြီးတွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်တစ်ဦး မွေးလိုက်သည့်ကလေးငယ်ကို သေပြီဟုပြောကြားပြီး ရင်ခွဲရုံပို့ထားရာမှ အသက် ရှင်လျက်အနေအထားတွင် ပြန်တွေ့ ရသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ သည်။ ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ငါးဦးက ကလေးအသေမွေးကြောင်း အတည်ပြု ပြောကြားပြီးနောက် ကလေးအလောင်းကို အခေါင်းထဲ ထည့်ကာ သံရိုက်ပြီး ဆယ့်နှစ်နာရီအကြာ ရေခဲတိုက်တွင် ထားခဲ့ပြီးနောက် မိဘများက သွားရောက် ကြည့်ရှုချိန် အခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

ကလေး၏ဖခင်ဖြစ်သူက သူ တို့ကလေးကို ကိုယ်အပူချိန် အလွန် အမင်းကျဆင်းနေပြီး နှလုံးမခုန်တော့ကြောင်း ဆရာဝန်များက ပြောဆိုခဲ့သည်ဟု ပြောပြသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက လွမ်းဆွတ်စိတ်ဖြင့် ကလေးအလောင်းအားကြည့်ရန် အခေါင်းကိုဖွင့်ခိုင်းပြီး ကလေးအား ဖုံးထားသည့် အဝတ်ဖြူကို လှုပ်လိုက်ချိန်တွင် ကလေးသည် လန့်နိုးသလိုဖြစ်သွားပြီး စူးစူးဝါးဝါး ငိုလိုက်သည်ဟု မိခင်ဖြစ်သူက ပြော ပြသည်။

ကလေးကို 'မေသက်ပြင်း'ဟု အမည်ပေးကြပြီး မေသက်ပြင်း ပြန် ရှင်သည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အား လုံးပျော်ရွှင်နေကြကြောင်း၊ ဆေးရုံမှ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး မီဒီယာသို့ ဖြေရှင်းပြရန် ဖိတ်ခေါ်ထားကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဟေမန်

Ref: International News ; 1/3/20

ကလေးအဖေ ဘယ်သူလဲ

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၌ ဂျာမနီ နိုင်ငံတွင် နာမည်ကြီးသွားခဲ့သည့် မှုခင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ရတဲ့ တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်လို့ စာဖတ်ပရိသတ်ကို မျှဝေ ပေးလိုက်ပါတယ်။

တရားရုံးတစ်ရုံးက အမှုတစ်ခုကို အမိန့်ချဖို့ ရှိနေပါတယ်။ အမှုကတော့ ဒီလိုပါ။ ဂျာမနီနိုင်ငံက အလှမယ်တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ အသက် ၂၉ နှစ်အရွယ် Soupolos ဟာ သားသမီးအရမ်းလိုချင်ပေမယ့် မိမိကိုယ်တိုင်က အမြဲဖြစ်နေလို့ ကလေးမရနိုင်ဘူးဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်လည်း ကလေးလိုချင်၊ ဇနီးဖြစ်သူကလည်း ဝမ်းနည်းနေရတဲ့ အတွက် ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ အိမ်နံ့ဘေးရှိသူငယ်ချင်းဖြစ်သော အသက် ၃၄ နှစ်အရွယ်ရှိ ကလေးအဖေ Frank Mausကို အလုပ်အပ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအလုပ်ကတော့ သူ့မိန်းမအလှမယ်လေးကို တစ်ပတ်သုံးကြိမ် အတူနေခွင့်ပေးတဲ့အပြင် ဒေါ်လာ

၂၅၀၀ ပေးရပါတယ်။ သားသမီးနှစ်ယောက်ရှိတဲ့ ကလေးအဖေ Frank Maus ရဲ့မိန်းမက ဒီအလုပ်ကို မကြိုက်ပေမယ့် “ငါ ဒီအလုပ်တွေ မကြိုက်ပါဘူး မိန်းမရာ၊ ပိုက်ဆံကြောင့်ပါ” လို့ ဇနီးကို ချောမောပြီး စာချုပ်သက်တမ်း ခြောက်လအတွင်း တစ်ပတ်သုံးကြိမ်နဲ့ မှန်မှန်ကြိုးစားလာခဲ့တာ (၇၂)ကြိမ်နဲ့ ခြောက်လသာ ပြည့်သွားတယ်။ အလှမယ်လေးဟာ ကိုယ်ဝန်မရပ်ပါဘူး။

ဒါနဲ့ ကလေးအဖေ Frank Mausကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့ သူလည်းအမြဲဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ အလှမယ်ရဲ့ယောက်ျားက စိတ်ဆိုးပြီး တရားစွဲခဲ့ပါတယ်။ Frank Maus ကလည်း သူ့စွမ်းသလောက် ကြိုးစားမယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့တာ၊ ကလေးရစေရမယ်လို့ အာမ မခံခဲ့ဘူးဆိုပြီး တရားရင်ဆိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ အားလုံးက အံ့အား သင့်ခဲ့ပေမယ့် တစ်ယောက်ကတော့ မအံ့သြဘဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီသူကတော့ Frank Maus ရဲ့ဇနီးသည်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သားသမီးနှစ်ယောက်ထွန်းကားနေတဲ့ Frank Maus က အမြဲဆိုတော့ ကလေးအဖေက ဘယ်သူပါလိမ့်နော်။

ဆောင်းဟောမန်

Ref: International News ;1/3/2013

ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ကုန်ပစ္စည်းအတုများ စံချိန်တင်ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့

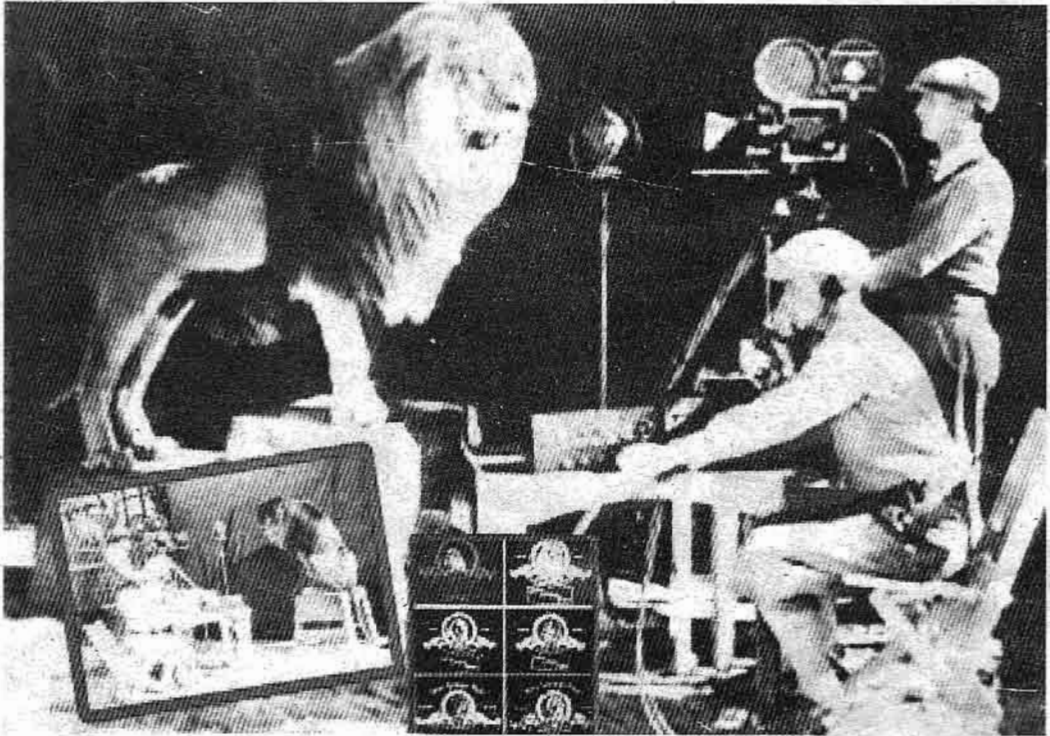
ဂျပန်အကောက်ခွန်အရာရှိများသည် ပြီးခဲ့သည့် နှစ်အတွင်း နာမည်ကြီးအမှတ်တံဆိပ်နှင့် ကုန် ပစ္စည်း အတုများကို စံချိန်တင် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။ ၎င်းပစ္စည်း များ၏ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းသည် တရုတ်နိုင်ငံဘက်မှ တရားမဝင် ဝင်ရောက်လာသော ကုန်ပစ္စည်းများဖြစ် ကြောင်း သိရသည်။

ဂျပန်ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးဌာနမှ အရာရှိများ၏ ပြောကြားချက်အရ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ကုန်ပစ္စည်းအတု များ သိမ်းဆည်းရမိသော ပမာဏသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ကထက် ၁၄ ရာခိုင်နှုန်း မြင့်တက်လာပြီး ကုန် ပစ္စည်း အတုမှောင်ခိုသွင်းသည့် ပြစ်မှုပေါင်း နှစ်သောင်းခြောက်ထောင်ကျော်ရှိခဲ့သည်ဟု သိရ သည်။

အဆိုပါ ဖမ်းဆီးရမိသော ပစ္စည်းများတွင် နာမည်ကြီး လက်ကိုင်အိတ်၊ အဝတ်အထည်၊ လျှပ် စစ်ပန်ကာနှင့် စမတ်ဖုန်း တွဲဖက်ပစ္စည်းများ ပါဝင် ပြီး ဆေးဝါးအတုများလည်း အရေအတွက်များများ သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးဝါး အတုရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုကို တားဆီး ကာကွယ်ရန်နှင့် ကုန်ပစ္စည်းအတု မှောင်ခိုတင်သွင်း မှုတို့ကို နှိမ်နင်းတိုက်ဖျက်နိုင်ရန် ဂျပန်အစိုးရသည် တရုတ်အကောက်ခွန် အရာရှိများနှင့် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်သွားမည်ဟု သိရသည်။

ဆောင်းဟေမန်

Ref: International News ;4/3/2013

အမေရိကန် MGM မီဒီယာ၏ နောက်ကွယ်မှဇာတ်လမ်း

MGM (Metro-Goldwyn-Mayer) ဟုခေါ်သည့် ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန် မီဒီယာတစ်ခုအနေဖြင့် အမှတ်တံဆိပ်တစ်ခုရရန် ယခင်က ခြင်္သေ့အစစ်များကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကြိုးစားမှုနှင့် အတူ ယနေ့တိုင် အောင်မြင်မှုများလည်း ရရှိစေခဲ့သည်။ ထိုအောင်မြင်မှု၏ နောက်ကွယ်တွင် ဝမ်းနည်းရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ရှိနေခဲ့ပါသည်။

၁၉၂၁ ခုနှစ်မှ ၁၉၂၄ ခုနှစ်၊ ၁၉၂၄ ခုနှစ်မှ ၁၉၂၈ ခုနှစ်အထိ ပထမဆုံးလိုဂိုစလုပ်ချိန်တွင် အသုံးပြုလာခဲ့သည့် ခြင်္သေ့ Slats သည် သူ့ခြင်္သေ့ထိန်းတစ်ဦးနှင့် လက်ထောက်နှစ်ဦးကို ကိုက်သတ်ခဲ့၏။ MGM အနေဖြင့် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လျော်ကြေးငွေနှင့် ဖြေရှင်းခဲ့သည့် အတွက် လူသေသည် သတင်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

နောက်ထပ် ခြင်္သေ့လေးကောင်နှင့်ရိုက်သည့် လိုဂိုများသည် ဘေးကင်းသော်လည်း ပထမလိုဂိုတွင် သွေးစွန်းခဲ့သည့် MGM သည် ခေတ်အဆက်ဆက် အခက်အခဲများစွာရှိသည်ဟု ယုံကြည်သူများလည်း ရှိကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဖော်မန်

Ref: Int'l News

-1/3/2013

ဟွန်ဒူးရပ်စ်နိုင်ငံတွင် လူငယ်များ မူးယစ်ဆေးဝါးရိုက်နှိပ်မှုများကြောင့်

အသေအပျောက်များ

ဟွန်ဒူးရပ်စ်နိုင်ငံတွင် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်ကတည်းက လူငယ်ပေါင်း ၂၆၀၀ ခန့် သေဆုံးနေကြသည်။ အထူးသဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါးရိုက်နှိပ်မှုများနှင့် ပတ်သက်သည့် လူငယ်များ သေဆုံးမှုသည် အများဆုံးဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဟွန်ဒူးရပ်စ်နိုင်ငံသည် ကမ္ဘာ့အသေအပျောက်အများဆုံးနိုင်ငံစာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံးမှရှိနေ

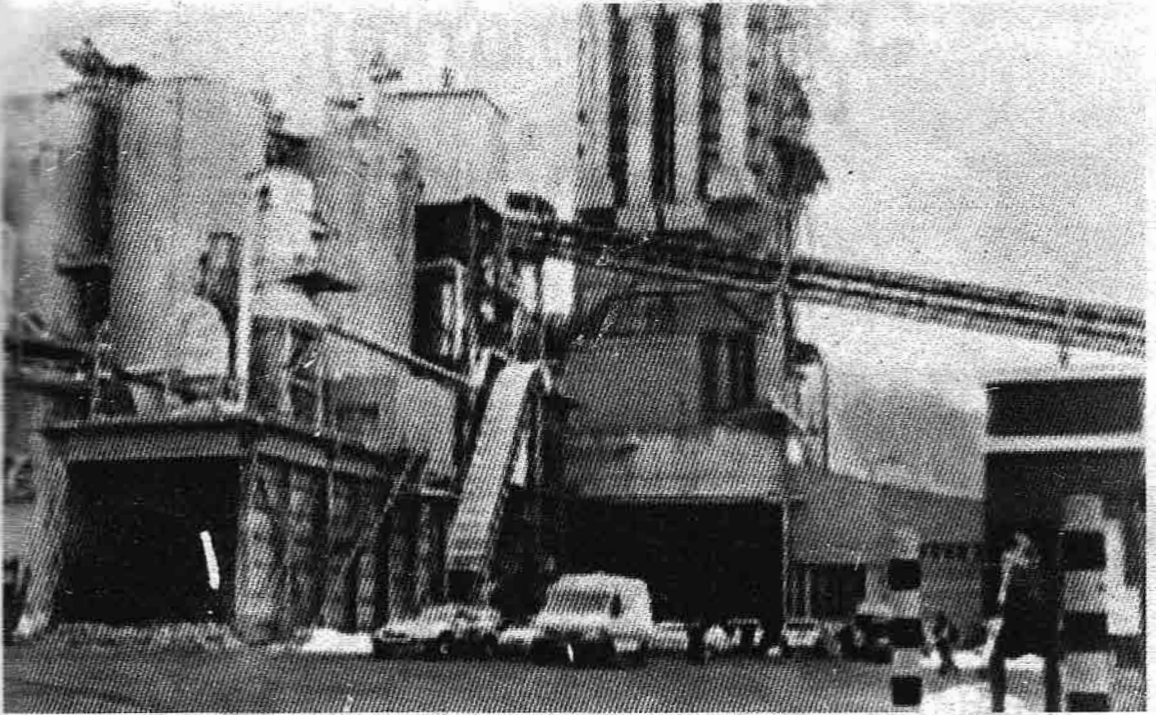
ပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးရိုက်နှိပ်မှု သားကောင်များဖြစ်သွားသည့် လူငယ်များမှာ အများစုဖြစ်နေသည်။ လူငယ်အများစုသည် မိမိတို့ စားဝတ်နေရေးအတွက် မူးယစ်ဆေးဝါးရိုက်နှိပ်မှုများနှင့် ပတ်သက်နေကြရပြီး လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်အတွင်း ၂၆၀၀ ခန့် သေဆုံးခဲ့ရကြောင်း၊ သေဆုံးသူ လူငယ်အများစုသည်

အသက် ၂၃ နှစ်အောက်များသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သေဆုံးသူများ၏ ရာခိုင်နှုန်းမှာ ကလေးသူငယ်များ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဖတ်

Ref: International Crime News

-5/3/2013

ဆွစ်ဇာလန် သစ်စက်ရုံအတွင်း သေနတ်ပစ်ခတ်မှုကြောင့် လူသုံးဦးသေဆုံး

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံအလယ်ပိုင်း ရှိ သစ်စက်ရုံတစ်ခုတွင် သေနတ် သမားတစ်ဦး ဝင်ရောက်ပစ်ခတ်မှု ကြောင့် အလုပ်သမား သုံးဦးသေ ဆုံးခဲ့ရပြီး ခုနစ်ဦး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ ကြောင်း သိရသည်။ အဆိုပါ ပစ် ခတ်မှုသည် Menznau မြို့ရှိ သစ် စက်ရုံတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး သေဆုံးသူ နှင့် ဒဏ်ရာရသူအားလုံးသည် ဆွစ် ဇာလန်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။

သေနတ်သမားသည် အသက် ၄၂ နှစ်အရွယ်ရှိပြီး

ထိုစက်ရုံတွင် (၁၀)နှစ်ကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့ဖူးကြောင်း ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ပြောကြားခဲ့ သည်။ သေနတ်သမားသည် အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာတွင် သေဆုံးခဲ့သူများကိုသာ ပစ်မှတ် ထား တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မျက်မြင်သက်သေများက ပြော ကြားခဲ့သည်။

ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သည့် သေနတ်သမားသည် လုပ်ငန်းခွင် အတွင်း နာမည်ဆိုး တစ်စုံတစ်ရာ

မရှိသော်လည်း စိတ်ရောဂါ အနည်းငယ် ခံစားနေရကြောင်း စက်ရုံ ဥက္ကဋ္ဌက ပြောကြားခဲ့သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ထိုဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အကြောင်းရင်းကို ဆက်လက်စုံစမ်း စစ်ဆေးနေ ကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဟေမန်

Ref: International News; 1/3/2013

www.burmeseclassic.com

ဆုပွင့်ဦး(ဟာသာတ) ဟာယာဝိုးည

မာယာမိုးည

သုကြီးဦး (ဟင်္သာတ)

ချမ်းမြ ရေခဲအိုးထဲသို့ လက်
ဇက်ခြောက် တစ်ဆုပ်ခတ်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုခွင်ပေါ်မှ
ရေခဲအိုးကို ချလိုက်၏။ ထိုစဉ်
လေပြည်တချို့က ခပ်သုတ်သုတ်
ဝေ့ယမ်းလိုက်၏။ ချမ်းမြဖိုထား
သော မီးဖိုမှ မီးမှုန်မီးမွှားများက
လွင့်စဉ်သွားကြ၏။

“ဒေါင်.....ဒေါင်.....ဒေါင်”

ညောင်ကုန်းရွာဘက်ဆီမှ ည
ခ နာရီ သံချောင်းခေါက်သံကြားရ
သည်။

“ဪ.....ထမင်းစားမှ၊ သိပ်
ညဉ့်နက်ရင် မကောင်းဘူး”

ချမ်းမြတစ်ယောက်တည်း ရေ
ခွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မနက်
ကပ် ထန်းညှပ်နှင့်ကင်၍ထားသော
ကြွက်ကင်ကို တဲပေါ်မှယူလိုက်ရင်း
ထမင်းစားရန် ပြင်လိုက်သည်။
ချမ်း မြမှာ ညောင်အူပေါက်ရွာ

နောက်နားရှိ ခုနစ်မ တောအုပ်
ကြီးနံဘေး ဗျိုက်ကွင်းစပ်တွင်
လယ်တည်ရင်း တဲလေးတစ်လုံးနှင့်
နေထိုင်သူဖြစ်၏။ တစ်ချိန်သော
အခါကတော့ ချမ်းမြတစ်ယောက်
အနီညောင်အူ ပေါက်ရွာလေးထဲ
တွင် ချစ်ရသူ မြသဲဖြူဟူသော ချစ်
ဇနီးချောလေးနှင့် တင့်တောင့်
တင့်တယ် နေထိုင်ခဲ့သည်။

လူ တစ် ယောက် ဘဝ ၏
ကောင်းမှု၊ ဆိုးမှုသည် လောကဓံ
အထုအထောင်း၏အပေါ်တွင်လည်း
တည်မှီသည်။ သည်အဆိုကို မိန့်
ဆိုသူရှိလေလျှင် ချမ်းမြက အရင်
ဦးဆုံး လက်ခံသူတစ်ဦးဖြစ်လေ
သည်။ ချမ်းမြ၏အတိတ်သည် ပုံ
ရိပ်တို့ကမကောင်း။ ဤညောင်အူ
ပေါက်ရွာထဲမှ သူကြီး ဦးစောသာ
၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သူ
မြသဲဖြူသည် မိမိ၏ ချစ်သူရင်ငုံ
ပန်းကြာမုံပင် ဖြစ်ခဲ့၏။

ဤတွင် အလုပ်အကိုင်ဟူ၍
မည်မည်ရရမရှိ၊ တံငါလိုလို၊ လယ်
ယာလိုလိုနှင့် ယောင်ခြောက်ဆယ်
ဘဝတွင်ကျင်လည်ရင်း အပေါင်း
အသင်းအစုံပေါင်းကာ ထန်းရည်၊
အရက်တမြဲနှင့် ချမ်းမြ၏ဘဝကို
သူကြီးဦးစောသာ သမက်အရာ
ဆွင်းဖို့ခက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ချမ်းမြ
နှင့် မြသဲဖြူတို့က ဆယ်ကျော်သက်
စိတ်ကူးယဉ်သည့် အရွယ်များပေမို့
ခိုးရာလိုက်ပြေးခဲ့ကြသည်။

သူကြီးဦးစောသာက သမီးကို
အချိုသတ်၍ ပြန်ခေါ်သည်။ ထိုမှ
နစ်ယောက်ခွဲကာ ထားခဲ့၏။ ချမ်း
မြနှင့် ဝေးခဲ့ရသော မြသဲဖြူ၏ဘဝ
သည် သွေ့ခြောက်နေခဲ့ရသည်။
ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆုံရနိုင်ကောင်းသည့်
အခွင့်အလမ်းမမြင်လျှင် ဘဝကို
အဆုံးစီရင်ချက်ချခဲ့၏။ မြသဲဖြူဆုံး
ပါးခဲ့သည်။ ထိုအခါ မိမိသမီးသော
ရသည်မှာ ချမ်းမြကြောင့်ဟုဆိုကာ

ဦးစောသာက ချမ်းမြကို အပြစ်ရှာခဲ့သည်။

ထိုအခါ နဂိုကမှ မကောင်းမှုနှင့် ကျင်လည်ကာ ဘဝကို လွယ်လွယ်လျှောက်နေသည့် ချမ်းမြလောင်းကစားပိုင်းတစ်ခုတွင် အဖမ်းခံရသည်။ ထိုမှ ထောင်နှစ်နှစ်ကျသွားခဲ့သည်။ ထောင်မှလွတ်လာတော့ ချမ်းမြ ပို၍ဆိုးသွမ်းလာ၏။ အသိတရားရှိမလာ။ ခိုးမှု၊ ဓားပြမှုများပင် ကျူးလွန်လာ၏။ အချစ်ရေးက မကောင်းခဲ့၍လားမသိ။ မိန်းမ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ယူသည်။ မိန်းမများ မတည်မြဲကြ။ သူ့လက်ထဲမှာပင် ဖောက်ပြားသွားကြ၏။

နောက်ဆုံး လူသတ်မှုတစ်ခုဖြင့် ချမ်းမြတစ်ယောက် ထောင်ခုနစ်နှစ်တိတိ ကျသွား၏။ ထောင်မှလွတ်လာတော့ အသက်လေးလည်း ရလာသည်မို့ အကျင့်ဆိုး

တချို့က အရှိန်ပျော့လာသည်။ ရွာထဲတွင်လည်း မနေတော့။ ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ ခုနစ်မတောဘေး ဗျိုက်ကွင်းစပ်တွင် လယ်တည်ရင်း တဲလေးတစ်လုံးနှင့်နေသည်။

ထောင်နှစ်နှစ်ကျသွားခဲ့သည်။
ထောင်မှလွတ်လာတော့ချမ်းမြ
ပို၍ဆိုးသွမ်းလာ၏။
အသိတရားရှိမလာ။
ခိုးမှု၊ ဓားပြမှုများပင်
ကျူးလွန်လာ၏။
အချစ်ရေးက
မကောင်းခဲ့၍လားမသိ။
မိန်းမ
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်...

သံချောင်းခေါက်သံကြောင့် ချမ်းမြ ထမင်းစားရင်း အတိတ်သံပြန်တွေးနေမိသော အတွေးတို့က ရပ်၍သွား၏။

“ဪ... နာရီတောင်ထိုးပါရော့လား”

မကြာမီ ပုသိမ်ဘက်မှ တက်လာသော အဆန်ရထားကြီးအသံကို ကြားရ၏။ ရထားကြီးသည် နိဗ္ဗာန်ရွာဘူတာတွင် ဆိုက်ရောက် ရပ်နားတော့မည်ဖြစ်လာသည်။

နာရီဝက်ခန့်ရှိလေတော့ ကွဲလယ်မြောက်ဘက်ရှိ ရွာများဆီ ခွေးအူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်သည်။

“ဝုတ်.....ဝုတ်.....ဝုတ်”

“ဗျို.....လယ်ရှင်တို့၊ လယ်ရှင်တို့ ရှိကြပါသလားရှင်”

အသံသည် လေထဲဝဲ၍ပါလာသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ယောက်ျားတစ်ဦး၏အသံမဟုတ်။ မိန်းမကလေးတစ်ယောက်၏အသံပင်လေသည်။ ချမ်းမြ တဲလေးထဲထွက်လိုက်သည်။ မိမိလယ်တဲသည် တောစပ်တွင်ရှိသည်ဆိုသဖြင့် လူသွားလမ်းနှင့် တစ်ခေတ်သာမျှသာ ဝေးလေ၏။

“အလို..... ဘယ်သူ့အသံ”

www.burmeseclassic.com

ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မရှိမှ”
ခရီးသွား မိန်းမတစ်ဦးသည်
ကွင်းထီးထီးတွင် မီးလင်းနေသော
သယ်တဲလေးကို မြင်ရသည်မှ
အတူ အညီတောင်းရန် ရောက်
ဘာဟန်တူ၏။ ချမ်းမြအမှောင်
ထဲသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်
ဆိုက်တော့ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်
အရာတစ်ခုက တဖြည်းဖြည်း
မီးခဲတဲလေးဆီသို့ လှမ်းလာနေ
လေသည်။

“ဘယ်သူလဲဗျ။ ဘာကိစ္စရှိ
သို့လဲ”

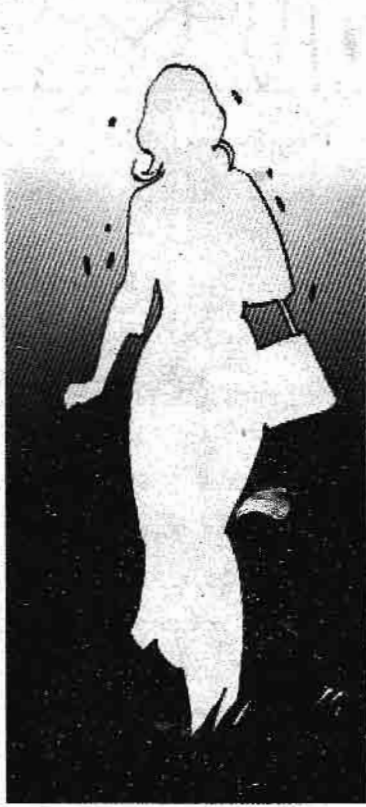
စကားဆုံးတော့ တဲဝသို့ အမျိုး
သမီးငယ်မှာ ရောက်လာလေသည်။

“ဪ.....တဲလေးက မီး
ချောင်မြင်လို့ လျှောက်လာတာပါ။
အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်လို့ပါ
ရှင်”

“ဘာအကူအညီများလဲခင်
ဗျာ”

“ဪ...ကျွန်မ စကားပြော
လောသွားလို့ ဒီလိုပါရှင်၊ ကျွန်မ
က ပုသိမ်နယ်ဘက်ကလာတဲ့ ခရီး
သွားတစ်ဦးပါ။ ခုနကဆိုက်တဲ့
ရထားနဲ့ ပါလာတာပါ။ ကျွန်မသွား
ရမယ့်ရွာက ဇုက္ကနီလို့ခေါ်တဲ့ရွာပါ။
ကျွန်မဖေဖေရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနဲ့
တွေ့ရမယ့် ကိစ္စပါ။ ဒါပေမဲ့
ရထားဆိုက်ချိန် ညဉ့်နက်တာရယ်၊
ဒီရွာမှာ အသိအကျွမ်းမရှိတာရယ်

ကျွန်မ စကားပြော
လောသွားလို့
ဒီလိုပါရှင်၊ ကျွန်မ
ပုသိမ်နယ်ဘက်ကလာတဲ့
ခရီးသွားတစ်ဦးပါ။
ခုနကဆိုက်တဲ့
ရထားနဲ့ ပါလာတာပါ။
ကျွန်မသွားရမယ့်ရွာက
ဇုက္ကနီလို့ခေါ်တာ.....

ကြောင့် ဒီည တည်းခိုခို အကူအညီ
တောင်းချင်လို့ပါရှင်”

“ဗျာ.....တည်းတာကတော့
ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီတဲမှာက
ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနေတာဗျ။
ဒီတဲမှာ မိန်းမသားဆိုလို့ ဘယ်သူ
မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ မသင့်တော်ပါ
ဘူးဗျာ။ ကဲ...လောလောဆယ်တော့
တဲထဲဝင်ထိုင်ပါဗျာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား
ထမင်းတွေ့တာတွေရော စားခဲ့ပြီးပြီ
လား”

“ဪ.....ဟုတ်ကဲ့၊ စားခဲ့
ပြီးပါပြီရှင်၊ ဒိုက်ပျက်ဘူတာရောက်
တော့ ထမင်းထုပ်ဝယ်ပြီး စားလိုက်
ပါတယ်”

“မစားရသေးရင်တော့ ကျုပ်
တဲမှာရှိတာ ကျွေးမလို့ပါ”

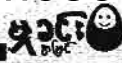
“ရပါတယ်ရှင်၊ အခုလိုမေး
တာကိုပဲ ကျွေးဇူးတင်ပါတယ်။
အခက်အခဲမရှိရင် ရေတစ်ခွက်
လောက် တိုက်ပါလား”

“ဪ.....ရပါတယ်”
ရေသောက်ပြီးတော့

“ဒါနဲ့ ရှင် ကျွန်မကို ဒီည
တည်းခိုခွင့်ပြုမယ်မဟုတ်လား”

အမျိုးသမီးငယ်၏ အမေး
စကားကြောင့် ချမ်းမြ အကဲခတ်
လိုက်သည်။

“ကျုပ် ပြောပြီးပြီလေ၊ ဒီတဲ
မှာက ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းနေ
တာ၊ မိန်းမသားဆိုလို့ ဘယ်သူမှ

မရှိပါဘူးလို့”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ရှိကြည့်ရတာ လူသားပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ် မယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်မကို တည်းခိုခွင့်ပြုပါ”

“ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားသဘော ပဲလေ”

တဲလေးထဲရှိ ထွန်းညှိထား သော ရေနံဆီမီးခွက်၏ မီးရောင် အောက်၌ပင် ချမ်းမြောက် မိန်းမငယ် ကို အကဲခတ်မိ၏။ အသက်မှာ မကြီးသေး။ အလွန်ဆုံးရှုံးမှု ၃၀ နှစ် သာသာ။ အချောအလှဆုံးဟု မဆို သာသော်လည်း လုံးကြီးပေါက်လှ ရင်ခုန်ချင်စရာ ရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်၏။

“ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က”

“မာယာမိုးည”

“ဘာကွ...မာယာမိုးည ဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ရင်းနှီး ချစ်ခင်သူတွေကတော့ တချို့က မိုး ညလို့ ခေါ်တဲ့သူကခေါ်ပြီး တချို့က တော့လည်း မာယာလို့ခေါ်ကြ တယ်”

“မင်းတို့ခေတ်လူငယ်တွေက လည်းကွာ၊ နာမည်တွေ ကြားလိုက် ရင် ဘာတွေမှန်းကိုမသိဘူး။ ကဲ.. ထားပါတော့လေ”

“ကျွန်မနာမည်ကိုတော့ ဦးက မေးပြီး ဦးနာမည်ကိုလည်း ပြောဦး လေ”

“အင်း...ဦးနာမည်ကတော့ မအေးချမ်း မလှပတဲ့ ချမ်းမြပါ”

“ဘာရှင်...ဦးနာမည်က ချမ်း မြ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဦးမှာ ဇနီး၊ ဒါမှမဟုတ် ချစ် သူရည်းစား မရှိဘူးလား၊ ပြီးတော့ ဒီတော့စပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း တဲလေးတစ်လုံးနဲ့နေတာ မပျင်းဘူး လား”

“အင်း...မေးခွန်းတွေကများ လို့ ဘယ်ကနေ အရင်စပြီး ဖြေရ မှန်းတောင် မသိဘူး”

“ရပါတယ်၊ အဆင်ပြေသလို သာ ဖြေပါ”

“မိန်းကလေးမေးတဲ့ မေးခွန်း တွေကို ဦးဖြေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အတွက် အဆင်မပြေတာနဲ့ မဖြေတော့ဘူး၊ လူဆိုတာ သူ့ဘဝ နဲ့ သူ့အကြောင်း အမျိုးမျိုးရှိကြ တာပဲလေ”

“ဒါဆိုလည်း ထားပါတော့ ရှင်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မ အိပ်ရမယ့်နေ့ က.....”

“ဪ...ကျုပ်တဲထဲမှာဝင် အိပ်ပါ။ ကျုပ် တဲအပြင်ထွက်ပြီး အိပ်ပါမယ်။ ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့သိက္ခာ ကိုယ်ကျင့်တရားကိုယုံပါ”

“ယုံပါတယ်ရှင်၊ ယုံလို့လည်း ဒီည ဒီမှာတည်းခိုဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ပေါ့”

“ဪ...ဒါနဲ့ ဧည့်သည်ကို ဘာတစ်ခုမှ မကျွေးရတာမို့ တစ်ခုခု သောက်ပါလား”

“အိုရှင်.....အားနာစရာကြီး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျား တစ်နေ့လုံး အဝေးကြီးကနေ ရထားစီးလာတာ ဆိုတော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့၊ ကျုပ် သံပရာရည်လေး တစ်ခွက်တော့ တိုက်ပါမယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ သောက်ပါဗျာ”

စကားဆုံးတော့ ချမ်းမြ သံ

ပရာရည်ဖျော်သည်။ တစ်ခွက် တည်းတော့မဟုတ်။ မာယာမိုးည နှင့် သူ့အတွက် နှစ်ခွက်ဖြစ်လေ သည်။ ချမ်းမြဖျော်သော သံပရာ ရည်သည် အကြံနှင့်ဖြစ်၏။ ဖျော် ရှိပြီးတော့

“ရှေး...မင်းအတွက်တစ်ခွက်၊ ဒါက ကျုပ်အတွက်”

မာယာမိုးည ချမ်းမြပေးလာ သော သံပရာရည်ခွက်ကိုယူ၍ ပါး စပ်တွင် တော့လိုက်သည်။

“ဟင်...ရှင့်သံပရာရည်က ချဉ်လိုက်တာ၊ သကြားလေးများ နည်းနည်းမရနိုင်ဘူးလား”

“ခဏနေဦး၊ ကျုပ်သွားယူ လိုက်ဦးမယ်”

ချမ်းမြ သကြားယူရန် ထ၍ အသွားတွင် မာယာမိုးညက ခွက်

ချင်းလဲပစ်လိုက်သည်။ ချမ်းမြ မိန်း ကလေးနှင့် စကားပြောစဉ် အရာ အားလုံးကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

မိန်းကလေးသည် အလှ တရားနှင့် ပြည့်စုံသလို ပစ္စည်းဥစ္စာ တွေကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးအပြည့် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လူဟူသည် လောဘနှင့်မကင်း၊ မောဟနှင့် မကင်း။ ဒီလို လူသူမဲ့သော တဲလေး တစ်လုံးတွင် လှပ၍ ဥစ္စာပစ္စည်း ပြည့်စုံသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဥပုသ်စောင့်ရင် ကျားဟူ၍ မည်ပါ တော့မည်လား။

စားရက်ကြံ့၍ မုတ်ဆိတ်ပျား စွဲလာခြင်းဟုသာ ချမ်းမြ တွေး လိုက်၏။ သံပရာရည်များ သောက် ရှိပြီးသွားကြတော့ ဟိုဟိုသည်သည် စကားများပြောရင်း မာယာမိုးည တစ်ယောက် မျက်လုံးများက စင်း ရှိလာသည်။

“အိပ်ချင်လိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မ အိပ်တော့မယ်နော်”

“ဪ...ဪ...ဟုတ်ပါပြီ၊ စိတ်ချလက်ချသာ ဝင်အိပ်ပါဗျာ၊ ကျုပ် စေတနာသန့်သန့်လေးနဲ့ ဖျော်တိုက်ထားတဲ့ သံပရာရည် ချဉ် ချဉ်လေးက ခင်ဗျားအတွက် အိပ် ဖျော်ပြီး အိပ်မက်လှလှလေးတွေကို ပါ မက်စေမှာပါ”

မာယာမိုးည ဝင်သွားတော့

မိန်းကလေးသည် ဘယ် တရားနှင့် ပြည့်စုံသလို
ပစ္စည်းဥစ္စာ ကျွေးမွေး
တစ်ကိုယ်လုံးအပြည့် ဝတ်ဆင်ထားသည်။
လူဟူသည် လောဘနှင့်မကင်း၊ မောဟနှင့် မကင်း။
ဒီလို လူသူမဲ့သော တဲလေး တစ်လုံးတွင် လှပ၍
ဥစ္စာပစ္စည်း ပြည့်စုံသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို
ဥပုသ်စောင့်ရင် ကျားဟူ၍.....

ချမ်းမြ မိမိအတွက်ဖျော်ထားသော သံပရာရည်ကို သောက်ပစ်လိုက်သည်။ များမကြာမီ ချမ်းမြသည်လည်း အပျော်တွေစီခြယ်ထားသော အိပ်မက်လှလှလေးတစ်ခုဖြင့် နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်၍ သွားလေတော့သည်။

ချမ်းမြတစ်ယောက် ဘယ် အချိန်အထိ အိပ်နေလေသလဲ မသိ။ တဲဝတွင် ရပ်ကာတကြော် ကြော် ခေါ်နေသော အသံကြောင့် နိုးလာ၏။

“ဟာ.....ကိုချမ်းမြ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ခေါ်မကြား၊ အော် မကြားနဲ့၊ ညက ဘယ်အချိန်ကျမှ အိပ်လို့လဲဗျာ၊ လူမမြင်လို့လျှောက်လာတော့ တဲတဲခါးကြီးကလည်း ပွင့်နေတယ်”

ထိုမှ ချမ်းမြတစ်ယောက် မူးနောက်နေသောခေါင်းကို မနည်းထူကာ ထလာရင်း ဟိုဟိုသည်သည် ရှာဖွေကြည့်မိ၏။

“ဟို...ဟိုမိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်များရောက်နေတာလဲ၊

ဟင်.....အိမ်ထဲမှာ အိပ်နေတာလည်း မတွေ့ပါလား၊ ညက သူ့ကို ငါဖျော်တိုက်တဲ့ သံပရာရည်ထဲမှာ အိပ်ဆေးတွေ ထည့်လိုက်တာ သေချာပါတယ်”

ချမ်းမြ၏ အူကြောင်ကြောင် အမူအရာများကိုကြည့်၍.....

“ဟေ့....ဟေ့လူ ကိုချမ်းမြ ခင်.....ခင်ဗျား ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဗျ၊ ဘယ်ကမိန်းကလေးလဲ၊ ကျုပ်လာတာ ဘယ်မိန်းကလေးမှလည်း မမြင်မိပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ဂေရီမလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီထင်တယ်”

“ဟေ့ကောင် သာအေး၊ ငါတကယ်မေးနေတာကွ၊ မင်းငါ့တဲ အိမ်ဘက် လျှောက်လာတော့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်များ ထွက်သွားတာ မမြင်လိုက်မိဘူးလား”

“ဒီ လူ တော့ ခက် နေ ပြီ ဗျာ၊ မတွေ့ပါဘူးဆိုတာ ကျုပ် ဘယ် လို ပြောရမလဲ”

“ဟင်..ဒါ..ဒါဆို ညက ငါ့တဲ ကိုရောက်လာတဲ့ မာယာ မိုးညဆို တဲ့မိန်းမ ဘယ်ရောက် သွားတာလဲ၊ ငါအိပ် မက်ပဲမက်တာလား၊ တကယ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့တာလား”

“_____”

“ဟင်... တစ် အိမ်လုံးလည်းဖွ ထားလိုက်တာ ရှုပ်ပွနေတာပဲ၊ အလို..... ငါ့ သေတ္တာကြီးလည်း ပွင့်နေပါလား၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေပါသွားပြီ၊ ကုန်ပါပြီကွာ”

ဆုမွန်ဦး (ဟသာတ)

ကျွန်းက
အိတ်က
အိတ်က...

ကျွန်းက
အိတ်က
အိတ်က...

ကျွန်းက
အိတ်က

ဝင်းဦး (ပုဂံ:ကျွန်း)
အရာထိုက်
အရိပ်

www.burmeseclassic.com

အကုသိုလ်အရိပ်

ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း)

“ကောက်သော်မစားလောက်၊
 ခြာင့်သော်စားမကုန်”
 ထိုသို့သော စကားပုံသည် ရဲ
 တို့လင်မယားအတွက် ဆန့်ကျင်
 ဆက်ဖြစ်နေသည်။ သူတို့လင်မယား
 သည် တောမှမြို့သို့ ပြောင်းလာ
 သည်။ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စား
 သည်။ ပညာမရှိသော်လည်း ရှိ
 သမျှ ဉာဏ်လေးနှင့်ယှဉ်ကာ လုပ်
 ကိုင်စားသည်။ သူတို့တွင် ကံမပါ
 ခြားဟူ၍ မပြောတတ်။ ချမ်းသာ
 ခြေလာပါ။ မချမ်းသာရုံတင်မဟုတ်၊
 အကြော်ရောင်းရင်း အရင်းပြုတ်
 ငိုက်သေးသည်။
 မိန်းမဖြစ်သူကလည်း လှလှ
 သသန်သန်ရှင်းရှင်းလေး နေတတ်
 သည်။ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးနှင့် လှ
 သည်။ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရင်း
 ကြော့ကြော့လေးနေသည်။ ရဲနီလုပ်
 လေးဖြင့် မလုံလောက်ချေ။ ကြာ
 သော် အရင်းမဲ့လာ၍ ရဲနီမှာ ကြံရ

ဖန်ပြန်တော့သည်။
 မည်သို့သောဘဝနှင့် ကြုံရပါ
 စေ၊ ရဲနီမှာ သတ္တိရှိသည်။ တောမှာ
 နေစဉ် သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်၊ ငါးရှာ၊ ဖား
 ရှာဘဝ၌ ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို
 တုန်းက စိတ်၏ချမ်းသာသုခကိုရ
 သည်။ အေးချမ်းလှသည်။ မရှိအေး
 အေး၊ ရှိအေးအေးဖြင့် ဘဝကို ပိုင်
 ဆိုင်ခဲ့ရသည်။
 သူသည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်၍
 စိတ်ဓာတ်ကြည်လင် လှသည်။
 ယခုမူ အေးချမ်းမှုထက် အပူလွန်
 ကဲနေရှာသည်။ နံနက်စာပြီးလျှင် ည
 စာအတွက် လုံးပန်းရသည်။ မြို့သူ
 တို့နှင့်အပြိုင် လှချင်သော မိန်းမ
 အတွက် အပိုဝင်ငွေရချင်သေး
 သည်။ စိတ်မကြည်လင်တော့ပေ။
 မရိုးသားတော့ပေ။ ငွေရရှိရေးကို
 သာ နည်းလမ်းရှာနေရတော့သည်။
 “မိန်းမရေ....မိန်းမ”
 “ရှင်...အစ်ကို၊ နောက်ကျလှ
 ချည်လားရှင်”
 မိုးချုပ်ပြီးမှ ရောက်လာသော

ယောက်ျားဖြစ်သူ ရဲနီအား ဇနီးဖြစ်
 သူ မလှရင်က ဆီး၍မေးလိုက်၏။
 “ဟ.....အကြော်တွေရောင်း
 မကုန်လို့ ဦးလှကြီးရဲ့ထမင်းဆိုင်မှာ
 ဝင်ကူလုပ်ရင်း အကြော်ကျန်တာ
 ကို ရောင်းရတာပေါ့”
 “အဲဒီဆိုင်ရှင်ကြီးက ကြိုက်
 ရဲ့လား”
 “ကြိုက်မှာပါ။ ငါက ကူပြီး
 စားပွဲထိုးတယ်၊ ပန်းကန်တွေဆေး
 ပေးတယ်”
 “ဟုတ်လား၊ ကျုပ်လည်း
 လိုက်လုပ်ချင်လိုက်တာ”
 “အေး.....ငါကစားပွဲထိုးရင်
 မင်းက အကြော်ထိုင်ရောင်း၊ အဲဒီ
 ဆိုင်က လူစုံတယ်၊ လုပ်အားလည်း
 လိုနေရှာတာ”
 ဤသို့ဖြင့် အပြောကောင်း
 သော ရဲနီ၏ဆန္ဒကို ဦးလှကြီးက
 ဖြည့်ပေးသည်။ စားပွဲထိုးရင်းဖြင့်
 အကြော်ရောင်းရရုံသာမက ကြာ
 သော် အကြံအဖန်လေးများ ရလာ
 သည်။

“ဟေ့.....ရဲနီ၊ ငါ့ကို DI တစ်
လုံးလောက် ဝယ်ပေးကွာ၊ အချို့
ရည်တစ်ဘူးပါ ဝယ်ခွဲ”

စားသုံးသူက ဝယ်ခိုင်းတိုင်း
သွက်သွက်လေးပြေး၍ ဝယ်ပေး
တတ်သဖြင့် စားသုံးသူတို့က ခင်
မင်လာကြသည်။ ဘောက်ဆူးပေး
ကြသည်။ အကြော်လည်း
ရောင်းရ၊ အကြိအဖန်လေး
များလည်း ရလာတတ်၍
ဆိုင်ရှင်အပေါ်လိုသည်
ထက်ကောင်းပြီကြ
သည်။

မလှ ရင် ကပါ
ပန်းကန်ဆေးခြင်း၊
ဟင်းရွက် တို့ စရာ
ပြင်ပေးခြင်းများပါ
ဝင်ကုလုပ်တတ်လာ
သည်။ ကြာသော် စား
ပွဲ၌ ငွေရှင်း ရသည့်
တာဝန်ပါ ရဲနီမှာ
ဝင်ပါလာရသည်။

ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေဆိုသည့်
အတိုင်း နေ့စဉ်ရလာတတ်သည့်
ဝင်ငွေလေးများကို လောဘက
မြင်တတ်လာသည်။ ပို၍လိုချင်
လာသည်။

“ဒီပွဲဘယ်လောက်ကျလဲ”

“တစ်ထောင့်ရှစ်ရာပါ”

“ဟင်...ခါတိုင်း တစ်ထောင့်
ငါးရာပဲ ကျပါတယ်”

“ဪ...အစ်ကိုက အသည်း
အမြစ်နဲ့မို့ပါ”

စားသုံးသူက ကျေနပ်သွား
သည်။ နိုင်ငံခြား၌ လွှင့်ပစ်သော
အသည်းအမြစ်ကိုမှ ရဲနီက ဈေးပို
တင်လိုက်သည်။ အမှန်တော့

ကြိုက် ရာဟင်းနှင့် စားပါက
တစ်ထောင့် ငါးရာသာ။

သို့သော် ရဲနီရောက်မှ ဆိုင်
ရှင်လစ်လျှင် လစ်သလို ဈေးတင်
လာသည်။ အပိုတွက် သုံးရာသည်
ရဲနီအတွက် ဝင်ငွေပင်ဖြစ်သည်။

ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ရဲနီ၏
လုပ်ရည်ကိုင်ရည်၊ သွက်လက်မှုကို
ဆိုင်ရှင်က သဘောကျ၍ ယုံကြည်

ကိုးစားလာသည်။ ဈေးအဝယ်တော်
ဘဝသို့ပင် ရောက်လာပြန်သည်။

ရဲနီမှာ ပညာတတ်လေပြီ။
တဖြည်းဖြည်း အလုပ်က သင်လာ
သည်။ မည်သည့်နည်းနှင့် ကြံရ
ဖန်ရမည်ကို နားလည်လာသည်။
လူညွှန်ခူးစားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်
နေသည်။

လုပ်နေကျအလုပ်တစ်ခု
သည် လုပ်ဖန်များသော်
အကျင့် ဖြစ်လာသည်။
ရဲနီ၏အကျင့် သည်
အကျင့်ဆိုးသာ ဖြစ်
သည်။ ငွေရပေါက်
အတွက် လူတွေ့အပေါ်
မည်သို့လှီးရမည် ဆို
သည့် အခွင့်ထူးကို
စောင့်နေသည်။

နေ့ကို ရက်စား
ရက်ကိုလစား၍ အချိန်
တို့ ကြာခဲ့ပြီ။ အကြော်
သည် ရဲနီမှာ အိမ်နှင့်

နှင့် ဖြစ်လာသည်။ မကြာမီ ဇနီး
ဖြစ်သူ၏ လည်တိုင်ကြော့ကြော့
လေး၌ ရှေ့ဆွဲကြိုးလေး ဝင့်ထည်
လာသည်။ ညမိုးချုပ်၍ အိမ်ပြန်
သော် တီဗွီကိုဖွင့်ကာ ကိုရီးယား
ဇာတ်ကားလေးဖြင့် ဖိပ်ခံလိုက်
သေးသည်။

“ရဲနီတို့က စီးပွားတက်
တယ်နော်”

“ဟ.....ဒီ ကောင် က လူလည်ပဲ၊ တက်မှာပေါ့”

“လူရည်လည်တာဖြစ်မှာပါ”

“ကြောက်ရင်လွဲ၊ ရဲရင်မင်း ဖြစ်ဆိုတဲ့ အစားမျိုးကွ၊ ငွေရမယ် ဆိုရင် ဘယ်လိုကလိမ်ကကျစ်နည်း နဲ့ လုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မယ့်ကောင်မျိုး ကွ”

ပတ်ဝန်းကျင်ကရဲနီအကြောင်း ကို တဖြည်းဖြည်း သိလာသည်။ ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးလှကြီး၏ခေါင်း ကို ရောင်းစားနိုင်သည့်အဆင့်ဖြစ် လာသည်။ ရဲနီ၏ပြဿနာကို ဦးလှ ကြီးမှာ မကြာခဏ ရှင်းနေရသည်။

“ဦးလှရေ ဟိုလက ယူသွား တဲ့ ဆန်တစ်အိတ်ဖိုး လာတောင်း တာပါ”

“ဟ.....ငါမယူပါဘူးကွ”

“ခင်ဗျားတပည့် ရဲနီပဲ လာ ယူသွားတာ”

ဦးလှမှာ ရဲနီကိုမေးသည့်အခါ တိုဖြေသည်ဖြေနှင့် ငွေမပြေလည် ၍ ဦးလှနာမည်နှင့် ယူခဲ့ရကြောင်း၊

ထိုအကြွေးကို တဖြည်းဖြည်းဆပ် မည့်အကြောင်း အသနားခံပြန် သည်။ ဦးလှက ငွေစိုက်၍ရှင်းရ ပြန်သည်။

အကျင့်ဆိုးသည် ပြင်ရန်ခက် ခဲသလောက် ထပ်မံကျူးလွန်ရန် လွယ်ကူလှသည်။ ကြာသော် စား သုံးသူများနှင့်ပေါင်းကာ အမျိုးမျိုး သော လှည့်ကွက်များဖြင့် အကွက် ဆင် ငွေပန်ပြန်သည်။ ဆိုင်ရှင်က ခိပ်မိလာ၍ ဆိုဆုံးမသည်။ ရှေ့၌ ရိုကျိုးစွာ နာခံသလိုမျိုးနေပြရင်း လစ်သည်နှင့် လုပ်ပြန်သည်။

တစ်နေ့သောအချိန်တွင် နယ် စပ်ဘက်မှ အလုပ်လုပ်ပြီး ပြန်လာ သော အလုပ် သမားသုံးဦးက ထမင်းဝင်စားသည်။ အလုပ်ကြမ်း သမားများ ဖြစ်ပုံပေါ်သည်။ ရဲနီက သူတို့ကိုကပ်သည်။ စကားလှမ်း တောက်သည်။ ငွေရှာ၍ ပြန်လာသူ များမှန်း သိသွားသည်။

“အစ်ကိုတို့ တည်းစရာမရှိရင် ကျွန်တော်တို့အိမ် လိုက်တည်းဗျာ”

“အားနာပါတယ်၊ ဘုန်းကြီး ကျောင်း သွားအိပ်ပါမယ်”

“ဟာ.....အားမနာပါနဲ့၊ ကျွန် တော်တို့မှာ လင်မယားနှစ်ယောက် ပဲရှိတာ၊ အစ်ကိုတို့ကို မြင်မြင်ချင်း အားကျတယ်ဗျာ၊ နယ်စပ်တောင် သွားပြီး အလုပ်လုပ်ရင်း ကြိုးစား ခဲ့ကြတာပဲနော်”

အပြောကောင်းသော ရဲနီ၏ စည်းရုံးမှုအောက်တွင် အလုပ်သမား ကြီးသုံးဦးမှာ ဘဝင်ခိုက်နေကြ၏။ လူငယ်နှစ်ဦးနှင့် အသက် ၄၅ နှစ် ခန့် အလုပ်သမားကြီးတစ်ဦး၊ ပေါင်း သုံးဦးတို့သည် ရဲနီတို့အိမ်သို့ ၎င်း တို့၏ ခရီးဆောင်အိတ်များကိုလွယ် ကာ လိုက်ပါလာကြသည်။

အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် ခြံထဲ မှ ကြက်ဖကြီးကိုရိုက်၍ ချက်ကျွေး လေတော့သည်။ မလှရင်က ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ၏ ခိုင်းစေသမျှ တာဝန်ယူ ကာ ချက်ပြုတ်နေရရှာသည်။

သကာလူးသော စေတနာဖြင့် ကြက်သားဟင်းနှင့်ထမင်းတို့ကို

အကျင့်ဆိုးသည် ပြင်ရန်ခက် ခဲသလောက် ထပ်မံကျူးလွန်ရန် လွယ်ကူလှသည်။ ကြာသော် စား သုံးသူများနှင့်ပေါင်းကာ အမျိုးမျိုး သော လှည့်ကွက်များဖြင့် အကွက် ဆင် ငွေပန်ပြန်သည်။ ဆိုင်ရှင်က ခိပ်မိလာ၍ ဆိုဆုံးမသည်။ ရှေ့၌ ရိုကျိုးစွာ နာခံသလိုမျိုးနေပြရင်း လစ်သည်နှင့် လုပ်ပြန်သည်။

မြိန်ရေရှက်ရေ စားကြ၏။ ထမင်း စားပြီးချိန်၌ အိတ်များကို ဘေးတွင် ချ၍ ဧည့်သည်လူစိမ်းသုံးဦးမှာ အိပ်မောကျသွားလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်သူမှာ ရဲနီပင်။ ရဲနီက အကောက်ကြံသမား၊ ဉာဏ်ဆင်ရင်း ည ၁၂ နာရီထိုးသည်ထိ မအိပ်နိုင်။ နဖူးပေါ်လက်တင်ကာ အပြန်ပြန်အလှန် လှန် စဉ်းစားနေခဲ့သည်။

ရဲနီ၏မျက်လုံးထဲတွင် ကျပ်တစ်ထောင်တန်များကို မြင်နေ၏။ ခဏကြာသော် သူ၏ဇနီးကို လှည့်ကြည့်ရာ ငြိမ်၍ အိပ်မောကျနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆက်ရက်မင်း စည်းစိမ်နှင့်အိပ်မောကျနေရာသော ဧည့်သည်များမှာ တရှူးရှူးတရှဲ့ရှဲ့နှင့် ဟောက်သူက ဟောက်နေသေးသည်။

“တောက်တဲ့...တောက်တဲ့”

“ကလစ်ကလစ်...ကျစ်ကျစ်”

အိမ်နှစ်အိမ်ကျော်ရှိ သစ်ပင်ကြီးဆီမှ တောက်တဲ့ကြီးက အော်နေပြန်သည်။ ရဲနီ၏အိပ်ခန်းထရံထောင့်မှ အိမ်မြှောင်ကလည်း တကျစ်ကျစ် အော်နေပြန်သည်။

ရဲနီမှာ မျက်လုံးကြီးပြူးလျက် ဇောချွေးပြန်နေသည်။ ညဉ့်နက်ချိန် မို့ အသက်ရှူသံတို့မှတစ်ပါး ဘာသံမှမကြားရ၊ တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည်။

ရဲနီက ရဲဆေးတင်လိုက်၏။ ခြေသံကို အလုံဆုံးဖော့နင်း၍ ခေါင်းရင်းဘက်မှ ဧည့်သည်များထံ တရွေ့ရွေ့လှမ်း၍သွားသည်။ ယင်းနောက် တိုင်ထောင့်မှ အထုပ်သုံးခု စလုံးကို ဖြည်းညင်းစွာ ‘မ’လိုက်သည်။

သူ၏အခန်းထဲသို့ ယူသွားပြီး မွေ့နောက်ရှာဖွေရာ အိတ်တစ်အိတ်အတွင်းမှ ငွေထုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လောဘမျက်လုံးက ဝင်းလက်သွားသည်။ ဓာတ်မီးလေးနှင့် ထိုးရင်း ငွေထုပ်ကို အသာအယာ ယူလိုက်ပြီး အိတ်များကို နေရာ

တကျ ပြန်ထားလိုက်သည်။

“အောက်..အီး..အီး..အွတ်”

နံနက်လင်းချေပြီ။ ဧည့်သည်များအတွက် နံနက်စာပြင်ပြီး အားပါးတရ သုံးဆောင်စေသည်။ ယင်းနောက် ဦးလှကြီးဆိုင်ဘက်သို့ လင်မယားနှစ်ဦးစလုံး ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ပျော်တပြုံးပြုံးနှင့်ဖြစ်နေသော ရဲနီတို့အတွက် ဘဝင်ချမ်းမြေ့စရာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထမင်းဆိုင်အရောက် ထမင်းဖိုးရှင်းရန် ငွေအနှိုက် ငွေထုပ်မတွေ့ရတော့သဖြင့် ဧည့်သည်သုံးဦးမှာ ငိုမယောင်မျက်နှာကြီးများ၌ မှိုင်းမှုန်အုံ့ဆိုင်းနေသော မိုးသားပြင်ကြီးကဲ့သို့ မည်းနေရာသည်။

“အန်ကယ်ကြီးရာ အသက်

နဲ့ရင်းပြီး ရှာခဲ့ရတဲ့ငွေလေးကို မိန်းမတွေ၊ အမေတွေဆီ ပြန်အပို့မှာ ခုလိုဖြစ်ရတာ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာဗျာ”

“မင်းတို့ ဘယ်ကပြန်လာကြတာလဲကွ”

“ကျုပ်တို့က ထိုင်းနိုင်ငံက တံငါလှေမှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ နေခဲ့ရတာပါ။ လေနဲ့လှိုင်းနဲ့ ပင်လယ်ထဲမှာ ဒုက္ခခံပြီး ရလာတဲ့ငွေပါဗျာ”

“မင်းတို့ညက ရဲနီအိမ်တည်းတာမဟုတ်လား”

“ဟာ.....ရဲနီက ဟိုကောင်

www.burmeseclassic.com

ပါ။ ကျွေးလိုက်မွေးလိုက်တာ စုံလို့ စေတနာကောင်းရှာပါတယ်။ သူ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“အေး၊ မင်းတို့ငွေကို ဘယ် အချိန်၊ ဘယ်သူများ နှိုက်ယူလိုက် လဲမသိဘူး။ ယူတဲ့သူအတွက် မသန့် ရှင်းတဲ့ငွေပါ။ မင်းတို့အတွက် သန့် ရှင်းတဲ့ငွေပေမယ့် သူတို့အတွက် မသန့်ရှင်းတော့ အသုံးမခံပါဘူး ကွာ။ အချောင်ရတဲ့ငွေ ခဏပေါ့။ ဒီလူတွေလည်း ဒုက္ခတွေ့မှာပါကွာ။ အဆိပ်လူးထားတဲ့ငွေနဲ့ စားရသလို ပါကွာ”

“အခုတော့ အမေတွေ့ မိန်းမ တွေကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဗျာ”

“အေးပါကွာ၊ တစ်နေ့ ဝဋ် လည်ကြမှာပါ”

တစ်နေ့ဝဋ်လည်ကြမှာပါဟု ပြောနေချိန်တွင် ပန်းကန်ဆေးနေ သော ရဲနီမှာ ထိုစကားကို ကြား လိုက်ရသဖြင့် မျက်နှာပျက်နေ၏။

“ဟေ့.....ရဲနီ”
“ဗျာ.....အဘ”
“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်...ကျွန်တော် စိတ် မကောင်းလို့ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုများ ထင်မလားလို့ စိတ်ပူနေလို့ပါ။ ကျွန် တော်က စေတနာနဲ့ ရိုးရိုးပဲ အိပ် ခိုင်းတာပါ”

“သိပါတယ်ကွာ၊ သူတို့က မင်းရဲ့စေတနာကိုသိလို့ မထင်ကြ

ပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့ အဘ ရယ်၊ ဒါနဲ့ ရဲကိုသွားမတိုင်ဘူး လား”

“ပြန်စရိတ်တောင် ငါချေး လိုက်ရတာ၊ စားစရာမရှိ၊ နေစရာ မရှိနဲ့ ပြန်ကြတော့မယ်လေ”

“ဪ.....သနားပါတယ်”
ပါးစပ်မှ သနားပါတယ်ဟု ပြောသော်လည်း ရင်ထဲ၌ ကျိတ်၍ မြန်မြန်ပြန်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေ သည်။ ရဲနီမှာ တစ်နေ့လုံး ကိုယ့် လိပ်ပြာကိုယ် မလုံမလဲနှင့် အနေ ခက်နေခဲ့ရသည်။ မျက်နှာငယ်လေး

များနှင့် ညဉ့်သည်သုံးဦးတို့ ပြန် သွားကြချိန်တွင် လင်မယားနှစ်ဦး မှာ အိမ်သို့စောစောပြန်၍ ငွေများ ကို ဝှက်ထားလိုက်ကြတော့သည်။

“သုံးသိန်းကြီးများတောင် မိန်းမရဲ့”

“အဲဒါ ရှင်တော်လို့ပေါ့၊ ကျွန်မဘဝမှာ ငွေသုံးသိန်းဆိုတာ အခုမှ မြင်ဘူးတာ”

“ရှူး.....တိုးတိုးပြောပါ။ သူ များတွေ ကြားမှဖြင့်.....”

“ကျွန်မကို ရှင်ဝယ်ပေးရမှာ ရှိတယ်နော်”

“အေးပါကွာ မိန်းမရာ၊ မင်း အလိုကျ ဖြစ်စေရမယ်”

ထိုညတွင် လင်မယားနှစ်ဦး စလုံးအတွက် ရွှေအိုရောင်အိပ်မက် များနှင့် တစ်ညလုံး ပျော်ရွှင်ဖွယ် အတိ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မသမာသော အသက်မွေးမှု ဖြင့် အကျိုးပေးနေသည်ဟု ရဲနီမှာ သဘောပေါက်ထားသည်။ မလှရင် မှာ ယခင်ကနှင့်မတူ။ မြို့သူအလား ဝတ်ကာစားကာဖြင့် သူမ၏ဘဝကို လုံခြုံလှပြီဟု ထင်နေရှာသည်။

ယခင်ကတော့ သူမသည် ရိုး သားသူလေးဖြစ်ခဲ့သည်။ လုပ်ခား ရာဝန်းကျင်နှင့် လိုက်ဖက်သော

စိတ်ဓာတ်ပြောင်းလဲကာ လူတို့ အပေါ် ကောက်ကျစ်သောနည်း လမ်းဖြင့် ရှာဖွေစားသောက်မှုကို ပျော်မွေ့နေခဲ့သည်။

ပညာမဲ့သဖြင့် ကြောင်းကျိုး အမှန် မဝေခွဲနိုင်ရှာ။ လူဆိုသည် မှာ အမှန်တရားကို နားလည်ခြင်း နှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန် ခြင်းသည် လူ့လောက၏ လှမ်း လျှောက်ရာလမ်းတွင် ချောမွေ့နိုင် သည်ကို သူမ မသိရှာပေ။

လင်ကိုအထင်ကြီးကာ ဘုရား တစ်ဆူ၊ ဂူတစ်လုံးလို အားကိုး ပူ ဇော်နေရှာသည်။ လင်ကို တည့် မတ်ပေးနိုင်စွမ်းမရှိ။ အကောင်း အဆိုး မဝေခွဲနိုင်။ လင်လုပ်သမျှ

အကောင်းချည်း မြင်သော မျက်ကန်း မယား ဖြစ်နေရှာသည်။

ရဲနီမှာ မတော်လောဘက တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ကြီးစိုးလာရာ ငွေကို နည်းလမ်းမျိုးစုံဖြင့် ရှာဖွေ နေသည်။

“အစ်ကို လောင်းကစားဒိုင် ကောင်းကောင်းရှိတယ်၊ ကစားချင် ရင်ပြော”

စားသုံးသူတို့ဘေး၌ထိုင်ကာ စည်းရုံးသည်။ သူ့ကိုယ့်၌ ငွေပေး ပြီးခိုင်းသည်။ ထိုငွေကို အိတ်ထဲ ထည့်သည်။ အနိုင်မရလျှင် သူက ကြားမှစားရသည်ဟု ထင်နေခဲ့၏။

အနိုင်ရသည့်အခါ အလျော် မပေးဘဲ အကြောင်းမျိုးစုံပြကာ ညာ သည်။ တကယ်တော့ လောင်း ကစားဒိုင်အိမ်သို့ ရဲနီက မသွားခဲ့ ပေ။ သို့ဖြင့် လောင်းကစားမှုတွင် အနိုင်ရသူက ဦးလှကြီး၏ဆိုင်သို့ လာ၍ ဆုကြပူကြသည်။ ကြာသော် ဦးလှကြီးမှာ ရဲနီကို စိတ်တိုလာ သည်။

“မင်း သတိထား၊ ငါနာမည် ပျက်တယ်။ မင်းထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

ဦးလှကြီးကိုလည်း အမျိုးမျိုး လှိုမ့်သည်။ ဦးလှကြီးက ရဲနီ အကြောင်း သိလာသော်လည်း လူ စားတိုးမရသေး၍ ကြိတ်မှိတ်သည်း ခံလိုက်ရသည်။

မကောင်းသောအလုပ်ကိုလုပ် သူသည် မကောင်းမှုနှင့်သာ ကြုံ ကြိုက်ရစမြဲဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် လောင်းကစားလုပ်ချင်သူက အနိုင် အတွက် လျော်ကြေးမရ၍ ရဲနီနှင့် တွေ့ဆုံရှင်းရင်း ရန်ဖြစ်တော့သည်။ နှစ်ဦးစလုံး ရဲစခန်းသို့ ရောက်သွား ၏။ နှစ်ဦးစလုံး အရေးယူခံရတော့ သည်။

ရဲအချုပ်ထံ၌နေစဉ် မလှရင် မှာ ညမိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရလေ့ရှိ သဖြင့် တစ်ဦးတည်း ကြောက် ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် အိမ်ပြန်ရ သည်။

ရေစီးတစ်ခါ ရေသာတစ် လှည့် ဟူသောစကားအရ မလှရင် တို့ဘဝမှာ ထာဝရ မချမ်းမြေ့နိုင်ပါ။ မကောင်းမှုဝန်းကျင်မှ မကောင်းမှု ကြောင့် အရိပ်မည်းတို့ လိုက်ပါမြဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ညနေ မိုးကြီးချုပ်စ မိုးဖွဲ ဖွဲလေးများကျနေချိန် ဆိုင်မှပြန်လာ သော မလှရင်မှာ ကန်ပေါင်ပေါ်မှ အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ သည်။

“ဟိတ်.....ရပ်လိုက်စမ်း”

အရက်မူးသမား ဆန်းမောင် က သစ်ရိပ်မှထွက်လာပြီး မလှရင် အား ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဟယ်.....ဆန်းမောင်၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

အနိုင်ရသည့် အခါအလျော်မပေးဘဲ အကြောင်းမျိုးစုံပြကာ ညာသည်။ တကယ်တော့ လောင်းကစားဒိုင်အိမ်သို့ ရဲနီကမသွားခဲ့ပေ။ သို့ဖြင့်လောင်းကစားမှုတွင် အနိုင်ရသူက.....

မလှရင်မှာ တစ်ရပ်ကွက်
တည်းနေထိုင်သော ဆန်းမောင်
မှန်းသိ၍ အကြောက်မလွန်မီ။
အကဲ စမ်းကာ မေးလိုက်သည်။
“နင့်လက်ကောက်နဲ့ ဆွဲကြိုး
တွေချွတ်စမ်း၊ မပေးရင်.....တွေ့
လား”

ဆန်းမောင်မှာ ရှစ် လက်မ
ခန့် ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ပြီး
မလှရင်ထံမှ လက်ဝတ်လက်
စားများကိုတောင်းတော့သည်။
မလှရင်မှာ သူမ၏
ခင်ပွန်း ရှာ ဖွေဆင်မြန်းပေး
ထားသော လက်ကောက်
လေးဝတ်ရသည်မှာ မကြာ
သေး။ နှမြောလွန်း၍ သေ
ဘေးကိုပင် မကြောက်ဘဲ
ဆန်းမောင်အား ဆတ်ခနဲ
တွန်းကာ ထွက်ပြေးသည်။

အရက်မူးနေသော ဆန်း
မောင်က အမိလိုက်ပြီး မလှရင်၏
ကျောကို ဓားဦးချွန်ဖြင့် ထိုးချလိုက်
သည်။

“အင့်.....”
ဆန်းမောင်က မလှရင် ငြိမ်
ကျသွားချိန်၌ လက်ကောက်နှင့်ဆွဲ
ကြိုးကို အမြန်ဖြုတ်ကာ ထိုနေရာ
မှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ပြေးသွားလေ
တော့သည်။

ရဲအချုပ်ခန်းထဲမှ မလှရင်
သတင်းကို ကြားရသော ရဲနီမှာ

လောဘအမှားကို ချက်ချင်း သတိ
သံဝေဂဖြင့် သိမြင်ပြီး ဇနီးမယားက
ဓားစာခံသွားရပုံကိုတွေ့ရင်း ရင်ထု
မနာ ဖြစ်နေရှာသည်။

အမှုမှလွတ်ပြီး မလှရင်၏
အလောင်းကိုပင် မမြင်လိုက်ရဘဲ
လက်ကောက်လေးတချွင်ချွင်နှင့်
လှ နေရှာသော ဇနီးမှာ မလှမပ

သေ ခဲ့ရပုံကိုတွေ့ရင်း မျက်ရည်
ပိုင်း နေခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ ရဲနီမှာ သတိ
သံဝေဂ ရလိုက်ပါပြီ။ မကောင်းမှု
အရိပ်မည်းသည် သူတို့နောက်၌
ထာဝရလိုက်နေမှန်း သိခဲ့ရပါပြီ။

သူတစ်ပါးအကျိုးကို ယုတ်
လျော့စေလျက် မကောင်းမှုဖြင့်
မိမိ၏အကျိုးစီးပွားကို ရှာခဲ့သည်။
လူပေါ်လူညွှန်ခူးစားခဲ့သည်။

ကလိမ်ကကျစ် ကောက်ကျစ်

ယုတ်မာစွာ ဖျံကျခဲ့သည်။

သူတစ်ပါး မျက်ရည် ပေါက်
ကြီးငယ်ကျနေမှုကို ဟားတိုက်
ဝမ်းသာခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ဝဋ်လည်
လေပြီ။ သူ၏ဝဋ်သည်သာ အဆိုး
ဆုံးဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သူ၏ဝဋ်ကြွေးသည်
ကျေနိုင်ဦးပါ့မလားဟု ရဲနီမှာ စိုး
ရိမ်နေခဲ့သည်။

ရဲနီက နောင်တရပါပြီဟု သူ
၏ရင်ထဲ၌ တဖွဖွပြောဆိုနေသော်
လည်း သူ့အကျင့်၊ သူ့ဗီဇကို
ဖျောက်နိုင်ပါမည်လော။

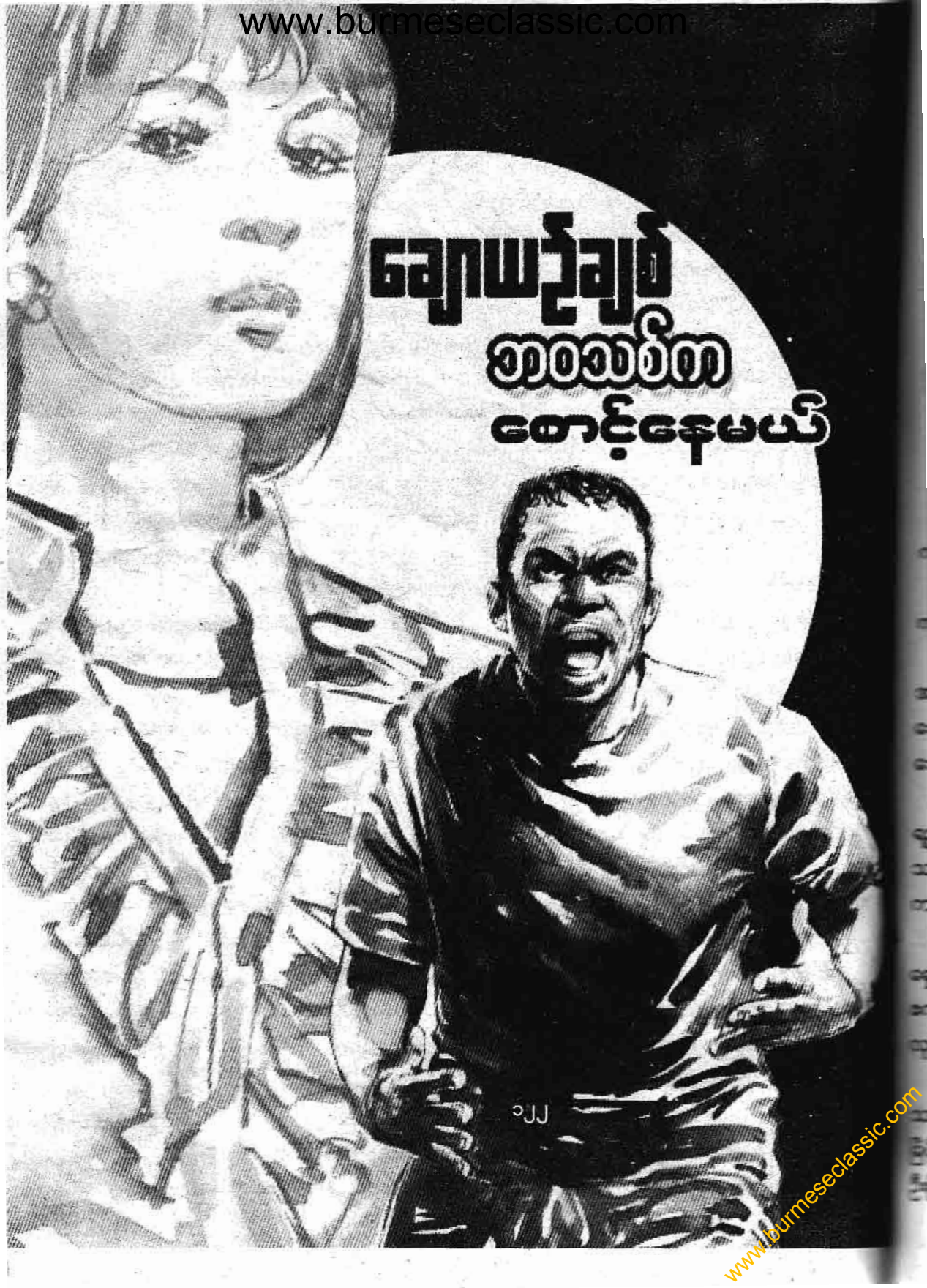
မကောင်းမှုဒုစရိုက်ဉာဉ်ဆိုးကို
မပြုပြင်သရွေ့ ရဲနီမှာ ငရဲသို့
အကြိမ်ကြိမ် ကျနေပေတော့မည်။

သို့သော် ရဲနီမှာ ဘုရားစင်ရှေ့
၌ထိုင်ရင်း ဆုတောင်းနေရှာသည်။
သစ္စာပြုနေရှာသည်။

“အစ်ကို နောက်နောင်မှာ
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်စားပါ
တော့မယ်၊ နောင်ဘဝမှာ မင်းကို
လင်ကောင်းလင်မြတ်တစ်ဦးအနေနဲ့
ကောင်းမွန်စွာ သမ္မာအာဇီဝကျကျ
ရှာဖွေကျွေးပါ့မယ် မလှရင်ရယ်”

ထိုသို့ဆုတောင်းကာ သစ္စာ
ဆိုနေရှာပါတော့သည်။

ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း)

ချော့ယဉ်ချစ်

အဝသိတာ

စောင့်နေမယ်

၁၂၂

ဘဝသစ်က စောင့်နေမယ်

ချောယဉ်ချစ်

အောင်တိုး.....
သူ့အသက်က ၁၉ နှစ်ဝန်း
ကျင်.....

လူကောင်က သန်မာထွား
ကျင်းသည်။

လူကောင်နှင့်မလိုက်အောင်
အသားအရေက နှဝင်း၍ မိန်းမချော
ချောသူဖြစ်သည်။ လူချောလူခွဲဖြစ်
သော်လည်း နွဲ့နှောင်းသူမဟုတ်။

အောင်တိုး၏ဘဝက သူ့ရှုပ်
ရည်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေခဲ့
သည်။ ဘဝကို လုပ်အားဖြင့် ရုန်း
ကန်နေရသူဖြစ်၏။

သူ၏ဖခင် ဦးအောင်မင်းမှာ
ရှောက်ခြံပိုင်ရှင် ဦးကျော်မျိုး၏ ၁၀
ဧကကျော် ရှောက်ခြံတွင် အလုပ်
လုပ်နေရသူဖြစ်သည်။

ဦးအောင်မင်းမှာ ခြံအလုပ်
သမားများကို စီမံအုပ်ချုပ်ရသော
ခြံပိုင်ရှင် ဦးကျော်မျိုး၏ လူယုံတစ်
ဦးဖြစ်သည်။

ဦးအောင်မင်းက ဘွဲ့ရ ပညာ
တတ်မဟုတ်။

သတ္တမတန်းအထိသာ ပညာ
သင်ယူဖူးသူဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ၏လေ့လာမှုနှင့်
ဝါသနာအရ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း
တွင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။

ဦးအောင်မင်းက ခြံထဲရှိ
ရှောက်ချည်သီးပင်များအကြားတွင်
ရာသီသီးနှံများကိုလည်းစိုက်သည်။
မြေ နှစ်ဧကကျော်တွင် မာလကာ
ပင်များကို ကိုယ်တိုင်စိုက်ပျိုးသည်။
မာလကာပင်များကို ခေါင်သတ်ပေး
သည့်အတွက် ဘေးသို့ အကိုင်
အခက်များ ဖြာဝေသည်။

အသီးသီးချိန်၌ အလေအလွတ်
အမှုန်အမွှားများ မဖြစ်စေရန် ပယ်
သင့်သည့် သီးကင်းများကို ခူးဆွတ်
၍ ကျန်အသီးများ အားကောင်းစေ
ရန် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ပင်ပျိုများကို ကိုင်းကူးကိုင်း
ဆက်ထက် ပျိုးပင်ကိုသာ ဦးအောင်
မင်းက အားပြုစိုက်ပျိုးသည်။

မာလကာသီးများကို အချိန်
တန်လျှင် သဘာဝမြေဩဇာကျေး
သည်။ ပိုးမွှားကင်းစင်စေရန် ပိုး
သတ်ဆေးထက် ထုံးနှင့် သစ်ရွက်၊
သစ်ကိုင်းများမှ ရရှိသောပြာကို ပို
၍သုံးစွဲသည်။

ဦးအောင်မင်း၏ လုပ်ငန်းကျွမ်း
ကျင်မှုနှင့် လုပ်အားကြောင့် မာ
လကာခြံမှာ သီးထွက်ကောင်းလှ
သည်။ ဈေးကွက်သို့ တင်ပို့နိုင်
သည်အထိ အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့၏။

သို့ကြောင့် ခြံပိုင်ရှင် ဦးကျော်
မျိုးက မာလကာခြံမှထွက်သမျှ သီး
နှံများ၏ တန်ဖိုးထက်ဝက်ကို ဦး
အောင်မင်းအား ခွဲဝေပေးသည်။

မာလကာခြံကို ဦးစီးနေသော်
လည်း ဦးအောင်မင်းမှာ ရှောက်ခြံ
ဘက်၌လည်း လစ်ဟင်းမှုမရှိစေရန်
အမြဲကြိုးစားသည်။

ခြံပိုင်ရှင် ဦးကျော်မျိုးက
ရှောက်ခြံထွက်တန်ဖိုးများ၏ ငါးရာ
ခိုင်နှုန်းကို အပိုဆုကြေးအဖြစ်ခွဲ
အပ်လေ့ရှိသည်။

ဦးအောင်မင်းနှင့် ဦးကျော်မျိုး တို့မှာ ကံတူအကျိုးပေးဟု ဆိုရမည်။ ဦးအောင်မင်း၏ဇနီး ဒေါ်တင်ပွင့်နှင့် ဦးကျော်မျိုး၏ဇနီး ဒေါ်လှမျိုးသွယ်တို့သည် ရှောက်သီးတင်မော်တော်ဖြင့် ရွှေကျင်ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ရာ စစ်တောင်းမြစ်ကမ်း၊ ရွှေကျင်မြို့နယ်အပိုင်၊ ဒုံ ဇရစ်ကျေးရွာအနီးအရောက်၌ လှိုင်း လေကြောင့် ရှောက်သီးတင်မော်တော် နှစ်မြုပ်ခဲ့ရာ နှစ်ဦးစလုံး ရေနှစ်သေဆုံးခဲ့ကြသည်။

ဦးကျော်မျိုး၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရင်း ဒေါ်တင်ပွင့် သေဆုံးခဲ့ရသဖြင့် ဦးကျော်မျိုးက ဦးအောင်မင်းအား အကျိုးခံစားခွင့်ပိုပေးပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ဇနီးနှစ်ဦးတို့ တစ်နေ့တည်း၊ တစ်နေရာတည်းတွင် သေဆုံးခဲ့ကြရ၏။ ဦးအောင်မင်းနှင့် ဒေါ်တင်ပွင့်တို့တွင် အောင်တိုးဆိုသော သားတစ်ဦးရှိသည်။

အရပ်ကမြင့်၍ အသားအရေကဖြူဝင်းနေသဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ ချောမောခဲ့ထည်သူဖြစ်သည်။ သို့သော်..... အောင်တိုးက နွဲ့နှောင်းသူမဟုတ်။ ယောက်ျားပီသသူဖြစ်၏။ မိခင်မရှိသော ဘဝတူ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ငယ်စဉ်မှစ၍ အမြဲလိုလို တစ်တန်းတည်း ပညာသင်ယူခွင့် ရရှိခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ ကျောင်းနေဖက်များလည်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ပညာရေးတွင် နိမ့်ကျသူများမဟုတ်။ ပညာရေး ထူးချွန်သူများလည်း မဟုတ်ပေ။ သာမန်အထက်ဖြင့် ပညာရေးအသင့်အတင့်ရှိကြသူများဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ လှလှမျိုးက ပညာသင်ရင်း အိမ်မှုကိစ္စကို တာဝန်ယူရသည်။ လှ လှမျိုးကြောင့် သူမ၏ဖခင် ဦးကျော်မျိုးမှာ နောက်အိမ်ထောင် ထူရမည်ကို လုံးဝစဉ်းစားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ အောင်တိုး၏ဖခင် ဦးအောင်မင်းမှာလည်း တောထဲ၊ တောင်ထဲ ဥယျာဉ်ခြံမြေထဲ၌သာ နေရသူဖြစ်၍ သားဖြစ်သူ အောင်တိုး၏ရှေ့ရေးကို မျှော်ကိုးရင်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုရန် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။ “ဟဲ့.....အောင်တိုး”

ဦးကျော်မျိုးနှင့် ဒေါ်လှမျိုး သွယ်တို့တွင်လည်း လှလှမျိုးဆိုသည့် သမီးငယ်တစ်ဦး ရှိသည်။ ကံတူအကျိုးပေး မိသားစု နှစ်ခုထဲမှ အောင်တိုးနှင့် လှလှမျိုးတို့မှာ လုပ်ငန်းချင်း ဆက်စပ်မှု အကျိုးတူလုပ်ငန်း လုပ်ဆောင်နေသည့် ဖခင် နှစ်ဦးကြောင့် ပိုမို၍ ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ လှလှမျိုးက သွယ်သွယ်လှလှ မိန်းမချောဖြစ်သည်။ အောင်တိုးက ကြွခိုင်သည်။

ရွှေကျင်မြို့၊ ပျဉ်းမပင်ရပ် ကွက်၊ ရွှေကျင်ချောင်းကမ်းစပ်ရှိ ရှောက်လှေပေါ်တွင်ထိုင်နေသော အောင်တိုးကို လှလှမျိုးက လှမ်း ခေါ်သည်။

လှလှမျိုးက ကမ်းစပ်ပေါ်မှ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အောင်တိုးမှာ ရှောက်လှေပေါ် တွင်ထိုင်နေရင်း ရှောက်သီးများ အား ကုန်းပေါ်သို့ ထမ်းတင်ပေး မည့် အလုပ်သမားများကို စောင့် နေချိန်ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့... အောင်တိုး”

လေညာအထက် အမြင့်မှ လှမ်းခေါ်နေ၍ အောင်တိုးက ရုတ် တရက် မကြားလိုက်မိပေ။

လှလှမျိုးမှာ စိတ်မရှည်တော့။ မတ်တတ်ရပ်ရင်း လက်ကို ခါး ထောက်လျက် အသံမာမာဖြင့် ထပ် ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟဲ့... အောင်တိုး”

“ဘာလဲဟ”

“နင့်အသံက မာလှချည်လား အောင်တိုး”

“နင်ကလည်း ငါ့ကို ဟဲ့ဆိုပြီး အမိန့်ပေးသံနဲ့ အော်ခေါ်တာကရော ပျော့ပျောင်းမှုရှိလို့လား”

“ဟဲ့... နင့်ကိုငါက ပျော့ ပျော့ပျောင်းပျောင်း၊ ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ခေါ် ရအောင် နင်က.....”

လှလှမျိုးက သူမ၏စကားကို

ရှေ့မဆက်ဝံ့တော့။ စကားကို တစ် ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားခဲ့၏။

“နင်က ငါ့ကို ဘယ်လို သဘောထားရှိမှ နဲ့နဲ့ပျောင်းပျောင်း နဲ့ ခေါ်မှာလဲ”

“အောင်တိုး နင်ငါ့ကို ဘယ် လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ဪ...နင်က ငါ့ကို နဲ့နဲ့ ပျောင်းပျောင်းနဲ့ခေါ်ရအောင် ငါက နင့်စိတ်တိုင်းကျ ဘယ်လိုအနေ အထားမျိုး ပြောင်းလဲပေးရမှာလဲ”

“အောင်မာ...နင့်လို မိန်းမ ဆန်တဲ့ ရုပ်မျိုးကို”

လှလှမျိုးက အသံမာမာဖြင့် ပြောရင်း မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ် ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအကြည့်ကို ပင် အောင်တိုးက စွဲမက်ဖွယ်အလှ ဟု ထင်နေ၏။

“နင်ငါ့ကို မိန်းမရုပ်နဲ့ မိန်းမ ဆွန်တဲ့သူလို ထင်နေလား”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ယုံ ကြည်နေတာ”

လှလှမျိုးက ပြန်ပြောရင်း နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“နင်ငါ့ကိုခေါ်တာ ဘာကိစ္စ လဲ”

“အိမ်ထဲလိုက်ခဲ့ဦး၊ မီးဖိုပေါ် က ဝက်စာအိုး အောက်ကိုချပေးဖို့ လာခေါ်တာ”

အောင်တိုးက ပြုံးလိုက်သည်။ လှလှမျိုးနောက်မှ အပြေးတစ်

လှလှမျိုးက
အသံမာမာဖြင့်
ပြောရင်းမျက်လုံးကို
ထောင့်ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။
ထိုအကြည့်ကိုပင်
အောင်တိုးက
စွဲမက်ဖွယ်အလှဟု

ပိုင်းဖြင့် လိုက်သွားခဲ့၏။

အောင်တိုးမှာ လှလှမျိုးနေ ထိုင်ရာအိမ်၏ ခြေရင်းအိမ်တွင် ခြံ ချင်းကပ် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ပညာသင်ဖက်ဖြစ်သည့်အပြင် ဖခင် နှစ်ဦး၏ တစ်စီးပွားတည်း လုပ်ငန်း တူမှုကြောင့် အမြဲတစေ ကူးလူး ဆက်ဆံမှု ရှိနေကြသည်။

လှလှမျိုးက မီးဖိုခန်းထဲ ဝင် သွားပြီး ဝက်စာအိုးအား မီးဖိုပေါ် မှချပေးရန် လက်နှီးကို ယူပေး၏။

“အို.....”

အောင်တိုးက လက်နှီးအဝတ် ကို လှမ်းယူရင်း လှလှမျိုး၏လက် ကို ဆတ်ခနဲဖမ်းဆွဲ၍ သူမ၏ကိုယ် လုံးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

လှလှမျိုးမှာ ရင်တုန်ပန်းတန် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ အံ့အားလည်းမသင့်ခဲ့မိ

သည်။

“အောင်တိုး နင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါအော်လိုက်မယ်နော်”

“နင်က ငါ့ကို မိန်းမရုပ်နဲ့ မိန်းမဆန်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ယောက်ျားဖြစ်တဲ့အကြောင်း နင့်ကို သိစေချင်တယ်”

“အေးပါဟယ်၊ ငါသိပါပြီ”

“သိရင် ငါ့ကိုပြန်ချစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောမှလွတ်မယ်”

“နင်က ဘာမှမပြောဘဲနဲ့ ငါက ပြောရမှာလား”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကဲ..အခုပြောပြီ၊ ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်၊ နင်ငါ့ကို ပြန်ချစ်နိုင်မလား”

“ဟင့်အင်း.....”

“အဖြေမပေးရင် မလွတ်ဘူး”

“အောင်တိုး နင်ငါ့ကို အကျပ်မကိုင်နဲ့ဟာ”

လှလှမျိုး၏အသံက တိုးတိုးညှင်းညှင်းရယ်။ အောင်တိုး၏ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ခြင်းမရှိသေးဘဲ ပြောနေခဲ့၏။

“နင့်ကို ချစ်နေတာကြာပြီ၊ ကျေးဇူးရှင်သမီးမို့ မပြောရဲခဲ့တာ”

“အခု ဘာဖြစ်လို့ပြောတာလဲ”

“မချစ်ရရင် မနေနိုင်လို့”

“သွား...ယုံလည်းမယုံရဘဲနဲ့”

“ယုံပါဟယ်၊ နင့်ကို တစ်သက်လုံး မခွဲစတမ်း ချစ်သွားမယ့်သူပါ”

“အဲဒါ နင့်ကတိလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်ရင် လွှတ်ပါဦးကွယ်၊ ဘေးလူတွေ မြင်ကုန်ပါမယ်”

“ချစ်တယ်လို့ပြောမှလွတ်မယ်”

လှလှမျိုးထံမှအဖြေက ချက်ချင်းထွက်မလာ။ အောင်တိုး၏ရင်ခွင်ကိုမှီထားရင်း ရှက်စိတ်ကို ဖုံးကွယ်နေရသည်။

“အောင်တိုးရေ...တို့ရောက်ပြီဟေ့”

အိမ်ရှေ့မှ ရောက်သီးထမ်းတင်မည့် အလုပ်သမားများ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ လှလှမျိုး

က ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ရုန်းသည်။ အောင်တိုးက ဖက်ထားသည့်လက်ကို မလွှတ်ခဲ့ပေ။

“အောင်တိုး အလုပ်သမားတွေ ရောက်နေပြီ၊ လွှတ်ပါဟယ်”

“ချစ်တယ်လို့ပြောမှ လွတ်မယ်”

“ကဲ..ချစ်တယ်...ချစ်တယ်...ချစ်တယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား”

လှလှမျိုးထံမှ အဖြေရတော့မှ အောင်တိုးက သိုင်းဖက်ထားသောလက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ လှလှမျိုးမှာ ရှက်အားပိုမူကြောင့် မီးဖိုခန်းထဲမှ အိမ်ရှေ့သို့ အပြေးထွက်သွားခဲ့လေတော့သည်။

“အောင်တိုးရှိသလားဟေ့”

“ရှိပါတယ် ဦး”

အိမ်ထဲတွင် ထမင်းဟင်းချက်နေသော အောင်တိုးမှာ ဦးကျော်မျိုး၏အသံကြောင့် ပြန်အော်ပြော

အိမ်ရှေ့မှ ရောက်သီးထမ်းတင်မည့် အလုပ်သမားများ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။
လှလှမျိုးက ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ရုန်းသည်။
လှလှမျိုးထံမှ အဖြေရတော့မှ အောင်တိုးက သိုင်းဖက်ထားသော လက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။
လှလှမျိုးမှာ ရှက်အားပိုမူကြောင့် မီးဖိုခန်းထဲမှ အိမ်ရှေ့သို့.....

လိုက်ရသည်။

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဦးကျော်မျိုးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုထဲသို့ ရောက်သောအခါအောင် တိုးကိုကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်၏။

“ဦး ဘာပြုံးတာလဲ”

“မင်းရဲ့ရုပ်က မိန်းကလေးနဲ့ တူတယ်၊ မိန်းကလေးလို ထမင်းဟင်းချက် နေတာတွေ့ရတော့ သဘောကျလို့ပါကွာ”

“ဦးရယ် ကျွန်တော်မှ မချက်ရင် ငတ်ရုံပဲပေါ့၊ ဘဝက သင်ပေးတဲ့ပညာနဲ့ ချက်တတ်နေတာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ မင်းက ထမင်းဟင်းချက်တော်တော့ အကူ အညီတောင်းချင်လို့ကွာ”

“ဘာများလဲ ဦးရဲ့”

“ဒီနေ့ ငါ့အိမ်ကို ရန်ကုန်က ရှောက်ကုန်သည်မိသားစု ရောက်မယ်၊ သူတို့က ငါ့ခြံကထွက်သမျှ ရှောက်သီးကို နှစ်ချုပ်ဝယ်ဖို့ လာတာကွာ၊ ငါ့သမီးက ထမင်းဟင်းကို ကောင်းကောင်းမချက်တတ်လို့ မင်းကို ချက်ခိုင်းမလို့”

“ရပါတယ် ဦးရယ်၊ ပင်ပန်း

တာမှတ်လို့”

“ငါက ရန်ကုန်သားတွေ မစားရတဲ့ ဟင်းမျိုးချက်ခိုင်းချင်တာကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး၊ ဘာဟင်းချက်ရမလဲ”

“ဈေးထဲသွားပြီး ဆတ်သား အစိုကိုဝယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ ငါးရှဉ့်မွေးနုရယ်၊ ယုန်ကင်ရယ်၊ ပအိုဝ််ဟင်းချိုရယ် ချက်ကျွေးချင်တာ၊ မင်းက ပအိုဝ််ဟင်းချိုချက်တာ

အရမ်းတော် တယ် ပြောတယ်”

“ကြီးစားချက်ပေးပါမယ်၊ ပြီးတော့ ခံတက် ချဉ်အသုပ် လုပ်ပေးရင် ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ရန်ကုန်က လူတွေက စားရခဲတယ်ကွာ”

“စိတ်ချ၊ အားလုံး အဆင်ပြေစေရမယ်”

အောင် ထိုးကညွှပ်သည်များအတွက် ထမင်းချက်တာဝန်ယူလိုက်သည်။ ဦးကျော်မျိုးက ဟင်းစားအတွက် ငွေထုတ်ပေး၏။ ငွေလက်ခံပြီးသည်နှင့် ဈေးသို့ပြေးရသည်။ ဈေးကို ခြေကျင်ပဲ

သွားခဲ့သည်။

“ဟာ...အဖေ၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် အောင်တိုးက သူ့အဖေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရှောက်ခြံမှာ တောင်ခြေတွင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီများ ဥဒဟိုသွားလာနေ၍ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ပြန်ခဲ့ဟန်ရှိသည်။

“မင်း ဈေးဝယ်သွားတာဆို”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ဧည့်သည်တွေအတွက် ချက်ပေးရမယ်တဲ့”

“အကောင်းဆုံးချက်ပါ သားရယ်၊ အခုဧည့်သည်တွေက တို့လုပ်ငန်းရဲ့ ပင်တိုင်ဖောက်သည်တွေပဲ၊ ပြီးတော့ နှစ်ချုပ်အတွက် စာချုပ်ဖို့လာတာ၊ ငွေလည်း ကြိုပေးမှာဆိုတော့ အထူးဧည့်သည်ဆိုပါတော့ကွာ”

“အဖေလည်း အဆင်ပြေနိုင်တာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ကွာ စာချုပ်အတွက် ငါ့ကိုလှမ်းခေါ်လို့ လာရတာ၊ ဧည့်သည်အမျိုးသားကို အဖေက ခြံထဲ အထိခေါ်သွားပြီး ပြရဦးမှာ၊ ကြည့်ပြီးမှ ဈေးဖြတ်ကြမှာကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ၊ သားနားလည်ပါပြီ”

“ကဲ...အဖေ ဟိုဘက်အိမ်သွားပြီး ကြိုတင်ညှိရဦးမယ်”

“သွားပါ အဖေ၊ ဘာမှမပူနဲ့”

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးအောင်မင်းက အိမ်ချင်းကပ် ဦးကျော်မျိုးအိမ်သို့ ထွက်သွားသည်။ အောင်တိုးက ဧည့်သည်များအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်စေရန် ကြိုးစားချက်ပြုတ်နေခဲ့သည်။

အောင်တိုးမှာ ထင်းမီးနှင့်ချက်ပြုတ်နေရသည်ဖြစ်၍ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတစ်စုံဖြစ်နေသည်။ တစ်

ယောက်တည်းဆိုသော်လည်း ဟင်းတစ်အိုး၊ မီးဖိုပေါ်မှမချမီ နောက်တစ်အိုးအတွက် ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်နေ၍ အချိန်ကြာကြာ မစောင့်ရပေ။

နံနက် ၁၁ နာရီခန့်တွင် ဧည့်သည်မိသားစုက သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် ရောက်လာကြသည်။ ဧည့်သည်များ ရောက်ရှိလာသည့်အသံကို ကြားနေရသော်လည်း အောင်တိုးမှာ မီးဖိုထဲမှ အပြင်သို့ မထွက်နိုင်သေးပေ။

“ဟဲ့...အောင်တိုး၊ အားလုံးပြီးပြီလား”

ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံရန် ပြင်ဆင်နေသည့် လှလှမျိုးက မီးဖိုထဲရောက်လာသည်။ ချက်ပြုတ်၍ ပြီး၊ မပြီး မေးခဲ့၏။

“ကျွေးမယ်ဆိုရင် အဆင်သင့်ပဲ”

အောင်တိုးက အသင့်ဖြစ်နေကြောင်းပြောရင်း တို့စရာပွဲကိုပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။ ယနေ့ခေတ်ကာလတွင် အောင်တိုးလို ယောက်ျားလေးမျိုးက ရှားလှသည်။ အိမ်မှုကိစ္စကို မိန်းကလေးတစ်ဦးထက် ပိုမိုဆောင်ရွက်နိုင်သူဖြစ်သည်။

“အောင်တိုး နင့်ဟင်းတွေက ဟိုတယ်စာနဲ့ ယှဉ်လို့ရတယ်”

“မြောက်မနေနဲ့၊ ဒီအလုပ်က နင်လုပ်ရမယ့်အလုပ်”

“အေး အခုလုပ်သလို နောင်လည်း နင်ပဲလုပ်ရမှာ”

“ဘယ်လို.....ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“နင်နဲ့ငါ အတူတူနေရင် ငါက အလှမပျက် နေချင်တဲ့သူဆိုတော့ နင်က ဈေးသွား၊ ဈေးဝယ်၊ ထမင်းချက်ပေါ့ဟယ်”

“ဒါဖြင့် စီးပွားရေးကို နင်က တာဝန်ယူမှာလား”

“ယောက်ျားပဲ၊ အဲဒါ နင့်တာဝန်လေ”

“ဟင်...ဒါဆို နင့်တာဝန်က ဘာလဲ”

“အိပ်ရေးဝဝအိပ်မယ်၊ အကောင်းဆုံးကိုစားမယ်၊ အလှဆုံးနေမယ်”

“နင့်အိမ်ထောင်ရေးတာဝန်က ဘာမှမရှိဘူးပေါ့”

“နင့်အတွက် လှလှပပ”

www.burmeseclassic.com

ပေးရင် လုံလောက်ပြီလေ”

အောင်တိုးမှာ ချစ်သူရည်းစား အဖြစ်သို့ရောက်ရှိပြီးမှ လှလှမျိုး၏ စိတ်ဓာတ်ကို သိခွင့်ရခဲ့တော့၏။ သားအဖနှစ်ဦးတည်း နေထိုင်သည့် လှလှမျိုးမှာ ကျောင်းစာကို အကြောင်းပြု၍ ဖခင်ဖြစ်သူကိုသာ ချက်ပြုတ်နေစေခဲ့သည်။

ဦးကျော်မျိုး ထမင်းဟင်း ချက်လေ့ရှိသည်ကို အမြဲတွေ့နေရသည့် အောင်တိုးမှာ ယခုမှ အဖြေကို သိခဲ့ရတော့၏။

“ငါကတော့ နင့်အတွက် စီးပွားရေးကို ကြိုးစားမယ်၊ နင်က အိမ်မှုကိစ္စ တာဝန်ယူရမယ်လို့ စီမံကိန်းဆွဲထားတာ”

“ချက်မကျွေးခိုင်းနဲ့၊ နင်မချက်ပေးချင်ရင် စားသောက်ဆိုင်က ထမင်းချိုင့် လပေးယူစားမှာပေါ့”

အောင်တိုးက ဘာမှမပြောတော့။

ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ရင်လေးမိတော့သည်။ ယခုအချိန်မှ နောက်ဆုတ်လို့လည်းမရတော့။ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေခဲ့သည်။

“က...ချက်ပြုတ်ပြီးရင် အိမ်ကိုလာပို့တော့၊ ငါက ဧည့်သည်တွေရောက်နေတယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုအထင်မသေးအောင် အလှသွားပြင်လိုက်ဦးမယ်”

လှလှမျိုးက ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားသည်။

လှလှမျိုး ထွက်သွားချိန်၌ပင် သူ၏ဖခင် ဦးအောင်မင်း ရောက်လာခဲ့သည်။

“သားရေ....ပြီးပြီလား”

“အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ အဖေ”

“သားနဲ့အဖေတို့ ဟိုဘက်အိမ်ကို ချက်ပြီးသားတွေ သယ်ကြရအောင်”

သားအဖနှစ်ယောက် ဟင်းအိုး၊ ထမင်းအိုးများကို သယ်ကြရသည်။ ဦးကျော်မျိုးအိမ်သို့အရောက်၌ ထမင်းပွဲအတွက် အောင်တိုးကပဲ ဆေးကြောပြင်ဆင်ရသည်။

“သူက ဦးကျော်မျိုးအိမ်ကပဲလား”

ထမင်းပိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဧည့်သည်အမျိုးသားက မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အဲဒီကလေး”

ရဲ့နာမည်က အောင်တိုးတဲ့၊ ဆယ်တန်းဖြေပြီးသား ကျောင်းသားပါ။ ကျွန်တော့်ခြံက ဦးအောင်မင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားပါ”

“သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ချောတယ်နော်”

ဧည့်သည်အမျိုးသမီးက အောင်တိုးကိုကြည့်ရင်း ချီးကျူးစကားဆိုခဲ့သည်။ ဧည့်သည်လင်မယားနှင့်အတူ လူငယ်တစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။ သူက ခေတ်နှင့်ယှဉ်သော အဝတ်အစားမျိုးကို ဝတ်ထား၍ ကြည့်ကောင်းသူဖြစ်၏။

“ဦးကျော်မျိုးရဲ့သမီးကိုလည်း မတွေ့ရပါလား”

ဧည့်သည်အမျိုးသမီး၏ မေးသံမဆုံးမီ လှလှမျိုးမှာ သူမ၏ အခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။

“ဟင်.....”

ထမင်းဟင်း ခူးခပ်ပေးနေသော အောင်တိုးမှာ လှလှမျိုးကို ကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။ လှလှမျိုး မည်သည့်အချိန်က အသင့်ချုပ်ထားသည်မသိ။ အဝတ်အစားက မော်ဒယ်လ်မိန်းကလေးများ ဝတ်ထားသလိုမျိုးဖြစ်သည်။

ရိုးသားသော ရွှေကျင်သူနှင့် လုံးဝမတူပေ။

မော်ဒယ်လ်ရှိုးပွဲ အဝတ်အစားမျိုး ဖြစ်နေ၏။ ရန်ကုန်သူ၊ ရန်ကုန်

သား ဧည့်သည်တွေအတွက် မျက်စိအမြင်မရိုင်းသော်လည်း ဦးကျော်မျိုးကိုယ်တိုင်ပင် မျက်နှာပူနေမိ၏။

လှလှမျိုးက ထမင်းပိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ အောင်တိုးက မျက်စိရှက်၍ ရဲရဲမကြည့်ဝံ့။ လှလှမျိုးက ဧည့်သည်များနှင့်အတူ ထမင်းလက်ဆုံစားသည်။

ထမင်းစားရင်း လူကြီးတွေက စီးပွားရေးအကြောင်း ပြောကြ၏။ လှလှမျိုး၏အကြည့်နှင့် လူငယ်တို့၏အကြည့်များက မကြာခဏ ဆုံနေကြသည်။

“အောင်တိုး၊ နင်သွားနားတော့လေ”

လှလှမျိုးက အောင်တိုးကို အနားတွင် မရှိစေချင်၍ ဥပါယ်တံမျှပြဖြင့် ပထုတ်သည်။ အောင်တိုးကလည်း သိသည်။ သူ့အိမ်သူပြန်သွားပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲနေခဲ့သည်။

အောင်တိုးမှာ လှလှမျိုးအတွက် အတွေးနယ်ချဲ့နေခဲ့မိ၏။

သူ့ဘဝ၏ ကြင်ဖော် ဖြစ်ထိုက်၊ မဖြစ်ထိုက် စဉ်းစားနေခဲ့သည်။

စဉ်းစားရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ညနေစောင်းချိန်၌ သူ့အဖေအိမ်သို့ပြန်ရောက်လာမှ နိုးခဲ့တော့သည်။

“အဖေ ဧည့်သည်တွေနဲ့

စကားမပြောဘူးလား”

“ပြောပြီးပါပြီကွာ၊ မနက်ဖြန်မှာ ခြံထဲလိုက်ပြရမှာ၊ ခြံထဲသွားကြည့်ပြီးမှ သီးနှံအတွက် တွက်ချက်ပြီး ဈေးဖြတ်မှာ”

“ဟုတ်လား၊ အခု ဧည့်သည်တွေရော”

“ဘုရားကြီးဘုရားကို ဘုရားဖူးသွားကြတယ်”

“အားလုံးသွားကြတာလား”

“ဆိုပါတော့၊ လှလှမျိုးကို အဖော်ခေါ်သွားတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းကို ပြောပြရဦးမယ်”

“ဘာလဲ အဖေ”

“ဧည့်သည်သားက ဆေးကျောင်းနောက်ဆုံးနှစ်တဲ့ သူ့က ဆရာဝန်ဖြစ်မယ့်လူကွ”

“သူ့လိုဖြစ်ချင်လိုက်တာ အဖေရာ”

“အခု အဲဒီဆရာဝန်လောင်းက လှလှမျိုးကို တွေ့တွေ့ချင်း သဘောကျလို့တဲ့၊ ဧည့်သည်အမျိုးသမီးက ကမ်းလှမ်းစကားပြောတော့ ဦးကျော်မျိုးက သမီးသဘောလို့ ပြောလိုက်တယ်ကွ”

အောင်တိုး၏ရင်ထဲတွင် မြားမိုးရွာသလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်စက်နှင့် အတို့ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အောင်တိုးက သူ့ကိုယ်သူ ထိန်း၍ လှလှမျိုး၏ဆန္ဒကို သိနိုင်

ရန် မသိမသာမေးလိုက်သည်။

“လှလှမျိုးက ဆရာဝန်ဆိုတော့ သဘောကျမှာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဘုရားဖူးသွားတာကို သူပဲအဖော်လိုက်ပါမယ်ဆိုပြီး ခေါ်သွားတယ်၊ လှလှမျိုးက စည်းစိမ်နဲ့ နေချင်တဲ့သူဆိုတော့ သူ့မှာလည်း ရည်ရွယ်ချက် ရှိနေပြီနဲ့တူတယ်”

ထိုညက အောင်တိုးသည် အိမ်မှာမနေတော့။

ရွှေကျင်မြို့၊ တရုတ်တန်းအနဲရပ်ရှိ သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ ညအိပ်ထွက်သွားခဲ့သည်။

ချစ်သူအဖြစ် ပူပူနွေးနွေးရှိနေချိန်ဝယ် လှလှမျိုး၏ အပြောင်းအလဲမြန်ဆန်မှုကို အောင်တိုးကို ဝေဒနာတွေပစ်ပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အောင်တိုးက အချစ်ဝေဒနာကို အရက်ဖြင့် မကုစားပေ။ သူ၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ခင်မောင်ရင်ကိုခေါ်၍ အနောက်ဘက်တံတားဘက်ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

အနောက်ဘက်တံတားမှာ ရွှေကျင် - မဒေါက် လမ်းပေါ်တွင်ရှိသည်။ ခရီးဝေးယာဉ်နှင့် ဆိုင်ကယ်များအသွားအလာ မပြတ်သော တံတား ဖြစ်သည်။

ခင်မောင်ရင်နှင့် အောင်တို့တံတားထိပ်တွင်ထိုင်ရင်း ရင်နှုတ်

တေးသီချင်းများကို သီဆိုနေခဲ့၏။
ခင်မောင်ရင်က မယ်ဒလင်အတီး
ကျွမ်းကျင်သည်။ ခေတ်ပေါ်သီချင်း၊
ခေတ်ဟောင်းသီချင်း အားလုံးကို
တီးခတ်နိုင်သည်။

အောင်တိုးက ခင်မောင်ရင်
အား ခံစားချက်ကို ရင်ဖွင့်ပြခဲ့၏။

ခင်မောင်ရင်က ကြိုးစားမေ့
ပစ်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ အချစ်ကို
ဗန်းပြပြီး လင်သားကို အိမ်ဖော်
တစ်ယောက်လို ခိုင်းစေမည့် လှလှ
မျိုးကို လက်တွဲဖော်အဖြစ် အသိ
အမှတ်မပြုသင့်ကြောင်း ပြောပြခဲ့
၏။

အောင်တိုးက လက်မခံ။ သူ့
အချစ်က တည်ငြိမ်အချစ်မျိုးဖြစ်
ကြောင်း၊ ပြောင်းလဲမှုကို မလိုလား
ကြောင်း ရှင်းပြရင်း တစ်ညလုံး
သီချင်းများ အော်ဟစ်ဆိုနေခဲ့ကြ
၏။

သူတို့နှစ်ဦး မိုးလင်းလှလှ
အချိန်ကျမှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“အောင်တိုး.....”

အိမ်ထဲတွင် ငြိမ်ပြီးထိုင်နေ
သော အောင်တိုးထံ လှလှမျိုး
ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့.....အောင်တိုး”

“ပြော.....”

“ဟင်.....နင်ငိုနေတယ်၊
ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

လှလှမျိုးက အောင်တိုး၏
မျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်မိချိန်ကျ
မှ မျက်ရည်စများကို သတိထား
လိုက်မိဟန်ရှိ၏။

“ငါက ဘာဖြစ်လို့ ငိုရမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ နင့်မျက်လုံး
ထဲမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့”

“ညက အိပ်ရေးပျက်ထားလို့
မျက်ရည်ပူကျတာပါဟာ”

“မလိမ်ပါနဲ့ဟယ်၊ နင်ဘာဖြစ်
နေသလဲဆိုတာ ငါသိနေတယ်”

လှလှမျိုးက အောင်တိုးနှင့်
ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

“နင်က ငါဘာသိနေတယ်
ထင်လို့လဲ”

“နင့်အဖေက နင့်ကိုပြောပြ
မှာပါ”

“ပြောတော့ပြောတယ်၊ မပြည့်
စုံဘူး”

အောင်တိုးက အမှန်တကယ်
မသိရသေးသည်ကို သိလျက်မျှ
သိပ်ထားဟန်မျိုးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုဟ၊ ကုန်သည် ဧည့်
သည်လင်မယားရဲ့သားက ဖြိုးဝေ
ဖော်တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ နာမည့်က အပျံ
စားပဲ”

“လူလည်း အပျံစားလားမသိ
ပါဘူး၊ သူက ဆရာဝန်လောင်းတဲ့”

“ဟုတ်လား”

“သူကဟယ် ငါ့ကို တွေ့တွေ့
ချင်း ချစ်မိတယ်တဲ့၊ သူ့အမေကို
ချက်ချင်းပြောခိုင်းတယ်ဟာ၊ သူ့
အမေက ငါ့အဖေရဲ့သဘောထားကို
မေးတယ်”

“ဒါဖြင့် နင့်သဘောထားမပါ
ဘူးဆိုတော့ နင်က ရောင်းကုန်
ပစ္စည်း ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

လှလှမျိုးက အောင်တိုး၏
အပြောကို လက်မခံချင်ပေ။

သူမ၏သိက္ခာကို စော်ကား
သည်ဟု ယူဆလိုက်၏။

“ဟဲ့.....သူက ငါ့ကို တန်ဖိုး
ထားတာဟဲ့၊ သူ့အမေက တိုက်
တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးနဲ့ စိန်တစ်
ဆင်စာ လက်ခွဲမယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီတော့ နင်က
စိတ်ဝင်စားမိရောလား”

“အဲဒီအထိ မဟုတ်သေးပါဘူး
ဟယ်၊ သူက ငါ့ကို အိမ်ဖော်နဲ့
ထားပျံမယ်၊ ထမင်းဟင်းကအစ
ချက်စရာမလိုဘူးတဲ့၊ လှလှကြော့
ကြော့လေး မြင်နေရရင် ကျေနပ်
တယ်တဲ့၊ သူ့အပြောကတော့ဟာ
ငါ့ကို တန်ဖိုးထားလို့ အဲဒီလို စိစဉ်
ချင်တာတဲ့”

“ဟဲ့.....အဲဒါဟာ လူကိုဝယ်
တာနဲ့ ဘာထူးမှာလဲ”

“အဲဒီလိုစွပ်စွဲလို့ မရသေးဘူး
လေ၊ သူက ငါ့အလှကို ကိုးကွယ်
သူ့အနေနဲ့ သူ့ဘဝကို ပေးဆပ်ချင်

တာတဲ့”

လှလှမျိုး၏စကားကြောင့် သူ တို့ချင်း စကားပြောဆိုပြီးပြီဆိုသည် ကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်လိုက် ၏။ နေမကူးမီ ရင်းနှီးခဲ့သူနှင့် အပြန်အလှန် ပြောဆိုခဲ့သော လှ လှမျိုး၏စိတ်ထားကို အောင်တိုး မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိတော့၏။

“နင့်စကားအရ နင်နဲ့အပြန် အလှန် ဆွေးနွေးပြီးပြီပေါ့။ ဟုတ် လား”

လှလှမျိုးမှာ အငိုက်မိသွားခဲ့ ၏။

ကျွံထွက်သွားသောစကားကို သူမ၏အခြေအနေက သက်သေခံ သလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ပြောလေ၊ နင်နဲ့သူ အပြန်

အလှန် ဆွေးနွေးပြီးပြီပေါ့”

“ဟဲ့.....ငါက ကိုယ့်ဂုဏ် သိက္ခာအရ ပြန်မပြောခဲ့ပါဘူး။ ဘုရားဖူးနေတုန်း သူပြောတာကို နားထောင်ခဲ့မိတာပါ”

အောင်တိုး၏ရင်မှာ တူနှင့် အထုခံလိုက်ရသလို နာကျင်ခဲ့ရပြန် သည်။

တစ်သက်လုံးက မခံစားဘူး သော ဝေဒနာများက သူ့ရင်ကို ထပ်ခါမနား နှိပ်စက်နေခဲ့ကြသည်။

“နင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

အောင်တိုးက အလေးအနက် ထား၍ မေးခဲ့သည်။

“သူတို့ကဟာ ငါနဲ့သူသား အိမ်ထောင်ပြုပေးရင် ငါ့အဖေရဲ့ခြံ ကို တိုးချဲ့မယ်တဲ့။ အဖေ့ကို တန် ရာတန်ဖိုး ငွေချေမယ်၊ ခြံရဲ့အမည် ပေါက်ကိုလည်း ငါ့နာမည်နဲ့ လုပ် ပေးမယ်တဲ့”

“ဪ.....နင်တို့ကြီးပွားဖို့ ငါ့အဖေက အဲဒီခြံအလုပ်ကို စွန့် လွှတ်ပေးရမှာပေါ့နော်”

“ငါ့နာမည်နဲ့ လွှဲမှာဆိုတော့ နင့်အဖေကို ငါက မပစ်ပယ်ပါဘူး”

“ဟင်...နင် အဲဒီအထိ စဉ်း စားထားတယ်ဆိုတော့ သူနဲ့လက် ထပ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ သေ ချာပြီပေါ့”

“နင်ရှိနေလို့ ငါဘာမှမဆုံး ဖြတ်ရသေးဘူး”

လှလှမျိုး၏ အကြင်နာအစွန်း အစက အောင်တိုးထံ လွင့်စဉ်လာ ခဲ့၏။

သို့သော်.....

အောင်တိုးက သိလိုက်ပေပြီ။

ဘဝအတွက် အချစ်တစ်ခုကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပြီး အချစ်သစ်စိုက် ပျိုးမည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို ကောင်း စွာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“နင်သွားတော့ဟာ၊ ငါ့နားမှာ မနေပါနဲ့”

“နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ က သူတို့ဘက်က အစီအစဉ်ကို မြှောပြတာ၊ နင်ရှိနေတဲ့အတွက် ငါ ဘာမှ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး”

“ငါမရှိရင် နင့်ဘဝရှေ့ရေး အတွက် နင်ဆုံးဖြတ်မှာပေါ့”

လှလှမျိုးမှာ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ၍ အငိုက်မိသွားခဲ့ပြန်၏။

အောင်တိုးမှာ ဒေါသကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေ ခဲ့သည်။ အလိုမပြည့်သော အချစ် ကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည့် ဒေါသက အောင်တိုး၏ခန္ဓာကိုယ် တွင် ပူးကပ်နေခဲ့လေပြီ။

အောင်တိုးက လှလှမျိုးကို စူး စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့ဒေါသကို သူ ထိန်းထားနေရ၏။ အချစ်တစ်ကြောင်း မည်သူ့ကိုမျှ အကျိုးပြု သည့် အလုပ်မျိုးကို သူ့ဘာမလုပ် မိစေရန် သတိထားနေခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

“လှလှမျိုး ရှိသလားဟင်”
သူတို့နှစ်ဦးချင်း စကားပြော
နေချိန်ဝယ် ဧည့်သည် ဖြိုးဝေဇော်
အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဖြိုးဝေဇော်က လှလှမျိုးကို
ထိုက်ရှာရင်း ရောက်လာခြင်းဖြစ်
သည်။

လှလှမျိုးက အတူယှဉ်တွဲထိုင်
နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်ရင်း လူ
ချင်းခွာလိုက်သည်။ လှလှမျိုး၏
ထုပ်ဆောင်ချက်ကို အောင်တိုးက
သဘောပေါက်သွားခဲ့၏။

“ဪ... ဒီမှာကိုး”

ဖြိုးဝေဇော်က လှလှမျိုးတို့ရှိ
ရာသို့ အကဲခတ်မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်
ရင်း ရောက်လာသည်။

“ကိုအောင်တိုး ညက အိမ်
မပြန်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“ခင်ဗျားရှိနေတဲ့အတွက် ကျွန်
တော် အပြင်ကိုသွားတာပါ”

လှလှမျိုးက အောင်တိုးကို
ဒေါသမျက်လုံးဖြင့် လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။

“နင် ဧည့်သည်ကို ဒီလိုပဲ
ဆက်ဆံရသလား”

“အမှန်အတိုင်းပြောတာဟာ
လိမ်ပြောတာထက် ဂုဏ်သိက္ခာရှိ
တယ်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုအောင်တိုး
က ပွင့်လင်းတာကိုး၊ လှလှမျိုး ဒီ
ရောက်နေတာ တစ်ခုခုလာလုပ်

တယ်ထင်လို့ လိုက်လာတာပါ။ ခွင့်
လွှတ်နော်”

ဖြိုးဝေဇော်က လူကဲခတ်တော်
သည်။

အခြေအနေမှန်ကို ရိပ်စားမိ
လိုက်ဟန်ရှိ၏။

“အနှောင့်အယှက်တော့မဖြစ်
ပါဘူးနော်”

ဖြိုးဝေဇော်က လှလှမျိုးဘက်
ကြည့်ရင်း ခနဲသလို ပြောလိုက်၏။
လှလှမျိုးမှာ သူမ၏ရည်ရွယ်ချက်ကို
ရှိက်ခတ်မှုဖြစ်လာ၍ အောင်တိုး
ဘက်သို့ မဲတော့သည်။

“အောင်တိုး၊ ဧည့်သည်က
အထင်လွဲနေပြီ၊ နင်ဘာဖြစ်လို့
စကားကို မဆင်မခြင်ပြောရ
တာလဲ”

“မှန်တာပဲပြောတာ”

“ဘာမှန်တာလဲ၊ ငါ့
အကြောင်း နင်သိတယ်နော်၊ ငါ့
သိက္ခာကို စော်ကားသလိုဖြစ်
နေပြီ”

“သိက္ခာ....သိက္ခာဆိုတာ
သမာဓိရှိမှ သိက္ခာဖြစ်တာ၊ သမာဓိ
ရှိအောင် သစ္စာမှန်ရတယ်”

“နင်နော်.....”

လှလှမျိုးက ဖြိုးဝေဇော်၏ရှေ့
တွင် ချေပခြင်းခံနေရ၍ အနီးရှိ
ကြက်သွန်လှီးစားကို ဆွဲယူပြီး
အောင်တိုးကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်၏။

“နင် ထိုးဝံ့ လို့ လား၊

ထိုးလေ”

လှလှမျိုးမှာ ရှက်စိတ်ကြောင့်
ဒေါသ၏လွှမ်းမိုးခြင်းကို စက္ကန့်ပိုင်း
မျှ ခံစားလိုက်ရသည်။

“မထိုးဘူးထင်လို့လား”

လှလှမျိုး၏ဒေါသမှာ မျက်
လုံးများကို ပြာဝေစေခဲ့၏။

မထင်မှတ်ဘဲ လှုပ်ရှားလိုက်
မှုက အောင်တိုး၏ရင်ဝကိုထိုးလိုက်
သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အောင်တိုး
မှာ ကိုယ်တိုင်လည်း ကြောင်နေမိ
၏။

လှလှမျိုးက သူ့ကိုမလုပ်ရက်
ဟု ယူဆထားသည်။

သို့သော် ဒေါသက တဒင်္ဂ
အတွင်း အံ့အားသင့်စေမှုကို ဖန်
တီးလိုက်၏။ အောင်တိုးမှာ ရင်ဝ
ကို လက်ဖြင့်ဖိရင်း လဲကျသွားခဲ့
သည်။

လှလှမျိုးမှာ ဓားနှင့်ထိုးမိ
သည်အထိ သတိလက်လွတ်ဖြစ်
သွား၍ သူမကိုယ်ကိုသူမ ကိုယ်
တိုင် အံ့ဩနေမိ၏။

သွေးကိုမြင်မှ အသိဝင်လာ
သည်။ ကြောက်စိတ်ဝင်လာသဖြင့်
ဓားကိုပစ်ချပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့၏။

ဖြိုးဝေဇော်က အောင်တိုးကို
ပွေ့ပိုက်ထားရင်း လူကြီးများကို
လှမ်းခေါ်သည်။ ဦးကျော်မျိုးနှင့် ဦး
အောင်မင်းတို့က ဧည့်သည်လူစု
မယားနှင့်အတူ ရောက်လာကြ

သည်။

ဖြိုးဝေဇော်က အတိုချုပ်ရှင်း ပြရင်း သူတို့၏ကားဖြင့် အောင်တိုးကို ရွှေကျင်ဆေးရုံသို့ပို့သည်။

အမှားတစ်ခုကို ပြုမိပြီး နောက် လှလှမျိုးမှာ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်သော စိတ်ခံစားမှုဖြင့် ဆေးရုံသို့ ခြေကျင်ပြေးလိုက်ခဲ့ရသည်။

လှလှမျိုးကို မည်သူကမျှ ဂရု မစိုက်နိုင်ကြ။

ဆေးရုံသို့ ဦးစွာရောက်ဖို့သာ စိတ်စောနေကြသည်။

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်ကြီးများက ချက်ချင်းပြုစုကုသပေးကြ၏။ ရင်တွင်းသွေးယိုစီးမှုဖြစ်နေသော အောင်တိုး၏ အခြေအနေကို ဆရာဝန်လောင်း ဖြိုးဝေဇော်က ခန့်မှန်းမိပြီးဖြစ်သည်။

“ကိုအောင်တိုး စိတ်ကို တင်းထားနော်”

ဖြိုးဝေဇော်က စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုသည် အားဆေးတစ်ခွက်မှန်း သိ၍ သတိမပြတ်စေရန် သတိပေးနေခဲ့၏။

“ကိုဖြိုးဝေဇော်”
“ပြောပါ ကိုအောင်တိုး”
“လှလှမျိုးကို မမှန်းလိုက်ပါနဲ့ဗျာ”

“ကိုအောင်တိုးရယ် ကျွန်

တော် နားလည်လိုက်ပါပြီ”

“ရှိပါစေတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ချက်ကျွေးတဲ့ထုမင်းကို စားမိတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်ကို ကတိတစ်ခုပေးပါ”

“ဘာများလဲ ကိုအောင်တိုး”

“လှလှမျိုးက အရိုင်းပန်းတစ်ပွင့်ပါ။ သူ့ကိုပြုပြင်ဖို့ ခင်ဗျားကို အပ်ခဲ့ပါရစေ”

“စိတ်မလျှော့နဲ့၊ ခင်ဗျားကို အချိန်မီ ကုသနိုင်ပါပြီ”

အောင်တိုးက နှုတ်ခမ်းကို ကွေးရုံမျှ ပြုံးပြရင်း သူ့အဖေထံ လှမ်းကြည့်သည်။

သူ့အဖေက အောင်တိုး၏ လက်ကိုကိုင်၍ အားပေးနေခဲ့၏။

“အဖေ.....”
“ဘာလဲ သား”
“လှလှမျိုးကို သားလေဘဝသစ်က စောင့်နေမယ်လို့ ပြောပြပေးပါ”

အောင်တိုး၏လေသံက ညှင်းညှင်းတွဲတွဲ ရယ်ဦးအောင်မင်းပင် မနည်းနားထောင်လိုက်ရ၏။ အောင်တိုး၏အမှာစကားကို မည်သူမျှ မကြားမိလိုက်ကြပေ။

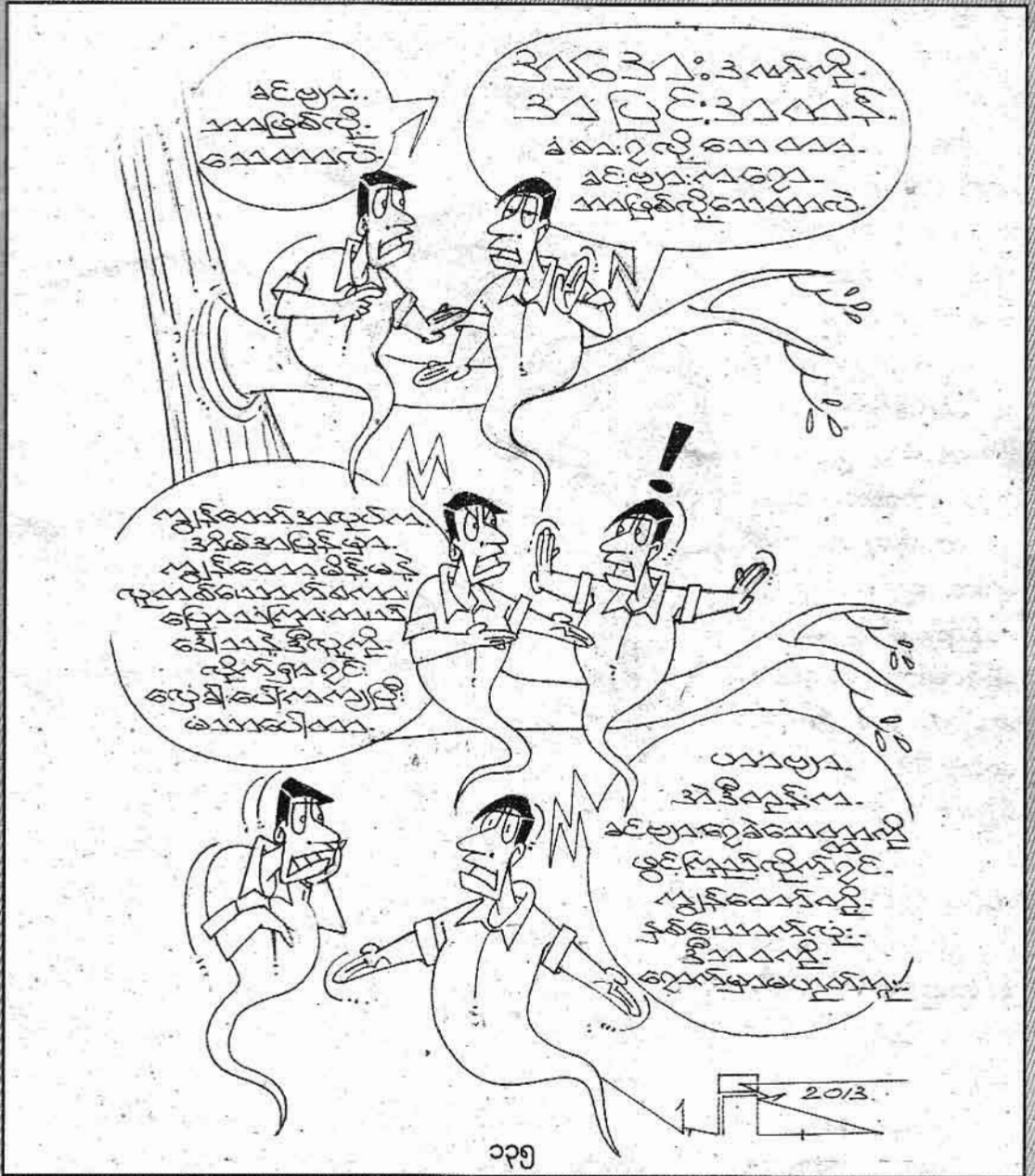
အောင်တိုးမှာ သူ့အဖေကို ပြောရင်း ဇက်လည်ကျသွားခဲ့၏။

ဒေါသတစ်ခုကြောင့် ခြေလွန် လက်ရောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်အဖြစ်က ကြေကွဲမှုဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်ရ ပေတော့သည်။

ဆေးရုံထဲသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် ရောက်လာသော လှလှမျိုး ကို အဖြစ်ဆိုးက မျက်မြင်သက် သေပြုလျက် တစ်သက်လုံး ဖြေ မဆည်နိုင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ် ကို ဝေသွားခဲ့သည်မှာ အတို့အလှည့် တဆိုရမည်လားမသိပေ။

ချောယုတ်ချ

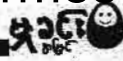
www.burmeseclassic.com

အောင်ကျော်စေ
ပြေစိန်စိန်

၁၃၆

ပြောဖို့လိုလို့လား

အောင်ကျော်စော

နွေ.....
 ခြစ်ခြစ်တောက်အပူက တရှိန်
 ရှိန်ရယ်။
 ဘယ်နေရာသို့ ကြည့်သည်
 ဖြစ်စေ နွေ၏အပူကြောင့် အလှူခိုး
 တို့ ဝေနေဆဲဖြစ်သည်။ တစ်နေကုန်
 အပူလောင်တိုက် သွင်းထားသလို
 ပင်။
 နွေနှင့်အပြိုင်.....
 နွေဆိုသော မိန်းမလှကလေး
 က နေရောင်အောက်တွင် အလော
 တကြီး လှုပ်ရှားနေသည်။ ဘေး
 ဘယ်ညာသို့လည်းမကြည့်။ ရှေ့
 တည့်တည့်ကိုသာ ဦးတည်ပြီး ခြေ
 လှမ်းမှန်မှန်နှင့် လျှောက်နေခဲ့၏။
 နွေဆိုသော နွေ.....
 ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ
 လေသည်များလားမသိ။
 နံနက်ပိုင်းမှစ၍ လင်းတောက်
 ထားသော အပူက မဟာပထဝီမြေ

ကြီးထဲ စိမ့်ဝင်နေသည်။ မြေပြင်
 သည် ပြာပူခင်းထားသည့်နယ်။
 ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း
 အပူရှိန်များ ပျံ့နှံ့နေသည်။ မြေပြင်
 ကလည်း ပူလောင်သည်။ အထက်
 ကောင်းကင်ကလည်း နေကြောင့်
 အပူရှိန်များ ဖြာထွက်မြဲတည်း။
 သည်တော့.....
 လောကပတ်ဝန်းကျင်သည်
 နွေ၏နေအိမ်ကြောင့် အပူလောင်
 တိုက်သွင်းထားသလို ဖြစ်နေသည်။
 နေအရောင်ကို အကာအကွယ်ပေး
 သည့် တိမ်လွှာ၊ တိမ်တိုက်များက
 လည်း ကောင်းကင်တွင်မရှိ။ နေ
 ၏မောင်းထုတ်ခြင်းကို ခံထားရ
 သည်။
 အပူလောင်တိုက်အသွင်းခံ
 ထားရသလို ရှိနေသည့် နေမွန်း
 တည့်ချိန်တွင် နွေဆိုသော မိန်းမ
 လှကလေးက လမ်းလျှောက်နေရ
 ဆဲ။
 သူမသည် ဗိုလ်ချုပ်လမ်း

အတိုင်း အရှေ့မှအနောက်သို့ ဗိုလ်
 အောင်ကျော်လမ်းမှစပြီး လျှောက်
 ခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေး
 သို့ သွားရန်ဖြစ်၏။
 ခြေကျင်မလျှောက်နိုင်၍ ကား
 စီးမည်ဆိုပါက စီး၍မရ။ ဗိုလ်ချုပ်
 လမ်းသည် အနောက်မှအရှေ့သို့
 တစ်လမ်းမောင်းဖြစ်သည်။ ခြေကျင်
 မလျှောက်နိုင်၍ ကားစီးမည်ဆိုပါ
 က အနော်ရထာလမ်းအတိုင်း
 အရှေ့မှအနောက်သို့ စီးရမည်။
 ခရီးရှည်အဖြစ် ကွေ့ဝိုက်သွား
 ရမည်ဖြစ်၍ အချိန်ကုန်သက်သာ
 စေရန်အတွက် နွေက ကားငှားမစီး
 ဘဲ ခြေကျင်လျှောက်နေခဲ့ရသည်။
 နွေ တစ်ယောက်တည်း.....
 အဖော်မပါ။ တစ်ကိုယ်တည်း
 ရယ်။
 နွေက မျက်လုံးကျိန်းစပ်မှုကို
 အကာအကွယ်ရရှိစေရန် မျက်မှန်
 နက်ကို တပ်ဆင်ထားသည်။ မျက်
 မှန်က မျက်လုံးအတွက်

အကာ အကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

နွေ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နေရောင်အောက်တွင် ငါးခြောက်လှန်းထားသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ခေါင်းတွင်လည်း ဆောင်းစရာမပါ။ အင်္ကျီက အစိမ်းရောင်ဖြစ်၍ အရောင်၏ သဘောအရ အပူကိုစုပ်ယူထားသလို ဖြစ်နေပြန်သည်။

အပေါ်ပူ၊ အောက်ပူနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အပူကြားထဲ လျှောက်လှမ်းနေရသော နွေ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးများစို့ထွက်နေ၏။

နွေက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ရောက်လိုဇောဖြင့် လျှောက်နေခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ အပူဒဏ်ကိုလည်း မမှုနိုင်ခဲ့ပေ။ နွေ၏ရင်ထဲတွင် နေဆယ်စင်းမက ရောက်ရှိနေသလို ခံစားနေရ၏။

“ဟဲ့.....နွေ”

နွေက ဘယ်ကိုမှမကြည့်။ ဆူးလေဘုရားလမ်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်မီးပွိုင့်အရောက်တွင် အလျင်စလိုဖြင့် ကားလမ်းဖြတ်ကူးသည်။ ဆူးလေဘုရားဘက်မှ သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံခုံးတံတားဘက်သို့ ကားတန်းက မောင်းဝင်လာသည်။

နွေက ကားတန်းကို ဂရုမစိုက်။ မီးပွိုင့်လူကူးမျဉ်းကျားမှ ရှေ့သို့ကြည့်ရင်း ဖြတ်ကူးသည်။ အရှိန်ဖြင့်မောင်းလာသော ကားများကသာ နွေ့ကိုသတိထားပြီး

နွေ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
နေရောင်အောက်တွင်
ငါးခြောက်လှန်းထားသလို
ဖြစ်နေခဲ့သည်။
ခေါင်းတွင်လည်း ဆောင်းစရာမပါ။
အင်္ကျီက အစိမ်းရောင်ဖြစ်၍
အရောင်၏ သဘောအရ
အပူကိုစုပ်ယူထားသလို
ဖြစ်နေပြန်သည်။
အပေါ်ပူ၊ အောက်ပူနှင့်
ပတ်ဝန်းကျင်အပူကြားထဲ
လျှောက်လှမ်းနေရသော
နွေ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ.....

ရှောင်ကြရသည်။

မောင်းနှင်လာနေကြသော ကားများအနက် ခေတ်မီ အဖြူရောင်ကားတစ်စီးက လမ်းလယ်၌ပင် နွေ၏ရှေ့တည့်တည့်၌ ကန့်လန့်ခံ၍ ရပ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့.....နွေ”

ကားထဲမှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၏ အော်ခေါ်သံ ထွက်လာသည်။ နွေက ကားထဲလှမ်းကြည့်ရုံကြည့်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကားထဲမှ အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ ပြေးဆင်းလာပြီး

နွေ့ကို ဘယ်ညာညှပ်၍ ဆုပ်ကိုင်ကာ ကားထဲဆွဲသွင်းသည်။

နွေက ငြင်းသည်။ ရုန်းကန်သည်။ အင်အားချင်းမမျှ၍ ကားထဲရောက်သွားခဲ့ရသည်။ ယာဉ်တန်းလမ်းကြောဖြစ်၍ ကားများကမောင်းနေဆဲ။

အချို့ကားများက အလိုက်သိစွာ ရပ်ပေးကြသည်။ အချို့က အရှိန်နှင့်မောင်းလာရသည်ဖြစ်၍ ကွေ့ပိုက်မောင်းကြသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မီးပွိုင့်၌ ယာဉ်ကြောပိတ်ဆို့မှု ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ မီးပွိုင့်ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ယာဉ်ထိန်းစောင့်ကြည့်ကင်းရုံ ရှိနေသည်။ ယာဉ်ထိန်းနှစ်ယောက် အပြေးအလွှားရောက်လာကာ အကျိုးအကြောင်းမေးခဲ့၏။

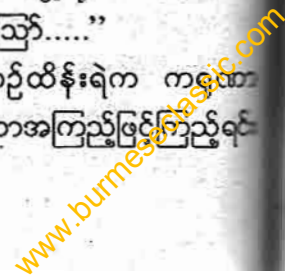
ယာဉ်ထိန်းတစ်ဦးက ယာဉ်အန္တရာယ်မဖြစ်စေရန် ယာဉ်ကြောရှင်းပေးသည်။ တစ်ဦးက အကျိုးအကြောင်းမေးသည်။

“ဘာများဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာကူညီရမလဲ”

“သူက အန်တီသမီးပါကွယ်စိတ်နည်းနည်းပုံပျက်နေတယ် အိမ်ကထွက်ပြေးသွားလို့ လိုက်ရှာရင်း ဒီမှာတွေ့လို့ပါ”

“ဪ.....”

ယာဉ်ထိန်းရဲက ကရုဏာသက်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း

ဆက်လက်သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သို့သော် ကားနံပါတ်ကို မှတ်သားထားလိုက်သည်။

ချက်ချင်း မျက်မြင်အခြေအနေကို ကွပ်ကဲရုံးသို့ သတင်းပို့လိုက်၏။ တာဝန်အရ လမ်းရှင်းအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရသော်လည်း ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်နေမည်လားဆိုသည့်အတွေးဖြင့် ကွပ်ကဲသို့ သတင်းပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကွပ်ကဲရေးမှူးရုံးက ထူးခြား ဖြစ်စဉ်သတင်းလက်ခံရရှိသည်နှင့် ဗဟန်းအိုင်းနားရှိ မြို့တွင်းလှည့်ကင်းအဖွဲ့ထံ အဆက်အသွယ်ယူ လိုက်သည်။

ယခုအခါ မြို့နယ်အလိုက် ယာဉ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့စုများဖွဲ့စည်း၍ ယာဉ်ထိန်းနှင့် ယာဉ်မူစစ်တာဝန် ယူနေရသည်။ အရေးပေါ်ကိစ္စများအတွက် အထူးလှည့်ကင်းအဖွဲ့ကိုလည်း ဖွဲ့စည်းထားသည်။

အထူးလှည့်ကင်းအဖွဲ့ရှိရာသို့ ကွပ်ကဲရေးရုံးမှ အကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့် နွေလိုက်ပါလာသော ကားဖြတ်သန်းမောင်းနှင်ချိန်ဝယ် ယာဉ်ထိန်းဆိုင်ကယ်တစ်စီး

က နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်နေခဲ့သည်။

နွေလိုက်ပါလာသောကားသည် ရန်ကင်းမြို့နယ်ထဲသို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်နေခဲ့သည်။ ကျောက်ကုန်းရှိ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော တိုက်အိမ်ရှိရာ ခြံဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်သွားခဲ့သည်။

နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသော ယာဉ်ထိန်းလှည့်ကင်းဆိုင်ကယ်က ခြံနံပါတ်ကို မှတ်သားပြီး

မူလနေရာသို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ကွပ်ကဲရေးရုံးသို့ဆက်လက်သတင်းပို့သည်။

ကွပ်ကဲရေးရုံးက မှုခင်းကြိုတင်ကာကွယ်ရေးစီမံချက်အရ နယ် မြေအပိုင်ရဲစခန်းသို့ သတင်းဖြန့်ဝေပေးခဲ့သည်။ အထူးအဖွဲ့များသို့လည်း သတင်းဖြန့်ဝေခဲ့၏။

အထူးအဖွဲ့မှ ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်က သတင်းလက်ခံရရှိသည်နှင့် ဖြစ်စဉ်နှင့်ဆက်စပ်၍ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။

နွေ ဆို သောမိန်းကလေးမှာ....

နွေ့ကို မျက်လုံးထဲ မြင်အောင် အာရုံသွင်း၍ ပုံရိပ်ဖမ်းကြည့်ခဲ့သည်။

နွေက ချောသည်၊ လှသည်။ ဘွဲ့နှစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ထားသော ခေတ်ပညာတတ် အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

နွေ့ကို ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်က တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ယူစဉ်ကပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ နွေက စကား ပြောကောင်းသည်။

မည်သည့်အကြောင်းအရာကို ပြောရသည်ဖြစ်စေ ဒဿနဆန်သော

အတွေးအခေါ်ဖြင့် ပြောဆို လေ့ရှိသည်။ အချို့သောအကြောင်း အရာများတွင် စကားပြင်ဆိုင်ပြော သူနှင့် အငြင်းအခုံဖြစ်ရသည်များ ရှိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နွေဘက် က အလျော့ပေးလေ့မရှိ။

နွေ၏အသားများမှာ ဖြူဝင်း သည်။ အဖြူရောင်သက်သက် မဟုတ်သော ဖြူဝင်းသည့် အသား အရေပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ မြင်တွေ့ရသူ တိုင်းက ချောမောလှပသူဟု တညီ တညွတ်တည်း လက်ခံကြသည်။

ရုပ်ချောသူ ဖြစ်၍ သူမ၏ အချစ်ကို ရယူ ပိုင်ဆိုင်လို သူများက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့သည်။

“လူကိုချစ်တာလား၊ စိတ် ထားကိုချစ်တာလား”

ချစ်ကြိုက်ကြောင်း ပြောသူ တိုင်းကို နွေက ထိုကဲ့သို့ပင် မေး ခဲ့လေ့ရှိသည်။

“လူကိုချစ်တာပါဆိုရင် ရုပ် ကိုတပ်မက်တာဖြစ်လို့ ကိလေသာ မကင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ချစ်တာလို့ပဲ ပြော ရမယ်၊ စိတ်ကိုချစ်တာပါဆိုရင် စိတ်ကိုစိတ်ချင်း ဆက်သွယ်မိတဲ့ အချစ်လို့ ပြောရမှာပဲ”

နွေက အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍

အပေါင်းအသင်းများကို အချစ် သည်။ ဇီကာ ဖွင့်ပြတတ်သည်။

အပေါင်းအသင်းများက သူမ ၏အတွေးအခေါ်ကို ရူးကြောင် ကြောင်အတွေးများဟု တီးတိုးဝေ

ဖန်ခဲ့ကြသည်။

“စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ရည်းစား ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ဟိုခေါ်ဒီခေါ်နဲ့ လက်ကိုင်၊ ပါးနမ်း လုပ်ချင်တယ်၊ တစ်ဆင့်တက်ပြီး အခွင့်အရေးတောင်းချင်တယ်၊ အဲဒါဟာ ရုပ်ကိုအခြေခံတဲ့ ညစ် ညမ်း အချစ်မဟုတ်ဘူးလား”

နွေကရှင်းပြတော့ အပေါင်း အသင်းများက ဖေဝေဝေဖြစ်ပြန်

သည်။

“အချစ်စစ်၊ အချစ်မှန်ဆိုတာ ရုပ်ကိုအသုံးချချင်တဲ့စိတ်ကို ဦးစား မပေးဘူး၊ ချစ်သူအလိုကျ လိုက် လျော့တတ်တယ်၊ မဖောက်မပြန်နဲ့ သစ္စာရှိရှိရာသက်ပန်ဘဝကြင်ဖော် အဖြစ်ကိုသာ လိုလားတယ်”

နွေ၏အတွေးများက သူမဘက်မှ ခံယူချက် အမြင်ဖြစ်၍ မည် သူကမျှ မှားသည်ဟု မဆိုခဲ့ကြပေ။

နွေ နှင့် ပတ် သက်၍ တွေ့ကြုံခဲ့ဖူး သော ရဲအုပ် ကျော်မိုး လွင်၏ အတိတ်ပုံရိပ် များက ယခုတိုင် သက်ဝင်လှုပ်ရှား နေသလိုပင်။

ရဲအုပ် ကျော် မိုးလွင်က နွေနှင့် ပတ် သက် ၍ သိကြား၊ ကြုံဆုံခဲ့ ရသမျှကို အတွေးထဲမှ ဖျောက်ကြည့်လိုက်၏။

ဖျောက်ဖျက်၍မရ။ သူက နွေကို ညီမရင်းသဖွယ် ခင်မင်ခဲ့ သည်။ ရိုးသားစွာ လိုအပ်သမျှ ကူညီခဲ့သည်။

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်ကို နွေ က စိတ်ရင်းရိုးသားသူဟု လက်ခံ

www.burmeseclassic.com

ပြီး အပေါင်းအသင်းစာရင်းသွင်းခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချိန်ဝယ် နွေက သူမ၏ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်၍ တိုင်ပင်ခဲ့သည်။

နွေနှင့်လက်ထပ်ရမည့်သူမှာ ဆယ်တန်းပင်မအောင်သေးသော ပန်းချီပညာရှင်ဖြစ်သည်။ ပန်းချီရေးဆွဲရာမှ ပန်းပုပညာကိုပါ သင်ယူခဲ့၍ ပန်းပုပညာပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျွမ်းကျင်သူပညာရှင်အဖြစ် လက်ခံထားသူဟု သိရသည်။

ပန်းချီ၊ ပန်းပုပညာရှင် လူငယ်မှာ နွေတို့နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်အတွင်းမှ ဖြစ်သည်။ အလွန်သဘောကောင်း၍ စကားပြောယဉ်ကျေးသူဖြစ်သည်။ နွေကိုလည်း ဘဝနှင့်ရင်း၍ တန်ဖိုးထားကာ ချစ်နေခဲ့သူဟုဆို၏။

နွေက ပန်းချီ၊ ပန်းပုပညာရှင်ကိုနှင်းဝေနှင့် လက်ထပ်ပါရစေဟု ခွင့်တောင်းသောအခါ မိဘများက သဘောမတူခဲ့ပေ။

သားသမီးတို့၏ ဝတ္တရားအတိုင်း နွေက မိဘအုပ်ထိန်းသူထံ ခွင့်ပန်သည်၊ ခွင့်မပြု၍ သူမကပင် ဦးဆောင်ပြီး ခိုးယူပေါင်းသင်းစေကာ ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်ခဲ့သည်။

ယခုတော့.....

နွေမှာ စိတ်မကျန်းမာသည့်

ဝေဒနာရှင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီကို ရဲအုပ်ကျော်မိုးလွင်က သိခဲ့ရ၏။

ယနေ့ ထူးခြားဖြစ်စဉ်သတင်းအရ တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း စုံစမ်းပြီးသောအခါ တာဝန်ရှိသူများထံ ပြန်လည်တင်ပြခဲ့ရလေတော့သည်။

အတိတ်ကာလတစ်ခုက မဝေးသေးပေ။

“ဟေ့...နွေ၊ နင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင် ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ဝင်ရောက်ပြီး ငါးနှစ်အကြာ၌ နွေအား ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၊ ဦးနောက်နှင့် အာရုံကြောကုဆေးရုံတွင် မထင်မှတ်ဘဲ ဆိုလိုက်ရသည်။

ကျော်မိုးလွင်ကို တွေ့သည်နှင့် နွေက အကူအညီတောင်းတော့သည်။

“ကျော်မိုးလွင်၊ နင်က ရဲအရာရှိနော်၊ ငါ့ကို အကူအညီပေးပါဦးဟယ်”

“အကူအညီတောင်းတိုင်းပေး လို့မရတာရှိတယ်၊ ဥပဒေအတွင်းကပဲ ကူညီနိုင်မယ်”

“ဟဲ့.....ငါက မဟုတ်တာ လုပ်စားနေလို့လား၊ နင့်ဆီ အကူအညီတောင်းတယ် ဆိုတာက

နွေကပန်းချီပန်းပုပညာရှင်ကိုနှင်းဝေနှင့်လက်ထပ်ပါရစေဟု ခွင့်တောင်းသောအခါ မိဘများကသဘောမတူခဲ့ပေ။ သားသမီးတို့၏ဝတ္တရားအတိုင်း နွေက မိဘအုပ်ထိန်းသူထံ ခွင့်ပန်သည်၊ ခွင့်မပြု၍ သူမကပင်ဦးဆောင်ပြီး ခိုးယူပေါင်းသင်းစေကာ.....

တရား မျှတမှုကို ဖြစ်စေလိုတဲ့ ဆန္ဒနဲ့ပါ”

“ကဲ.....ပြော၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“နင်ကလည်းဟာ ငါ အခု ဒီဆေးရုံကို ဘာကြောင့်ရောက်လာရသလဲဆိုတာ မမေးတော့ဘူးလား”

“မေးစရာလိုလို့လား နွေရယ်၊ နင် ဒီကိုရောက်နေတာဟာ လူနာတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲပေါ့၊ အကြောင်းမဲ့ ဘယ်သူက ဆေးရုံကို လာကြမှာတဲ့လဲ”

“နင်က ရဲဆိုတော့ အတွေးနဲ့အမြင် တစ်ထပ်တည်းပဲ”

“ငါ့ထက်တော်တာက နင်ပါဟာ၊ နင်က အတွေးအခေါ်ဒဿနပညာရှင်ပါ၊ နင့်ကို ဘာကူညီရမှာလဲ”

“ဒီလိုဟာ၊ ငါ့အစ်ကိုက

ဗဟန်းမြို့နယ်ထဲမှာ ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ သူ့အိမ်ထောင်ကျပြီး ကတည်းကဆိုပါတော့၊ သူ့ဆိုင်က ရောင်းအားကောင်းတယ်။ အဲဒီတော့ သူနဲ့အပြိုင် စီးပွားရေးသမားက ငါ့အစ်ကိုကို အလိုလို မုန်းနေခဲ့တယ်တဲ့”

“ဒါကလည်း လူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ရစမြဲကိစ္စပါ”

“အဲဒီတွေ့ရစမြဲထက် ကျူးလွန်ပြီး ညအချိန် ငါ့အစ်ကို ဆိုင်သိမ်းပြီးအပြန်မှာ ငါ့အစ်ကိုအပေါ်မနာလိုတဲ့ဆိုင်က အလုပ်သမားတွေက ချောင်းရိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားလို့ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီဒဏ်ရာကြောင့် ဒီဆေးရုံကို ရောက်ခဲ့ရတယ်”

“အဲဒီကိစ္စ ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်လေ”

“အမှုဖွင့်တယ်ဟာ၊ ရဲကမဖမ်းဘူး။ ဒီမှာ ငါ့အစ်ကိုကလည်း မေ့နေတာ နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီ။ အဲဒီကိစ္စ မကျေနပ်ဘူး။ ရဲက ဘာကြောင့်မဖမ်းတာလဲဆိုတာ သိချင်တယ်”

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်က နွေနှင့်အတူ လူနာရိရာသို့ လိုက်ကြည့်သည်။ လူနာအား အရေးပေါ်ခန်းထဲတွင် ထားရှိသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

တာဝန် ကျဆဲ ရာဝန် က

စကား ပြောခွင့်မပြု၍ ရဲအုပ်ကျော်မိုးလွင် မှာ ပြန်ခဲ့ရသည်။

“အခု ငါ့အမြင်နဲ့ပြောမယ်။ အမှုစစ်က နှင့်အစ်ကိုဆီက ထွက်ဆိုချက် မယူရသေးလို့ ဘယ်သူက ရိုက်တယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလို့မရသေးဘူး။ မျက်မြင်သက်သေတွေဘက်က ခိုင်လုံတဲ့ ထွက်ဆိုချက် မပေးနိုင်သေးလို့ မဖမ်းတာဘဲ ဖြစ်မယ်”

သူနဲ့ငါယူတော့မယ်ဆိုတော့ သဘောမတူတဲ့အထဲမှာ ငါ့အစ်ကိုလည်းပါတယ်။ ငါ့အစ်ကိုမိန်းမယူတော့ မိဘတွေက သဘောမတူလို့ ပစ်ထားကြတယ်။ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ငါ့ယောက်ျားက လုံးဝစကားမပြောဘူး။ အခုလိုကိစ္စဖြစ်တော့လည်း လူမှုရေးအမြင်နဲ့ လိုက်ဖို့ပြောတာကို.....

“အဲဒီလိုစောင့်နေရင်း ငါ့အစ်ကို သေသွားခဲ့ရင်ကော”

“ရဲက သူ့အလုပ် သူလုပ်နေမှာပါ။ ဒါနဲ့ နှင့်ယောက်ျားက ဘာကြောင့် မလိုက်လာတာလဲ”

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်က ညမိုးချုပ်စအချိန်အထိ တစ်ယောက်တည်းတွေ့ရသော နွေ့ကိုကြည့်၍ မေးလိုက်မိ၏။

“တော်ပါတော့ဟာ၊ ငါလေလင်စံရွေး လင်ခွေးနဲ့ညားဆိုတဲ့ စကားလို ဖြစ်နေရပြီတဲ့”

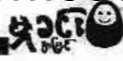
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူနဲ့ငါ ယူတော့မယ်ဆိုတော့ သဘောမတူတဲ့အထဲမှာ ငါ့အစ်ကို လည်းပါတယ်။ ငါ့အစ်ကိုမိန်းမယူတော့ မိဘတွေက သဘောမတူလို့ ပစ်ထားကြတယ်။ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ ငါ့ယောက်ျားက လုံးဝစကားမပြောဘူး။ အခုလိုကိစ္စဖြစ်တော့လည်း လူမှုရေးအမြင်နဲ့ လိုက်ဖို့ပြောတာ ကို မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့”

“သူ့ဘက်က ခံစားချက် မပြေသေးလို့ နေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအကြောင်း တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး”

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်မှာ ဒေါသအနိုးလျှံနေသော မျက်လုံးအကြည်ဖြင့် ပြောနေသည့် နွေ့ကိုဖြင့်သည်မှာ မူလစိတ်မှ ရှိပါစလစဟ

ထင်လိုက်မိ၏။

“တခြားဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ”

“သူနဲ့ငါ အိမ်ထောင်ကျတာလေးနှစ်ရှိပြီ။ သမီးတစ်ယောက်၊ သားတစ်ယောက် မွေးတယ်။ တလေးအမေဖြစ် တဲ့ ငါကအလှပပျက်တာဟာ ငါ့ ကုသိုလ်ပေါ့။ အဲဒီကုသိုလ်က အခုတော့ အကုသိုလ်တွေ ဖြစ်နေပြီ”

“ဘယ်လို... နင်ပြောတာ ငါမရှင်းဘူး”

“သူကဟာ ငါဘယ်သွား သွားစိတ်မချဘူး၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောမိရင် လည်း စွပ်စွဲပြီး သမုတ်တယ်။ အပြင်ကို ကြည့်မိရင်

လည်း နောက်လင်ကို မျှော် တာလို့ ပြောပြီး နှိပ်စက်တာခံရတယ်”

“လင်နဲ့မယားဆိုပြီး နှိပ်စက်လို့ မရဘူးလေ”

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်က ဥပဒေသမားဖြစ်၍ ဥပဒေအမြင်ဖြင့်ပြောသည်။

နွေက မွဲပြုံးဖြင့် ခေါင်းခါပြသည်။

“ငါက သူ့ကို အပြစ်မတင်မိဘူး”

“ဟ...အနာတရဖြစ်အောင် နှိပ်စက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကို ငါက ချစ်သလို သူက အစိုးရိမ်လွန်ပြီး သဝန်တိုမှုနဲ့ နှိပ်စက်လို့ အရိုးကွဲ

အောင်ရိုက်တော့ အသည်းစွဲအောင် ချစ်မိသလို ဖြစ်နေပြီဟဲ့”

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်မှာ လင်မယားအကြားမှ ပြဿနာဖြစ်နေ၍ မည်သို့မျှ အကြံပြုပြောကြားလိုစိတ် မရှိတော့ပေ။

“သူ့ကိုငါချစ်တာက သူက ငါ့ အပေါ် ချစ်တဲ့စိတ်ပါ။ အဲဒီစိတ်နဲ့ သူ့ကိုပစ်သွားမလားလို့ စိုးရိမ်ပြီး

ရန်ရှာခံရတာကြောင့် သူ့ကို မမုန်းတဲ့အပြင် ပိုလို့တောင် ချစ်နေခဲ့မိတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီဟာ၊ ဒါက နင့်အမြင်၊ နင့်ယူဆချက်၊ နင့်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဒဿနပေါ့ဟာ၊ ကဲ...အခု ငါဘာကူညီရမလဲ”

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်က ဆက် လက် ဆွေးနွေးရန် မဖြစ်နိုင်တော့၍ စကားစကို ဖြတ်လိုက်ရသည်။

“မိုးချုပ်လို့ မှောင်နေပြီ၊ ငါတစ်ယောက် တည်းဖြစ်နေတယ်၊ ငါ မပြန်ရဲလို့ အိမ်နားအထိ လိုက်ပို့ ခိုင်းမလို့”

“ဒါများဟာ”

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်မှာ ဆေးရုံသို့ တာဝန်အရ လာရောက်၍ လူနာတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့တာဝန် ပြီးဆုံးပြီဖြစ်၍ နွေကို လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

နွေကို အိမ်နားအထိ သူက လိုက်ပို့ပေးခဲ့၏။

နွေ၏အိမ်မှာ အလုပ်ခန်းနေ အိမ်ဖြစ်သည်။ နွေအိမ်ပြန်ရောက်ချိန်၌ နွေခင်ပွန်း ကိုနှင့်ဝေမာ့ အိမ်၌မရှိ။

“သား.....နှင့်အဖေရော”
အိမ်၌ရှိနေသည့် သားကိုမေး
သည်။ သားဖြစ်သူက ပြန်မဖြေ
တတ်။ ဆိုင်အလုပ်သမားကလေး
က ဝင်ရှင်းပြသည်။

“အစ်မအပြင်ထွက်သွားတာ
ဟာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သွား
ပြီးချိန်းတွေ့နေတာလို့ပြောပြီး အစ်
ကိုက လိုက်ချောင်းဖို့ ထွက်သွား
တယ် အစ်မ”

ဆိုင်အလုပ်သမားလေး၏ ပြန်
ပြောပြချက်ကြောင့် ကျော်မိုးလွင်
မှာ အခြေအနေအားလုံးကို နား
လည်ခွင့် ရသွားခဲ့တော့၏။

ကျော်မိုးလွင်က ကြာကြာမနေ
သင့်တော့ဟု ယူဆ၍ နွေ့ကိုနှုတ်

ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့တော့သည်။
ထိုညမှ သုံးရက်မြောက်နေ့
တွင် ကျော်မိုးလွင်ရှိရာသို့ နွေ့၏
ခင်ပွန်း ကိုနှင်းဝေ ရောက်လာ၏။

“ဘာကိစ္စများလဲ ကိုနှင်းဝေ”
“ဪ.....ခင်ဗျားကို သတိ
ပေးချင်လို့ဗျ”

“ဘာများလဲ”
“ကျွန်တော့်မိန်းမက မျက်နှာ
များတယ်၊ အပျော်မက်တယ်၊ ဂုဏ်
ရှိချင်တယ်”

“အဲဒီကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့
ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

“ဒီလိုပါ။ ခင်ဗျားက အရာရှိ
ဆိုတော့ သူက ခင်ဗျားကို ကပ်နေ
တယ်လို့ သိရတယ်၊ တန်ဖိုးမရှိတဲ့
မိန်းမကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ
ကို မထိခိုက်စေချင်လို့ လာပြီး
သတိပေးတာပါ”

ကိုနှင်းဝေ၏စကားက လှပ

သည်။
တိုက်ရိုက်မစွပ်စွဲဘဲ သွယ်ဝိုက်
၍ အပြစ်ကိုဖော်ထုတ်ခဲ့၏။

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်မှာ ထိန်း
ထားသောဒေါသကို မနည်းချုပ်
တည်းထားနေရ၏။ ဒါတောင်
စကားဖြင့် ချေပခဲ့မိသည်။

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့မိန်းမ
ကို တန်ဖိုးမရှိတဲ့မိန်းမလို့ ပြော
ထွက်နိုင်တယ်နော်၊ ခင်ဗျားမိန်းမ
ဟာ ကြားရတဲ့ စကားတစ်ခွန်း
ကြောင့် ဘယ်အဆင့်အထိ နိမ့်ကျ
သွားခဲ့ပြီလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့
လား”

“သူက အကြောင်းမဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ဆရာလို ဂုဏ်သရေရှိ အရာ
ရှိတစ်ယောက်ကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့
ပါ”

“စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့
က ရိုးသားတယ်၊ ပြောစဉ်းတယ်၊
သံသယဖြစ်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိ
ဘူး၊ လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူနဲ့လူ
ချင်း ဆက်ဆံနေရတာချည်းပဲ၊
ဆက်ဆံမှုပြုတိုင်း စွပ်စွဲမယ်ဆိုရင်
တော့ စွပ်စွဲသူကိုယ်တိုင် မလုံခြုံ
တဲ့အခြေအနေတွေ ရှိနေလို့ဖြစ်မှာ
ပေါ့”

“ကျွန်တော့်ဘက်က ရှင်း
တယ်ဗျာ၊ သူ့ကိုချစ်တာမှ မျက်စိ
အောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင်
ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော်မျက်

ကွယ်ကို မကြာခဏ ထွက်ပြေးနေ တယ်။ အဲဒါဟာ သူ့ရဲ့ အချစ်သစ် မျှော်ခြေလှမ်းတွေ ဖြစ်မှာပေါ့။

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်မှာ တစ် ဖက်သတ်အချစ်သမား၏ သဝန်တို တတ်သော စိတ်အခြေအနေကို ကောင်းစွာသိခွင့်ရလိုက်တော့၏။

အမြင်မရှင်းမှုသည် သံသယ ပေါင်းများစွာကို ဖြစ်စေလျက် အကျိုးမဲ့လုပ်ဆောင်မှုများကိုလုပ် တတ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သတိ ထားခဲ့မိ၏။

“ကဲ...ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ရဲ့အခြေအနေကို ကျွန်တော်ရှင်းပြ မယ်”

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်က ကျောင်းသူဘဝ၌ တွေ့ရှိခဲ့ရသော နွေ၏ဒဿနများကို ရှင်းပြခဲ့သည်။

ထိုဒဿနများအတိုင်း သူမ ချစ်မိသော ကိုနင်းဝေကို သဘော မတူမှုကြားထဲမှ လက်တွဲခဲ့ပုံများကို ရှင်းပြသည်။

နှစ်ယောက်အတူနေဘဝတွင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အချစ်ပိုခဲ့ကြ၍ သဒ္ဓါလွန်တော့ သနား၊ သနား လွန်းတော့ ဘယာဖြစ်နေကြသည့် အတွက် သဝန်တိုစိတ်များ ပေါ် ပေါက်ကာ အမြင်မရှင်းကြပုံကို အသေအချာ ရှင်းပြခဲ့မိ၏။

“ကျေးဇူးပဲ ဆရာ၊ ဆရာ ညီမကို ဆုံးမပေးပါ။ ယောက်ျားနား

မှာပဲနေပါ။ သူ့အလှူကြောင့် မာန တံခွန်ထူပြီး ယောက်ျားတွေရဲ့ အသည်းကို မခွဲပါနဲ့လို့ ဆုံးမပေး ပါ ဆရာ”

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်က ခေါင်း ညှိတ်ပြရုံမှလွဲ၍ ဘာစကားမျှ ထပ် မပြောမိအောင် သူ့ကိုယ်သူ သတိ ထားနေခဲ့သည်။

ကိုနင်းဝေနှင့် နွေတို့မှာ အချစ် ကြီး၍ အမျက်ကြီးသူများ ဖြစ်လာ လေပြီလားမသိ။ ယခု တော့သူတို့ကို ဘာများပြောဖို့လိုလို့ လဲဟုသာ အတွေးပိုနေခဲ့တော့၏။

နှစ်ယောက်အတူနေဘဝတွင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အချစ်ပိုခဲ့ကြ၍ သဒ္ဓါလွန်တော့ သနားသနားလွန်းတော့ ဘယာဖြစ်နေကြသည့်အတွက် သဝန်တိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်ကာ အမြင်မရှင်းကြပုံကို အသေအချာ.....

“နွေ ဘယ်ကပြန်လာတာ လဲ”

“နွေ့ကို ဘယ်မှာတွေ့နေ သလဲ”

“ခရိုင်တရားရုံးမှာလေ”

အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံးမှ ထွက်လာသော နွေ့ကို သက်သေ ခံကိစ္စဖြင့် ရောက်လာသော ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်က မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ လိုက်ရ၏။

နွေနှင့်ကျော်မိုးလွင်တို့မတွေ့ မိသည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့်ပင်ရှိနေပေပြီ။ ကျော်မိုးလွင်ဘက်မှ မတွေ့မိစေရန် သတိထားရှောင်ရှားနေခဲ့၍ဖြစ်၏။

ယနေ့တော့ တရားရုံးအဝင် အထွက်တွင် ပက်ပင်းတိုးခဲ့၏။

“ငါ ရှေ့နေလိုက်နေတယ် ကျော်မိုးလွင်”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ၊ နင် နောက်ထပ်ယူထားတဲ့ ဘွဲ့က ဥပဒေ ဘွဲ့ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ဘဝ ငါရပ် တည်နေပြီ”

“ဘာ.....ဘာပြောတယ်”

“ငါလေ ကိုနင်းဝေနဲ့ ကွာရှင်း လိုက်တယ်။ ကွာရှင်းရတာက လည်း သူက ငါ့ကို အခွဲတိုက်ပြီး အရက်သောက်တယ်၊ မကောင်း တဲ့မိန်းမတွေနဲ့ ပျော်ပါးတယ်။ သူက ငါ့ကို ခံစားရအောင် လက်စားချေတာတဲ့၊ အဲဒီလို ညှဉ်းနက်

သန်းခေါင် သွားလာနေတဲ့ ကိုနင်း
ဝေဟာ အခုတော့ အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပိုး
ဝင်နေပြီလေ”

“ဟယ်..မဖြစ်သင့်တဲ့ လက်
စားချေမှုကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာပဲ”

“သူ့ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
နေစေချင်လို့ ဥပဒေအရ ကွာရှင်း
ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်အိမ်တည်းမှာ
မောင်နှမတွေလိုပဲ အတူနေတယ်၊
ငါက သူ့ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး
တယ်၊ ငါချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတာကို
သူက စားနေတာတွေ့တော့
ငါပျော်တယ်ဟာ”

“နင်တို့ဆုံးဖြတ်ချက်က စိတ်
မမှန်သူတွေလိုပဲ”

“အချစ်ဆိုတာ အရှုံးစိတ်ဆို”

“ပုံမှန်ထက်ပိုတော့ သွက်
သွက်ခါအောင် ရှူးကြတာပေါ့ဟာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ငါ့ကို
မုန်းပေမယ့် ကလေးတွေအနားမှာ
အဖေပါဆိုပြီး နေပြပေးတာကိုပဲ
ကျေနပ်တယ်၊ သူ့ကို မြင်နေရရင်
ငါ့အချစ်က ပြည့်စုံပါပြီဟယ်”

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်မှာ စိတ်
ဝေဒနာရှင် ဖြစ်မှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေ
ကြသော အချစ်ကြီးသူ လင်မယား
နှစ်ယောက်၏အဖြစ်မှာ သူ့အတွက်
ဒဏ္ဍာရီ တစ်ပုဒ်လို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကျော်မိုးလွင်နှင့် နွေတို့ မတွေ့
ရသည်မှာ ငါးလခန့်ကြာသွားခဲ့၏။
ကျော်မိုးလွင် သင်တန်းတက်နေ၍

ဖြစ်၏။

သင်္ကြန်ပြီးမှ ပြန်ရောက်လာ
သည်။ ပြန်ရောက်ချိန်၌ မင်္ဂလာ
မရှိသောသတင်းအား ကျော်မိုးလွင်
ထံသို့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူက သယ်ယူလာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်နွေတစ်ယောက်
စိတ်မကျန်းမာလို့ ရွာသာကြီး
စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကို ပို့လိုက်
ရတယ်တဲ့ကွ”

“ဟင်.....ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့
လဲ”

“သင်္ကြန်တွင်းမှာ နွေက မှတ်
ဘီမှာ တရားစခန်းသွားဝင်တယ်၊
သင်္ကြန်အတက်နေ ညနေပိုင်းမှာ
သူ့ယောက်ျား ကိုနင်းဝေဟာ
အမျိုးသမီးတစ်စုနဲ့ သင်္ကြန်ရေ
ပက်ခံထွက်တယ်၊ အရက်မူးနေချိန်
ကား ပေါ်ကလိမ့်ကျတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့

ဆေးရုံမှာ ဆုံးသွားတယ်”

“ဟာကွာ...ဒီလူက သူ့
မိန်းမကို အရွဲတိုက်ပြီး လုပ်ချင်
ရာကို လျှောက်လုပ်နေတာကွ၊
အရက်မသောက်ခဲ့တဲ့သူက အရက်
သမားလုံးလုံးဖြစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီ
အရက်ကြောင့် သေရတာပဲ
မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ သူ့သေတာက
သင်္ကြန်အတက်နေ့ကွ မြန်မာ့ရိုးရာ
အရ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ကို
အကူးမခံတော့ ဆေးရုံက ရင်ခွဲ
စစ်ဆေးချက်ယူပြီးတာနဲ့ သူ
အပေါင်း အသင်းတွေက ချက်ချင်း
သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြရတယ်”

“နွေ မသိဘူးပေါ့နော်”

“နွေက တရားစခန်းမှာသေ
တရားစခန်းက ပြန်ရောက်တဲ့နေ့က
သိသွားတယ်၊ အဲဒီမှာတင် စိတ်

ဖောက်ပြန်သွားတယ်။ ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရလို့ ရွာသာကြီး စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကို ပို့လိုက်ရတယ်”

“အခု ဘယ်လိုနေလဲ”

“နည်းနည်းသက်သာတော့ သူ့မိဘတွေက အိမ်ကိုပြန်ခေါ်ခဲ့တယ်။ သူက စိတ်မမှန်ပေမယ့် အရင်ကလို လှနေတုန်းပဲကွ။ အိမ်က မကြာခဏ ထွက်ပြေးလို့ လိုက်ရှာခဲ့ကြရတယ်လို့ ကြားရတယ်”

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်မှာ ကြားရသည့် သတင်းဆိုးကြောင့် သူ့ရင်မှာ တစ်စစီ ကြေမ့သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးရ သည်။ အမျက်ကြီး၍ အဖျက်ကြီးရသည်ဆိုခြင်းကို ပြောဖို့ပင်လိုမည် မထင်ပေ။

ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်မှာ ဝေဒနာ တပွေ့တပိုက်ဖြင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နေထိုင်ရာအိမ်သို့ ဖျောင်းဖျက်သိမ့်ရန် သွားခဲ့ရသည်။

နွေနေထိုင်ရာအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ နွေက လူကောင်း ဖကတိအတိုင်း ကြိုဆိုခဲ့သည်။

“ကျော်မိုးလွင် နင်ဘယ်က

လှည့်လာတာလဲ”

“နင့်ကိုသတိရလို့ လာတာပေါ့”

“ငါ့ကိုသတိရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရှိနေလို့ ဝမ်းသာမိတယ်”

“ငါက နင့်သူငယ်ချင်းပဲဟာ။ နင့်အတွက် ငါရှိနေတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

“ကျေးဇူးပဲ။

“ဟုတ်ပါတယ်ဟယ်”

“နင့်အတွက် စဉ်းစားစရာ သားနဲ့သမီးရဲ့ နောင်ရေး ရှိသေးတယ်။ သူတို့အတွက် နင် အသက်ရှင်နေရမယ်။ တက်ကြွနေရမယ်။ တက်ကြွမှုခွန်အားကို တရားသဘောနဲ့ ရှာဖွေကျင့်ကြံရမယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့

သားသမီးတွေရဲ့ နောင်ရေးရှိသေးတယ်။ ငါနေ့စဉ် တရားထိုင်မယ်။ စိတ်ခွန်အားတွေ မွေးမယ်။ သူငယ်ချင်းရယ် ငါ့ကို ပစ်ထားပါနဲ့။ ငါ့ကို အား ပေးနေပါကွယ်”

“အေးပါသူငယ်ချင်းရာ၊

ပြောဖို့လိုလိုလား”

နွေမှာ ရဲအုပ် ကျော်မိုးလွင်၏ အားပေးစကားကြောင့် စိတ်ဓာတ်အင်အား ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်လားမသိ။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မျက်နှာမှာ ဝင်းပကြည့်လင်နေခဲ့တော့၏။

နင်ကြားပြီးရောပေါ့”

“ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် လူဆိုတာ ကံတရားရဲ့ အစီအမံအတိုင်း လိုက်နာတာပဲ။ နင်လည်း တရားစခန်းဝင်ပြီးသားပဲ။ တရားသဘောနဲ့ ရှုမှတ်ရင်း ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲမှုတိုင်းကို အောင်မြင်တဲ့စိတ်နဲ့ ကျော်ဖြတ်နိုင်မှာပါ”

စာပေသစ္စာဖြင့် အောင်ကျော်ဇော

နံနက်မိုးမလင်းမီတစ်ဦးတည်းတွေ့ရတဲ့ မိန်းမပျိုကို ဆိုင်ကယ်သမားက အဓမ္မပြုကျင့်ရန်ကြံစည်မှု ပဲခူးမြို့နယ်မှာဖြစ်ပွားခဲ့

ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပဲခူး မြို့ နယ်အတွင်းရှိ ကျေးရွာတစ်ရွာ တွင် အလုပ်ရုံသို့သွားမည့် အစ်မ ဖြစ်သူကို စက်ဘီးဖြင့် လိုက်လံပို့ ဆောင်ပေးပြီး နေအိမ်သို့ တစ်ဦး တည်း စက်ဘီးစီးပြန်လာသော အမျိုးသမီးငယ်အား လမ်း၌ လူ တစ်ဦးက လည်ပင်းညှစ်၊ ထိုး ကြိတ်၍ အနိုင်အထက်ပြုကျင့်ရန်

ကြံစည်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း သိရသည်။
ဖြစ်စဉ်မှာ ၁၃-၂-၂၀၁၃ ရက်နေ့ မိုးမလင်းမီနံနက် ၅ နာရီ အချိန်ခန့်က ပဲခူးမြို့နယ်၊ --- ကျေးရွာတောင်ဘက်ကမ်းနေ မ------(၁၆နှစ်)သည် ၎င်း၏ အစ်မဖြစ်သူ မ------(၂၀ နှစ်)မှာ ပဲခူးမြို့ရှိ မြန်မာစတား

အထည်ချုပ်ရုံသို့ အလုပ်ဆင်းရန် သွားရောက်ရမည်ဖြစ်၍ ပဲခူးမြို့၊ နန်းတော်ရာရပ်ကွက်၊ အလင်း ရောင်ဈေးအနီး ကားဂိတ်သို့ စက်ဘီးဖြင့် လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် မ----- သည် ၎င်းတစ်ဦးတည်း နေ အိမ်သို့ စက်ဘီးစီးပြန်လာရာ ပဲခူး မြို့နယ်၊ ကတွင်းခြံကျေးရွာ

ပြည်တွင်းသတင်း

ပြည်တွင်းသတင်း

အလွန်လမ်းသို့အရောက်တွင် ဆိုင် ကယ်ဖြင့် လူတစ်ဦးက လမ်း၌ ပိတ် ရပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသဖြင့် မ-----က ထိုလူအား ကွေ့ရှောင်၍ စက်ဘီးနင်းလာစဉ် ထိုလူက မ----- နောက်သို့ အပြေးလိုက်လာပြီး စက်ဘီးကို ဆွဲ ထားကာ မ-----အား မြေ ကြီးပေါ်သို့ တွန်းလှဲလိုက် သည် ဆို၏။

ထို့နောက် မ-----၏ ပါးစပ်အားပိတ်၍ သားမယား အဖြစ်ပြုကျင့်ရန် ကြိုးစားခဲ့ရာ မ-----က ရုန်းကန်ခဲ့သဖြင့်

ထိုလူက အနုနည်းဖြင့် မရသော အခါ အကြမ်းနည်းဖြင့် မ-----၏လည်ပင်းအား ညှစ်၍ ဦး ခေါင်းအား လက်သီးဖြင့် ထိုးခဲ့ သည်ဆို၏။

ထိုစဉ် စိုင်းတီကျေးရွာ ဘက်မှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး မောင်းနှင်လာ သည်ကို တွေ့ရသောအခါကျမှ ထိုလူမှာ ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းနှင် ထွက်ပြေးသွားတော့သည် ဆို၏။

ထိုအချိန်မှာ နံနက် စောစီး အချိန်ဖြစ်၍ လူများ အိပ်ရာမှမနိုး သေးဘဲ လမ်း၌ လူသူကင်းရှင်းပြီး လူအသွား အလာပြတ်သော

အချိန်ဖြစ်သည်။ မ-----က ထိုလူ အား စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့ရာ ရွှေ ဘိုစုကျေးရွာနေ မင်းမင်းဆိုသူဖြစ် ကြောင်း သိရသဖြင့် ၁၆-၂- ၂၀၁၃ရက်နေ့ ညနေ ၄နာရီအချိန် ခန့်တွင် ပဲခူးအမှတ်(၁)ရဲစခန်းသို့ သွားရောက်တိုင်တန်းခဲ့သည်။

ပဲခူးအမှတ်(၁)ရဲစခန်းမှ (ပ) ၁၂၇/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၇၆/ ၅၁၁အရ အမှုဖွင့် အရေးယူပြီး စခန်းမှူးရဲအုပ် ကျော်တင်ဦးက ဖြစ်စဉ်သတင်းကို ပဲခူးမြို့နယ် ရဲ တပ်ဖွဲ့မှူးထံတင်ပြ၍ မြို့နယ်ရဲတပ်

ပြည်တွင်းသတင်း

ပြည်တွင်းသတင်း

ဖွဲ့မှူး၏ ညွှန်ကြားချက်နှင့်အညီ ဒု.ရဲအုပ် နေအောင်နှင့် အဖွဲ့က ရဲစခန်းအရှေ့တောင်ဘက်၊ နှစ်မိုင်ခန့်ကွာဝေးသော အချင်းဖြစ်ပွားရာသို့ ချက်ချင်းသွားရောက်စစ်ဆေးကာ မင်းမင်းဆိုသူအား အမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးရန် ဣဗေရာ အချင်းဖြစ်ပွားချိန်မှစပြီး ကြိုထင်ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြောင်း သိရသည်။

အမှုစစ်နှင့်အဖွဲ့က နယ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့များနှင့်ပူးပေါင်း၍ ဒေသခံ

ပြည်သူလူထု၏ အကူအညီဖြင့် အမှုဖြင့် အလုံရှိနေသော ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ မင်းမင်း(ခ)မင်းမင်းဦး (၃၇နှစ်)၊ ရွှေဘိုစုရွာ၊ ကတွင်းခြံကျေးရွာအုပ်စု၊ ပဲခူးမြို့နယ်နေသူ အား ၂၈-၂-၂၀၁၃ရက်နေ့ ညနေ ၄နာရီအချိန်ခန့်က လက်ရဖမ်းဆီးရမိခဲ့၍ ဆက်လက်စစ်ဆေးအမှုတည်ဆောက်လျက် ရှိကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

(ဥဒဿာမောင်)

အကြွေးသွားတောင်းသူကို အကြွေးပေးရမယ့်သူက အကြွေးမပေးဘဲ စားရည်နဲ့ခွတ်ခွဲတဲ့တုံ့ပြန်မှု

၁၀-၃-၂၀၁၃ရက်နေ့ ည ၁၁နာရီအချိန်ခန့်က ဒဂုံ(အရှေ့)မြို့နယ်၊ (၁၁)ရပ်ကွက်၊ ပန်းဝါ(၃)လမ်းနေ ဒေါ်နော်နန်းနွယ်(၅၀နှစ်)ရှိရာနေအိမ်သို့ ရာအိမ်မှူးဦးစိုးမင်းရောက်ရှိလာပြီး ဒေါ်နော်နန်းနွယ်၏သားမောင်ဖား(ခ)အောင်မြင့်မြတ်မှာ စားခုတ်ခံရ၍ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးတွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း လာရောက်အကြောင်းကြားသဖြင့် သားဖြစ်သူရှိရာသို့ သွားရောက်မေးမြန်းခဲ့သည်။

သားဖြစ်သူ၏ ပြောပြချက်အရ အကြွေးငွေကျပ်နှစ်သိန်းရရန်ရှိသည့် ဒဂုံ(အရှေ့)မြို့နယ်၊ (၁၀၈)ရပ်ကွက်၊ ကျန်စစ်သားလမ်းနေ ရာကွတ်(ခ)တင်ကြည်(၄၁နှစ်)ထံသို့ အကြွေးသွားတောင်းရာမှ စကားများရန်ဖြစ်စဉ် စားရည်နှင့်ခုတ်၍ ဒဏ်ရာရရှိကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

မောင်ဖား(ခ)အောင်မြင့်မြတ်မှာ ဝဲလက်ဖျံ၌ ပြတ်ရုဒဏ်ရာနှစ်ချက်၊ နောက်ကျောခါးရိုးတွင် ဖူးရောင်ဒဏ်ရာ တစ်ချက်၊ ဝဲချိုစောင်းတွင် ဖူးရောင်ဒဏ်ရာ တစ်ချက်တို့ရရှိခဲ့သဖြင့် သယ်နိုးကျွန်းစံပြဆေးရုံတွင် အတွင်းလူနာ(မစိုးရိမ်ရ)ဖြင့် ဆေးကုသမှုခံယူခဲ့ရသည်။

မိခင်ဖြစ်သူက ဒေါ်နော်နန်းနွယ်က တရားလိုပြုလုပ်တိုင်ကြားသဖြင့် ဒဂုံမြို့သစ်(အရှေ့)မြို့ နယ်မြို့မရဲစခန်းမှ(ပ)၁၄၁/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ၃၂၆/၁၁၄ဖြင့်အရေးယူ၍ အမှုစစ် ဒု.ရဲအုပ်စောနေရှူးက စစ်ဆေးနေကြောင်း သိရသည်။

www.burmeseclassic.com

စာချင်းဖြစ်အိမ်

သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ လာရောက်ညအိပ်သူက သူငယ်ချင်းပိုင်ငွေများခိုးမှုကို စမ်းချောင်းရဲက နှာရီပိုင်းအတွင်း ဖော်ထုတ်အရေးယူနိုင်ခဲ့မှု

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ဝေဠုဝန်မြောက်ရပ်ကွက်၊ ဝေဠုဝန်အိမ်ရာ၊ တိုက်(၁၉) အခန်း(---)နေ အမျိုးသားတစ်ဦး၏ နေအိမ်သို့ လာရောက် ညအိပ်ခဲ့သူ သူငယ်ချင်းက FEC(၂၁၀၀)ခိုးယူခဲ့မှုအား စမ်းချောင်းမြို့မရဲစခန်းမှ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားပြီး နှာရီပိုင်းအတွင်း ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးအရေးယူနိုင်ခဲ့

ကြောင်း သိရသည်။ ဖြစ်စဉ်မှာ ၄-၃-၂၀၁၃ရက်နေ့ နံနက်၁၀ နာရီက စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ဝေဠုဝန်မြောက်ရပ်ကွက်၊ ဝေဠုဝန်အိမ်ရာ၊ တိုက်(၁၉)၊ အခန်း(---)နေ ကိုရဲဝင်း အောင်သည် ၎င်းလုပ်ကိုင်သည့် ကားလုပ်ငန်းမှ စာရွက် စာတမ်းများနှင့် FEC(၂၁၀၀) ထည့်ထားသော ဘေးလွယ် အိတ်အား ၎င်းနေထိုင်သည့်

အခန်းတွင်းရှိ ကွန်ပျူတာတင်သည် စားပွဲ ဝဲဘက်အံဆွဲ အတွင်းထည့်ထားရာ အိတ်အတွင်းမှ ငွေများ ခိုးယူခံရ၍ အရေးယူပေးရန် ၅-၃-၂၀၁၃ ရက်နေ့ ည ၉နာရီအချိန်တွင် တိုင်တန်းခဲ့ရာ စမ်းချောင်းမြို့နယ် မြို့မရဲစခန်းမှ(ပ)၈၃/ ၂၀၁၃၊ ဖြစ်ပုဒ်မ ၃၈၀ဖြင့် အမှုဖွင့်အရေးယူခဲ့သည်။

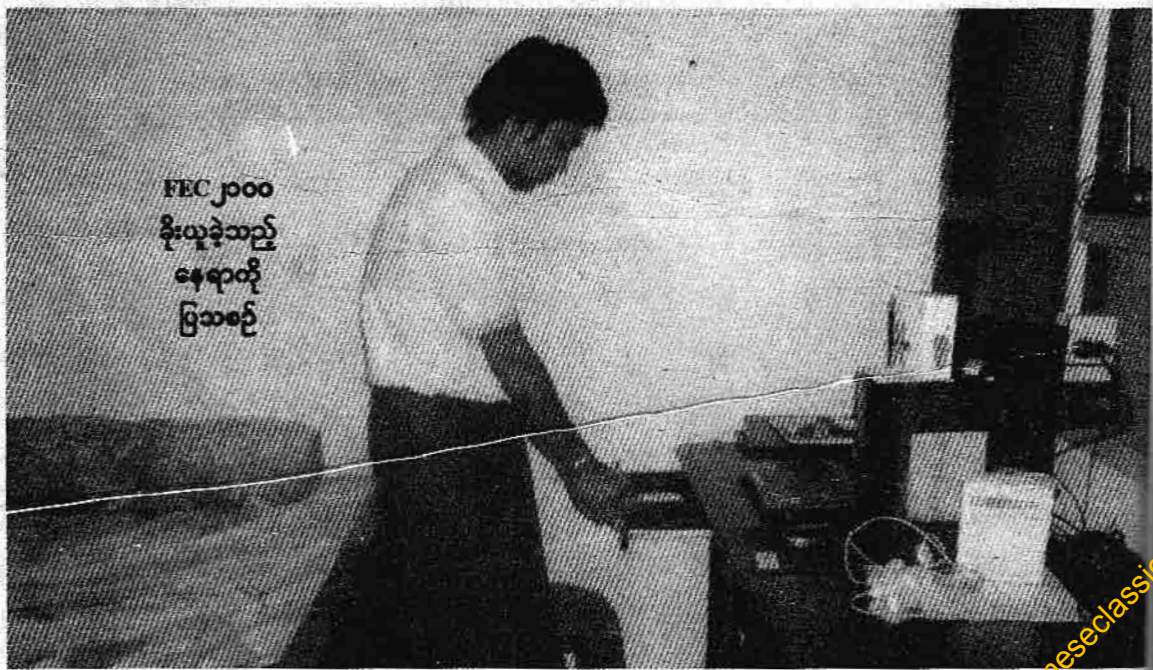
ပြည်တွင်းစာတန်း

ပြည်တွင်းစာတန်း

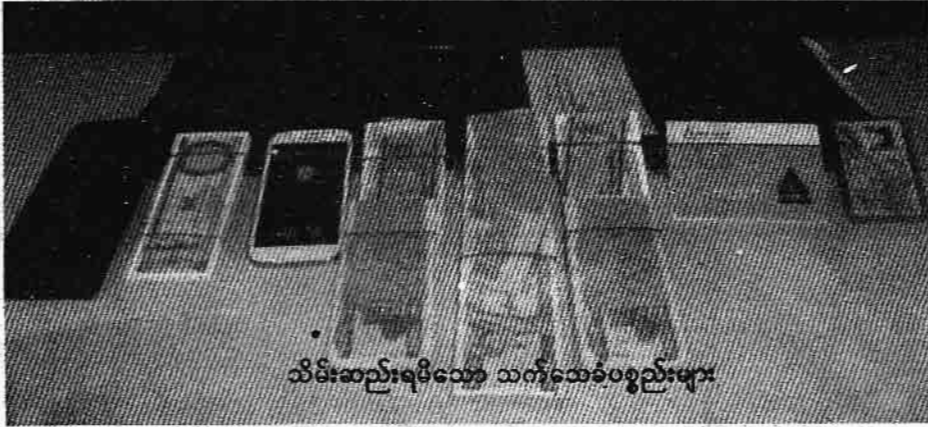
၎င်းအမှုအား အမှုစစ် နယ် ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်ဦး က တရားလိုနှင့် အချင်းဖြစ်အရပ်ကို စစ်ဆေးခဲ့သည်။ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက် အရ ခိုးယူသူမှာ နေအိမ်တွင် အမြင် ထွက်သွားလာလေ့ရှိသည့် အတွင်းသိ သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အိမ်ရှင်ကိုရဲဝင်း အောင်၏သူငယ်ချင်းကျော် ကျော် ထက်မှာ ငွေများပျောက်ဆုံးပြီး ကတည်းက အဝင်အထွက် မရှိ တော့ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ကျော် ကျော်ထက်နှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းခဲ့ရာ ယခုလာလော တန်ဖိုးကြီးဟန်း ဆက် တစ်လုံး ကိုင်ဆောင်အသုံးပြုနေ ကြောင်း အကြွေးများလည်း လိုက်လံ

ဆင်နေကြောင်း စုံစမ်းသိရှိရခဲ့သည်။ ရရှိသတင်းများကြောင့် မသင်္ကာသူ ကျော်ကျော်ထက်ကို အမှုဖွင့်စုံစမ်းပြီး နာရီပိုင်းအတွင်း ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့သည်။ စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်ချက်အရ ကျော်ကျော်ထက်သည် ကိုရဲဝင်း အောင်နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ ၁-၃-၂၀၁၃ရက်နေ့ ညပိုင်းတွင် ကိုရဲဝင်း အောင်၏အိပ်ခန်းအတွင်း အတူအိပ် ခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သည့် ၂-၃-၂၀၁၃ရက်နေ့ ညနာရီအချိန်ခန့်တွင် အိပ်ရာမှထပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အိပ်ပျော်နေခိုက် နေအိမ်တိုက်ခန်း အတွင်း ကွန်ပျူတာတင်ထားသည့်

စားပွဲဝဲဘက် အံဆွဲအတွင်းမှ FEC(၂၀၀၀) အား ခိုးယူခဲ့ကြောင်း၊ ဗဟန်း မြို့နယ်၊ ကမ္ဘာ့အေးလမ်းရှိ FECနှင့်မြန်မာ ငွေကြေးလဲလှယ်ရာ နေရာတွင် သွားရောက် လဲလှယ်ခဲ့ ကြောင်း၊ ရရှိသည့် ငွေကြေးများဖြင့် တန်ဖိုး ကျပ် သုံးသိန်းခွဲရှိ GAL-AXY GRAN(1)အမှတ်တံဆိပ် ဟန်း ဆက်တစ်လုံးကို ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ငွေကျပ် ခြောက်သိန်း အား Junction Squareရှိ ကမ္ဘောဇဘဏ်တွင် ငွေစု စာရင်း စာအုပ်ဖြင့် အပ်နှံခဲ့ကြောင်း၊ ကျန်ရှိငွေများအား ၎င်း၏ကိုယ် ကျိုးအတွက် သုံးစွဲခဲ့ကြောင်း၊ တချို့ တစ်ဝက်အား ၎င်းက ပေးရန်ရှိသော

FEC ၂၀၀၀
ခိုးယူခဲ့သည့်
နေရာကို
ပြသစဉ်

သိမ်းဆည်းရမိသော သက်သေခံပစ္စည်းများ

အကြွေးများကို ဆပ်ခွဲကြောင်း စစ်ဆေးသိရှိရသည်။

သက်သေခံပစ္စည်းများကို ၎င်း ဂုဏ်သိမ်းထားသည့် စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ဗဟိုလမ်းရှိ တိုက်(၁၉)အနီး၊ တွင်ခုံ ဆိုင်၏ နောက်ဖေးအခန်း အိပ်စင်

ပေါ်မှလည်းကောင်း၊ ဘဏ်တွင် အပ်နှံထားသောငွေကို ထုတ်ယူပြီး FECငွေများကို လဲလှယ်ခဲ့သည့်ဆိုင်မှ လည်းကောင်း ဥပဒေနှင့်အညီ သိမ်း ဆည်းခဲ့ကြောင်း သိရသည်။
ခိုးမှုကျူးလွန်သူကျော် ကျော်

ထက်(၂၃နှစ်)၊ သီရိမင်္ဂလာလမ်း၊ ရွာမအရှေ့ ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်မြို့နယ် နေသူကို အမှုစစ်ဒုရဲအုပ်စိုး နိုင်ဦးက အမြန်ဆုံး တရားစွဲဆိုတင်ပို့နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်နေကြောင်း သိရသည်။
မူခင်းကြယ်

အရက်ကို အမြဲတစေ သောက်လေ့ရှိသူများ အရက်ပုလင်းအထားမှားမိမှုကြောင့် ပုလင်းမှားပြီးသောက်မိလို့ သေဆုံးခဲ့ရမှု

၁၉-၃-၂၀၁၃ရက်နေ့ ညနေ ၄နာရီအချိန်က ရန်ကုန် အနောက်ပိုင်းခရိုင်ဆေးရုံကြီး၌ အဆိပ်ပုလင်းနှင့် အရက်ပုလင်း မှားသောက်မိ၍ သေဆုံးသူတစ်ဦး ရောက်ရှိနေကြောင်း ဆေးရုံမှ အကြောင်းကြားသဖြင့် လှည်းကူးမြို့နယ်၊ ငါးဆူတောင်ရဲစခန်း တာဝန်မှူးဒုရဲအုပ်ကျော်မြင့်နိုင်က ဆေးရုံသို့ သွားရောက် စစ်ဆေးခဲ့သည်။
စစ်ဆေးချက်အရ သေဆုံးနေသူမှာ လှည်းကူးမြို့နယ်၊ ငါးဆူ

တောင်ကျေးရွာ၊ တိုးချဲ့ရပ်ကွက်နေ လီရှင်းဖူး(ခ) ဝတုတ်(၂၉နှစ်)ဖြစ်၍ ၎င်းသည် နေ့စဉ်အရက်သောက်လေ့ရှိသူဖြစ်ကြောင်း၊ အရက်ကို တစ်နေ့ကုန်သောက်လေ့ရှိကြောင်း၊ သောက်သုံးဆဲ အရက်ပုလင်းအား ကြက်မွေးမြူရေးသုံး ပိုးသတ်ဆေးများ ထားရှိသည့် ပုလင်းများ အနီးတွင် ထားရှိခဲ့ကြောင်း၊ အရက်ထပ်မံသောက်ချိန်၌ ပုလင်းချင်းမှား၍ သောက်မိသဖြင့် လှည်းကူးဆေးရုံမှ တစ်ဆင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံ

ကြီးသို့ ပို့ဆောင်အပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။
ဒုရဲအုပ်ကျော်မြင့် နိုင်က တရားလိုပြုလုပ်တိုင်ကြားသဖြင့် ငါးဆူတောင်ရဲစခန်းမှ သေမှုသေခင်းအမှတ်စဉ်/ ၂၀၁၃ ဖြင့် အမှုရေးဖွင့်ကာ အဖြစ်မှန် ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် အမှုစစ် တရားလိုတစ်စစ်ဆေးနေကြောင်း သိရသည်။

ခိုးမှုကျော်စောသတင်းရရှိသူကို

ပြည်သူ့သတင်းအတည်ပြုချက်ဖြင့်

ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးရာမှရွှေထည်ပစ္စည်းခိုးမှုလေးမှုကိုဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့

၂၇-၂-၂၀၁၃ရက်နေ့ တွင် အရှေ့ပိုင်းခရိုင်အထူး မှုခင်းနှိမ်နင်းရေးဌာနမှ ရဲအုပ်ထွန်းလင်းနှင့် အဖွဲ့သည် ဝရဲဇိန်စီမံချက်အရ သယ်နိုးကျွန်း ရဲစခန်း(ပ)၈၁/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှု ပုဒ်မ၃၈၀/၅၄အမှုမှ ဖော်ထွန်းဝင်း(ခ)ကုလား(၃၁နှစ်)၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်နေသူအား ဆက်လက်စစ်ဆေးခဲ့ရာ ခိုးမှုလေးမှုကို ဆက်စပ်ဖော်ထုတ် လိုက်နိုင်ကြောင်း သိရသည်။

ဖမ်းဆီးရမိသူအား စစ်ဆေးရာ ၎င်းသည် ၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလပိုင်းအတွင်း ဒဂုံ(မြောက်)မြို့နယ်၊ (၅၀)ရပ်ကွက် အတွင်းရှိ နေအိမ်တစ်အိမ် အတွင်းမှ အဆစ်တုံး ရွှေဟန်းချိန် တစ်ခုအား ခိုးယူခဲ့ပြီး ငွေကျပ် ၁,၂၀,၀၀၀ဖြင့် လှိုင်သာယာ မီးခွက်ဈေးရှိ နဝလီရွှေဆိုင်တွင် ရောင်းချခဲ့ကြောင်း စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဒဂုံ(မြောက်) ရဲစခန်း

မှ(ပ)၁၃၉/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ၃၈၀/၅၄ဖြင့် အရေးယူခဲ့၏။

၎င်းအပြင် ၂၀၁၂ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလပိုင်းအတွင်း ဒဂုံ(အရှေ့)မြို့နယ်၊ ဒဂုံတက္ကသိုလ်မုခ်ဦးအနီး၊ တိုက်တန်းလျား အောက်ထပ်ခန်းမှ ကြိဆစ်ပုံ ရွှေလက်ကောက် တစ်ကွင်းအား ခိုးယူခဲ့ပြီး လှိုင်သာယာ မီးခွက်ဈေးရှိ နဝလီရွှေဆိုင်တွင် ငွေကျပ် ၁,၃၀,၀၀၀ဖြင့် ရောင်းချခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဒဂုံ(အရှေ့)ရဲစခန်းမှ(ပ) ၁၁၂/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၈၀/၅၄ဖြင့် အရေးယူခဲ့၏။

ထို့အတူ ၂၀၁၂ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလပိုင်းခန့်က မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ (၉)ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ နေအိမ်တစ်အိမ်မှ ရွှေလက်စွပ် တစ်ကွင်း၊ ကျောက် ကိုးလုံးပါ ငွေဟန်းချိန်တစ်ခု၊ ကျောက်သုံးလုံးပါ ငွေလက်စွပ် တစ်ကွင်း၊ ကင်မရာ တစ်လုံးတို့အား ခိုးယူခဲ့ကြောင်း စစ်

ဆေးပေါ်ပေါက်သဖြင့် မရမ်းကုန်း ရဲစခန်းမှ(ပ) ၁၁၀/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၈၀/၅၄ဖြင့် အရေးယူ၍ သက်သေခံပစ္စည်းများကို သိမ်းယူခဲ့သည်။

အလားတူ ၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွင်းက မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ (၉)ရပ်ကွက်ရှိ နေအိမ်တစ်အိမ်အတွင်းမှ ရွှေလက်ကောက်တစ်ကွင်း၊ ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ နားကပ်တစ်ရန်၊ ရွှေကြယ်သီးတစ်ခုတို့အား ခိုးယူခဲ့ကြောင်း စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်သဖြင့် မရမ်းကုန်းမြို့မရဲစခန်းမှ(ပ)၁၁၁/၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ၃၈၀/၅၄ ဖြင့် အရေးယူခဲ့နိုင်ကြောင်း သိရသည်။

မူခင်းကြယ်

ပြည်တွင်းသတင်း

ပြည်တွင်းသတင်း

ရည်းစားစကားပြောခဲ့သူလူငယ်က အလုပ်မှပြန်လာသူမိန်းကလေးကို

အသိအိမ်ခေါ်သွားပြီးအနိုင်အထက်ပြုပြီးမှနှိပ်စက်ခဲ့လို့

ဥပဒေအရ အာဏာအကွယ်ယူပြီး တိုင်ကြားခဲ့ရမှု

မိန်းကလေးတစ်ယောက် အား ညကြီးအချိန် အနိုင် အထက် ပြုကျင့် နှိပ်စက်ပြီး ဆေးရုံသို့ တက်ရောက် ဆေးကုသခံရ တော့မှ လိုက်လံတောင်းပန်သော လူတစ်ယောက်အား ကာယကံရှင် မိန်းကလေးက ဥပဒေနှင့်အညီ အရေးယူပေးပါရန် တိုင်တန်းမှု ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ တောင်ငူမြို့၌ ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

စုံစမ်းသိရှိရသည်မှာ ပဲခူး တိုင်းဒေသကြီး၊ တောင်ငူမြို့၊ ကန်ရိုးကျေးရွာနေ မ-----၂၁ နှစ်)သည် တောင်ငူမြို့၊ ဗိုလ်မှူး ဖိုးကွန်းလမ်းရှိ စတိုးဆိုင်တွင် အလုပ် စတင်ဝင်ရောက်ပြီး တစ်လကျော်ခန့်အကြာ၌ စတိုး ဆိုင်နှင့် မျက်စောင်းထိုးနေအိမ်တွင် နေထိုင်သော မောင်မောင်ကျင် ဆိုသူက ရည်းစား စကားလိုက် ပြောခဲ့ဖူး၍ လူကိုမြင်လျှင် မှတ်မိခဲ့ သည် ဆို၏။

၃၀-၁-၂၀၁၃ရက်နေ့တွင် ည ၈နာရီခွဲအချိန်ကျမှ ဆိုင်သိမ်း ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဝေ၊ မိုးများ ကျနေ၍ ည၈နာရီခွဲတွင် ဆိုင်သိမ်း ပြီး မ-----မှာ စက်ဘီးစီး၍ အိမ်သို့ပြန်စဉ် အောင်အရက်ဆိုင် ရှေ့အရောက်၌ မောင်မောင်ကျင်

က ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ရှေ့မှ ပိတ်ရပ် ကာ အအေးတိုက်မည်ဟု ပြောပြီး စက်ဘီးအားဆွဲကာ အောင်အရက် ဆိုင်၌ ထားခဲ့ပြီး ချမ်းမြေ့စား သောက်ဆိုင်သို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ခေါ်ဆောင်၍ အတူတကွ အအေး သောက်ခဲ့ကြကြောင်း၊ ညအချိန်

ပြည်တွင်းသတင်း

ပြည်တွင်းသတင်း

အိမ်ပြန် နောက်ကျနေပြီဖြစ်၍ မ---က အိမ်ပြန်တော့မည်ဟု ပြောကာ စက်ဘီးထားခဲ့သော အောင် အရက်ဆိုင်သို့ ပြန်လာပြီး စက် ဘီးကိုယူရာ သော့ဖွင့်၍ မရ သဖြင့် မောင်မောင်ကျင်အား ရိုက် ဖွင့်ပေးရန် အကူအညီ တောင်းခဲ့ သည်။

ထိုအချိန်မှာ ည၁၀နာရီ ခန့်ရှိ ပြီဖြစ်၍ အချိန်လင့် နေပြီဖြစ် သောကြောင့် မောင်မောင်ကျင်က ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ပြောပြီး လိုက်ပို့ပေးခဲ့၏။

လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ အရောက် တွင် မောင်မောင် ကျင်က လိုက်မ ပို့ပေးနိုင်တော့ ဘူးဟုပြောပြီး ဆိုင် ကယ်ကို ရပ်တန့်လိုက်၍ မ--- က “လိုက်မပို့ပေးလည်း ကိုယ့်ဘာ သာကို ပြန်မယ်”ဟုပြောခဲ့၏။

ထိုအခါ မောင် မောင် ကျင်က “နင့်ဘာသာ နင်ပြန် ရင် ဆိုင်ကယ်နဲ့တိုက်သတ်မယ်”ဟု အမျိုးမျိုးခြိမ်းခြောက် ပြောဆိုပြီး ၎င်း၏သူငယ်ချင်း အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ ဟု ဇွတ်အတင်းခေါ်မှုကြောင့် လိုက်ပါသွားခဲ့ရ ပြန်သည်ဆို၏။

ထိုည မင်းကြီးညိုရပ်ကွက်ရှိ

နေအိမ်တစ်ခုသို့ရောက် သွားပြီး အိမ်ခန်းကိုပိတ်၍ မ---အား မောင်မောင်ကျင်က အမျိုးမျိုးခြိမ်း ခြောက်ခဲ့မှုကြောင့် ၎င်း၏အလိုကျ ဖြစ်စေရန် ကြောက်လန့်ပြီး လိုက် နာခဲ့ရသည်ဆို၏။

သောကြာနေ့ဖြစ်သော ၁- ၃-၂၀၁၃ရက်နေ့ ည ၆ နာရီခွဲ အချိန်ခန့်၌ မောင်မောင်ကျင်က အိမ်ပိုင်ရှင်ကို ကျော်ကြီးနှင့်အတူ အပြင်သို့ ထွက်သွားခဲ့ပြီး နာရီဝက် ခန့်အကြာ၌ မောင်မောင်ကျင်ပြန် ရောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှင် လင်မယားမှာ လည်း မိဘများအိမ်သို့ ခဏပြန်ဦးမည် ဆိုကာ ထွက်သွားကြပြီးနောက် မောင်မောင်ကျင်ကခေါ်၍ အတင်း အိပ်ခိုင်းခဲ့ပြန်သည်။ မ---မှာ မောင်မောင်ကျင်ရှိရာသို့ ကြောက် ကြောက်နှင့်သွားခဲ့ရပြီး အတူတကွ အိပ်သောအခါ မောင်မောင်ကျင်က မ---၏ ဒူးပေါ်သို့ တက်ထိုင် ကာ မည်သို့မျှပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ မ---၏ပါးနားများကို ရိုက်ခဲ့၏။ ၎င်းနောက် “နင် ဘယ်သူနဲ့မှားခဲ့ သလဲ၊ ဘယ်နှခါ မှားခဲ့သလဲ”ဟု အတင်းမေးမြန်းကာ အနီးရံ

ခွက်ဖြင့် မျက်နှာ၊ ဦးခေါင်း၊ ရင် ဘတ်တို့အား ရိုက်နှက်ခဲ့၏။ မ---မှာ မူးဝေနေ၍ မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်နိုင်ခြင်းမပြုနိုင်ချိန်၌ မ--- ၏ မျက်နှာအား မောင်မောင် ကျင်က တိုင်ဖြင့်ဆောင့်မည်ပြု သောကြောင့် မ---က ရုန်း ကန်ခဲ့၍ ကြမ်းပြင်နှင့်မျက် နှာကို ကိုင်ရိုက်၍ ၃x၁လက်မ တုတ်ဖြင့် ပေါင်၊ ဒူး၊ ခြေသလုံးတို့ကို ထောင်းထုပြီး သံတူးရွင်းဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ကို ဆောင့်ထိုးခဲ့ပြန်သည် ဆို၏။

ထို့နောက် “နင့်ကို အသေ သတ်မယ်”ဟုဆိုကာ မောင် မောင်ကျင်က ဓားအား လှည့်ယူ စဉ် မ---မှာ အလွန်အမင်း ကြောက်လန့်သဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးပြီး တွေ့ရာအိမ်သို့ ဝင် ရောက်၍ အကူအညီတောင်းကာ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ရသည်ဆို၏။

ထိုသို့ ပုန်းအောင်းနေပြီး နာရီဝက်ခန့်အကြာ၌ အိမ်ရှင် လင် မယားနှင့်မောင်မောင် ကျင်တို့ ရောက်လာကြရာ မ---ရောက်ခို ပုန်းခိုနေသည့် နေအိမ်မှ ဝင် မယားက မောင်မောင်ကျင်ခေါ်

ပြည်တွင်းသတင်း

ပြည်တွင်းသတင်း

လာသော လင်မယားအားခေါ်ပြီး အကြောင်း စုံရှင်းလင်းပြောပြ သဖြင့် မ-- အား ၎င်း၏အလုပ်ရှင် အိမ်သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြ သည်။

အလုပ်ရှင်ကလည်း မ-- ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာများအတွက် ဆေးကုသရန် တောင်ငူပြည်သို့ ဆေးရုံကြီးသို့ ဆိုက်ကားဖြင့် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

မ----မှာ တောင်ငူ ပြည်သူ့ ဆေးရုံကြီး၌ အတွင်းလူနာအဖြစ်

သုံးရက်မျှ ဆေးကုသမှု ခံယူခဲ့ရ သည်။ မောင်မောင်ကျင်ဆိုသူအား တရားဥပဒေနှင့်အညီ အရေးယူပေး ရန် ရိုက်နှက်ခံရမှုကြောင့် ဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့သည့် မ----က တရားလိုပြု လုပ်တိုင်ကြားသဖြင့် တောင်ငူ အမှတ် (၁) ရဲစခန်းမှ(ပ)၉၃/ ၂၀၁၃၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ၃၇၆/၃၆၆/ ၃၂၃ဖြင့် အမှုဖွင့်အရေးယူခဲ့သည်။

အမှုစစ် ဒုရဲအုပ်သက် နိုင်က စစ်ဆေးခဲ့သည်။ အချင်းဖြစ် အရပ်နှင့် တရားလိုပြသက်သေ၊

တရားလို၏ထွက်ဆို အစစ်ခံချက်၊ ပြစ်မှုကျူးလွန် သူ၏ထွက်ဆိုချက် များဖြင့် အမှုတည်ဆောက်၍ ရဲစခန်းစွဲချက်အမှတ်၁၂၄/ ၂၀၁၃ ဖြင့် ၈-၃-၂၀၁၃ရက်နေ့၌ တရား စွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့ရာ တောင်ငူမြို့နယ် တရားသူကြီးရုံးမှ ရာကြီးအမှု အမှတ်၁၂၉၁/၂၀၁၃ဖြင့် အမှု အား စတင်လက်ခံကြားနာ စစ် ဆေးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းရရှိ သည်။

(ဒိုးမြင့်ထွဋ်ခေါင်)

စက္ကန့်ပိုင်းမျှအချိန်ကို မစောင့်နိုင်ဘဲ အလျင်စလိုပြုမိမှုကြောင့် အသက်(၆၀)အရွယ်အဘိုးဒါတစ်ဦး

မြို့ပတ်ရထားပေါ်မှ ပြုတ်ကျကာ ရထားကြိတ်မိသေဆုံးခဲ့ရမှု

၁၉-၃-၂၀၁၃ရက်နေ့ နံနက်၄နာရီ ၃၀မိနစ်အချိန်ခန့် က တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ (၉)ရပ်ကွက်၊ ကျော်သူ(၂)လမ်း နေ ဦးထွန်းဝင်း(၆၀နှစ်)သည် စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ဝေဠုဝန် မြောက်ရပ်ကွက်၊ ဟံသာဝတီ ဘူတာအနီး၊ မိုင်တိုင်အမှတ် ၄နှင့်၅အကြား၌ အင်းစိန် ဘက်မှ ခုတ်မောင်းလာသော ရထားသည် ဟံသာဝတီ ဘူတာ

မှ ထွက်စပြုနေချိန်၌ ရထားပေါ်သို့ ပြေးတက်လိုက်ရာ ခြေချော်ပြုတ်ကျ ပြီး ရထားအကြိတ်ခံရ၍ ဝဲခြေ ထောက် ပေါင်ရင်း ကျိုးကြေစုတ်ပြု၊ ယာခြေသလုံးရိုးကျိုးကြေ စုတ်ပြု ဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့၏။

ရထားရဲတပ်ဖွဲ့မှ တပ်ကြပ် ကြီးအောင်နှင့် အဖွဲ့က ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့အပ်ခဲ့သော်လည်း နံနက် ၆နာရီ၂၀မိနစ်အချိန်တွင် သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာသည်။

စမ်းချောင်းမြို့နယ်မြို့မရဲ စခန်းတာဝန်မှူး ဒုရဲအုပ် ဇော် မျိုးသန့်က ဆေးရုံသို့ သွား ရောက်စစ်ဆေးပြီး တရားလို ပြုလုပ်တိုင်ကြားသဖြင့် စမ်း ချောင်းမြို့နယ်မြို့မရဲစခန်းမှ သေမှုသေခင်းအမှတ်စဉ် ၄/ ၂၀၁၃ဖြင့် အမှုရေးဖွင့်ခဲ့ ကြောင်း သိရသည်။

(၅) ဂုဏ်သားသမီး ဇာတ်လဇာတ်ကြော့

ဒီတစ်လအတွင်း လူမျိုးခြား၏ ဂုဏ်ပြုခြင်းခံရမည်။ သို့မဟုတ် ငွေနေက် များစွာ ပံ့ပိုးခြင်းခံရမည်။ လက်ရှိလုပ်ငန်းမှ တခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ကိန်းမြင်သည်။ လောလောဆယ် လုပ်ငန်းပြောင်းရန် မသင့်ပါ။ အိမ်တွင်းရေး စိတ်သောကဗျာပါရ ကြံ့မည်။

နိုင်ငံခြား ခရီးဝေးသွားရတတ်သည်။ အဖွဲ့အစည်းနှင့်ဖြစ်မည်။

ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ စကားဝါရောင်ထဲမှာ ခရမ်းပွင့်ပါစေ။

အချစ်ရေး။ ။ နှလုံးသားအလိုမလိုက်နှင့်၊ ဒုက္ခတွေ့တတ်သည်။

အိမ်ထောင်ရေး။ ။ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာမည်။

ကျန်းမာရေး။ ။ နှလုံးမူးဝေ၊ အာရုံကြောရောဂါရတတ်သည်။

ထိထိုးရန်။ ။ (က) ၆-၄၊ (ခ) ၆-၉၊ (ဂ) ၆-၂

ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ဥနံ့ညွန့် ၅ ညွန့်၊ သပြေ ၄ ညွန့် ကပ်လှူပါ။

ဒီတစ်လအတွင်းမှာ တိုက်၊ ကား၊ ခြံ၊ မြေ ရောင်း/ဝယ်ရေးလုပ်ငန်းဖြင့် စီးပွားတိုးတက် ကိန်းမြင်သည်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် သတိနှင့်ယှဉ်၊ ဉာဏ်နှင့်မြင်ပါ။ တစ်ဇွတ်ထိုး စိတ်လိုက်မာန် ပါ မလုပ်သင့်။ အမှားတွေ့မည်။ တန်ဖိုးကြီးသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အရောင်းအဝယ်မှ အမြတ်ပေါ်တတ်သည်။ ရွှေ၊ ငွေ လာရောက်ငှားရမ်းလျှင် လုံးဝမပေးပါနှင့်။ ရန်ဖြစ်၊ အမှုအခင်းဖြစ်ကိန်းမြင် သည်။

ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ ဆင်စွယ်ရောင်၊ မိုးပြာရောင်ဝမ်းဆက်

အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သူနှစ်ဦး စိတ်ကောက်ပြီး မခေါ်မပြောဖြစ်နေတတ်သည်။

အိမ်ထောင်ရေး။ ။ တူနှစ်ကိုယ် သာသနာပြုခရီးအဖြစ် ဗုဒ္ဓဂါယာသွားရမည်။

ကျန်းမာရေး။ ။ နှလုံးတုန်၊ ရင်ခုန်၊ မောပန်းရောဂါရတတ်သည်။

ထိထိုးရန်။ ။ (စ) ၉-၂၊ (ဆ) ၉-၁၊ (ဇ) ၉-၆

ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် ကြက်သားပေါက်စီ သုံးလုံးကပ်လှူပါ။

ဒီတစ်လအတွင်း ဝန်ထမ်းဘဝမှ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း၊ သို့မဟုတ် စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်း လုပ်ရတတ်သည်။ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေး၊ စက်မှုလက်မှု၊ ရတနာလုပ်ငန်းတို့ဖြစ်နိုင်သည်။ လုပ်ပါ။ ကံကောင်းနေမည်။ အိမ်ရှိ သော့ပျက်၊ ထီးပျက်၊ ဖိနပ်စုတ်တို့ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပါ။ အိမ်မှာလာဘ်ပိတ်နေသည်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် ရတနာသုံးပါ။ အနန္တငါးပါး မမေ့သင့်ပါ။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အနီထဲမှာ အဖြူပွင့်ရိုက်၊ မိုးပြာရောင် ဝတ်ဆင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ အမည်တွင် ခင်၊ ဝင်း၊ မြင့် ပါသူတို့နှင့် ချစ်သူဖြစ်တတ်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ရန်ဖြစ်လေ၊ စီးပွားတက်လေဟု မှတ်ထားပါ။
- ကျန်းမာရေး။ ။ ဦးခေါင်းကိုက်ခဲ၊ နှလုံး၊ ဇက်ကြောတက် သတိပြုပါ။
- ထိထိုးရန်။ ။ (၉) ၃-၆၊ (၅) ၃-၉၊ (၃) ၃-၅
- ယတြာ။ ။ မွေးနံထောင့်တွင် ဒံပေါက်ဆွမ်း သုံးထုပ်ကပ်လှူပါ။ (ပုံသကူ)

ဒီတစ်လအတွင်း စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ ငွေဝင်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေမည်။ မိဘဆွေမျိုးတို့အတွက် စိတ်သောကဗျာပါရကို လျှော့ပါ။ သူတစ်ပါးကို ကူညီပါက မိမိအကျိုး အထူးဖြစ်ထွန်းမည်။ ထိပေါက်ကိန်းရှိသည်။ ထိမှန်မှန်ထိုးပါ။ ပညာရေး အထူးဂရုစိုက် သင်ကြားပါ။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အညိုဝမ်းဆက်၊ အပြာ/အဖြူရောယှက်
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သူနှစ်ဦး ကြည်နူးရွှင်ပျ မင်္ဂလာအခါသမယဖြစ်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ကြာလေကောင်းလေ၊ ဟောင်းလေသစ်လေပါပဲ။
- ကျန်းမာရေး။ ။ ဆီးစပ်ကိုက်ခဲ၊ သားအိမ်ရောဂါဖြစ်တတ်သည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (တ) ၅-၄၊ (ထ) ၅-၂၊ (ဒ) ၅-၆
- ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် ကရေကရာမုန့် ငါးခု လှူပေးပါ။ မရေရာ၊ မသေချာသောကိစ္စ ရေရေရာရာဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းပါ။

ဒီတစ်လအတွင်း မိမိအိမ်/မိန်းမနှင့် သားသမီးထံသို့ ပြန်လာချင်စိတ်ပေါ်ပေါက်တတ်သည်။ မိန်းမနှစ်ယောက်ကြား ဗျာများပြီး စိတ်ဒုက္ခကြုံတတ်သည်။ အားမငယ်ပါနှင့်။ ရှေ့မှာ ရောင်နီရှိပါသည်။ အမှားသိလျှင် အမှန်ပြင်လိုက်ပါ။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာသမားတို့ကို ကန်တော့ပြီးမှအိပ်ပါ။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ ကာကီရောင်ဝမ်းဆက်၊ နက်ပြာဝမ်းဆက်
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်လေနှစ်လေ ဖြစ်တတ်သည်။ ရှောင်လိုက်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ခင်ပွန်းကို သံသယဝင်နေတတ်သည်။ သံသယဖျောက်လိုက်ပါ။

- ကျန်းမာရေး။ ။ မကြာခဏ ဗိုက်အောင့်တတ်သည်။ သတိထားပါ။
- ထိထိုးရန်။ ။ (ဃ) ၄-၄၊ (ဏ) ၅-၅၊ (ဒ) ၈-၈
- ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် နာနတ်သီး တစ်လုံး ကပ်လှူလိုက်ပါ။

ဒီတစ်လအတွင်း ရာထူး၊ လုပ်ငန်း၊ နေရာ၊ ဌာန ရွှေ့ပြောင်းရကိန်းမြင်သည်။ ကံကောင်းလိမ့်မည်။ ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ၏ မ, စခြင်းခံရမည်။ လုပ်ငန်းစီးပွားတွင် စနေနံ့၊ အင်္ဂါနံ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးနံ့တို့ အထူးအကျိုးပေးတတ်သည်။ အထည်အလိပ်၊ စက်မှုလက်မှု၊ ရွှေတို့ကို ဆိုလိုပါသည်။ ရန်အတိုက်အခိုက်၊ အနှောင့်အယှက် ကြုံတတ်သည်။ ခေတ္တသာဖြစ်သည်။ ရန်ကို အောင်မြင်ချိန်ဖြစ်ပါသည်။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ ညိုပြာ၊ ကြည့်ပြာ ဝမ်းဆက်
- အချစ်ရေး။ ။ သံယောဇဉ်ကြီး ခိုင်မြဲ၍ ကံကောင်းပါသည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ တစ်နေရာစီ အိပ်ရာခွဲအိပ်လိုက်ပါ။
- ကျန်းမာရေး။ ။ သွေးသားဓမ္မတာရောဂါ သတိထားပါ။ မစိုးရိမ်ရပါ။
- ထိထိုးရန်။ ။ (ဒ) ၇-၂၊ (ဓ) ၇-၅၊ (န) ၇-၁
- ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် ကျွဲကောသီးနှစ်လုံး ကပ်လှူပေးပါ။

ဒီတစ်လအတွင်း ဘာပဲလုပ်လုပ် မုချအောင်မြင်မည်။ ခရီးသွားခြင်းရှောင်ပါ။ ဘေးရန်ရှိသည်။ လုပ်ငန်းစီးပွားရေးသင့်၍ လူမှုရေးကောင်းပြီး ကျန်းမာရေးညံ့နေမည်။ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်း၊ အစာအိမ်လေအောင့်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ဆရာဝန်ပေးသောဆေးကိုသောက်ကပျောက်သွားလိမ့်မည်။ အိမ်တွင်းရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး ပူဆွေးကြောင့်ကြ ဗျာပါရဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ပညာကောင်းပါသည်။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ နံ့သာရောင်၊ စိမ်းဝါ၊ ပြာ ရောယှက်ဝမ်းဆက်
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သူနှစ်ဦး ပြုံးပျော်ရမည့်ကာလဖြစ်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ အိမ်ထောင်ရေးအထူးသာယာမည်။
- ကျန်းမာရေး။ ။ သတိထားရမည့် လအခါဖြစ်ပါသည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (က) ၆-၃၊ (ခ) ၆-၉၊ (င) ၆-၄
- ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ကွာစေ့၊ ပီကေ သုံးထုပ်၊ သုံးခုစီကပ်လှူပါ။

စမ်းလိုအေး၍ ပန်းလိုမွှေးပါလော့
သစ္စာ၊ မေတ္တာ ဆရာထွန်းလင်းထေရ်
နက္ခတ်ဗေဒင် လက္ခဏာဉာဏ်